

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır

İSA POLAT

KERBELA ÜNİVERSİTESİ

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 240

Eserin Adı: Kerbela Üniversitesi

Yazar: İsa Polat

Edit: Hüseyin Yazıcıoğlu

Son Okur: Kevser

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser

Kapak: Faruk Atlan

Baskı: Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)
Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2 Zeytinburnu
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 493 00 85

Basım Tarihi: Ekim 2015

ISBN: 978-605-4792-40-5

KEVSER YAYINLARI

Balabanağa Mah. Büyük Reşitpaşa Cad.

Yumni İş Mrk. No: 16 B / 25

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	11

1. KONUŞMA:

KARBELA ÜNİVERSİTESİ.....	15
Peygamber'e Biat; Allah'a Biat.....	15
Düzenleri Bozulanlar.....	16
Karbela Üniversitesi.....	17
"Allah, Mülkü Dilediğine Verir."	18
Tekvini ve Teşrii Rububiyet.....	20

2. KONUŞMA:

İMAM HÜSEYİN	23
İmam Hüseyin'i Anlamak.....	23
Aşkın Dili	25
Hak ve Batıl.....	27
İslam Hukuk Dinidir	30
Müslümanın Yapması Gereken.....	31

3. KONUŞMA:

TARİHE DÜŞÜLEN NOTLAR	33
Günümüzde Dini Okuma Biçimi.....	33
Kerbela'da Taraflar	35
Din, Elçi, Meşru Otorite	36
Kerbela'nın Günümüz İzdüşümleri	36
Cihad ve Şehitlik	38
İslam'da Otorite	40
Kerbela'da Anımlı Bir Sahne.....	41
Batıl Cephenin İslam'a Tavrı ve Münafıklar.....	43
İslam Projektörü ve Referansı	45

4. KONUŞMA:

HZ. HÜSEYİN KERBELA'YA NEDEN GELDİ?.....	47
Kerbela Yolcusu.....	47
Yezid'in Hedefi ve İntikamı.....	49

5. KONUŞMA:

HZ. HÜSEYN'İ KİM ÖLDÜRDÜ?	53
İmam Hüseyin'in Katili.....	54
Tahrif ve Tevil Edilen İslam	55
Kanın Kılıca Galip Geldiği Kerbela'yı Gündeme Getirme.....	56

6. KONUŞMA:

MATEM-İ HÜSEYN	61
Müjde ve Göz Yaşı.....	61
Matem-i Hüseyin	62
Matemi Diri Tutmak	63
Kerbela'yı Unutturmaya Çalışanlar.....	64

7. KONUŞMA:

MELEKLER, YERİN VE GÖĞÜN AĞLAMASI.....	67
Vahşet ve Zulüm	68
Her Gün Âşura, Her Yer Kerbela.....	69
Zeyneb-i Kübra'nın İmtihanı.....	70
Kerbela'dan Gerekli Dersler Alınsaydı... ..	72
Habil ve Kabil Kıssası	73
Kerbela ve Kur'an Kıssalarının Kıyamete Kadar Yol Göstericiliği	73

8. KONUŞMA:

KERBELA'YI UNUTTURMA ÇABALARI	75
Âşura.....	75
Otoriteye Biat ve Dinde Zorlama.....	76
Peygamber Sonrası Hilafet	79
Kur'an'ın Tevili, Uydurma Hadisler ve Âşura'nın Unutturulması	79

Âşura Kavramı Kerbela'dan Önce Var Mıydı?	82
Emperyalizmin Tasallutu	85
Siz Kerbela'da Kimin Yanında Olurdunuz?	86

9. KONUŞMA:

KERBELA ÜZERİNDEN SÜNNETİN TAHRİFİ	89
Hz. Resulullah'ın Sünneti	89
Sünnetin Tahrifi	90
Kasıt ve Yanılgılar	91
Sünneti Tahrif, Yezid'le Mi Başladı?	94
Psikolojik Savaş	97
Allah'ın Tuzağı	98
Özü Kaybetmemek	99
Vesile-i Furkan Kerbela	101

10. KONUŞMA:

KERBELA; YEZİD'İN İNTİKAMI	103
İntikam	103
Tersyüz Edilen Kerbela	103
Yezid'in Hüseyin'i Biate Zorlama Nedeni	104
Geriye Kalan, Ölüm	106
Kûfelilerin Daveti ve Döneklikleri	107
Kerbela Mucizesi	109
Kerbela Emanetleri	110

Resulullah'ın Elinin Tersine İle İttiği Teklifleri Bugün Kabul Eden Müslümanlar.....	110
Kerbela'nın En Küçük Şahidi, Şehit Ali Asgar.....	112

11. KONUŞMA:

HAKK'IN TESBİTİ VE TESLİMİ.....	115
Özgür Ruhlu İnsanların Mefkûresi Kerbela.....	115
Ölen de Öldüren de Haklı!	116
İki Mümin Topluluk Birbiri İle Savaşırsa	116
Kerbela, Mutlak Hak-Mutlak Batıl Savaşı.....	119
İki Önemli Problem.....	120
Ehlibeyt Efsanesi	121
Mesnevi'den Bir Hikâye	124
Kerbela; Resulullah Dininin Özgürleştirilmesidir	125

12. KONUŞMA:

KONUŞAN/CANLI KUR'AN'IN KATLİ	129
Kur'an'ın Müslüman Tasnifi	129
Ebu Süfyan'ın Torunu Yezid	130
Konuşan/Canlı Kur'an'ın Katli.....	131
İslam Ümmetinin Üç Hatası.....	132
Dünya Sevgisi	133
Vahim Bir Sahne	134
Ahdi Yenilemek ve Günümüzde Hakk'ın Adı	135

13. KONUŞMA:

KARBELA 'YI ANLAMAK	137
Saadet Asrı ve Hüzün.....	137
Zeynebî Duruş.....	138
Hz. Peygamber'in Öptüğü Dudaklar	139
Gerçekleri Sorgulama	140

14. KONUŞMA:

İKİ EMANET; KUR'AN VE EHLİBEYT	141
Muaviye ve Yezid'in İktidarı, Ümmetin Savaş, Kan ve Gözyaşı.....	141
Hüseyin'i Öldürmenin Bedeli	142
Uydurma Hadisler ve Çelişki.....	144
Peygamber'e ve Ehlibeyt'e İtaat	146
Kerbela Laboratuvarı.....	147
Kerbela İki Müslüman Cephe Mi?.....	148
Münafık İslam'la Nasıl Savaşır?	149
İki Emanet; Kur'an ve Ehlibeyt.....	149
Ehlibeyt'i Doğru Okumak	151
Kerbela-Âşura; Namaz, Namaz, Namaz... ..	152
Ehlibeyt'siz Kur'an!	154

TAKDİM

Allah'ın yüce adı ve Peygamber'e ve Ehlibeyt'ine salat ve selam ile...

Tarih, acı ve tatlı birçok hadisenin yanı sıra tarih yapanı ve tarihi yazanı da barındırır içinde. Fakat hicrî 61 yılında gerçekleşen hadisenin ve bu hadiseyi tarihe kaydedenlerin benzeri ender rastlanır. Bu hadise, bir madalyon gibi iki yüze sahiptir: Bir yüzünde ihanet, vefasızlık, alçaklık, haksızlık, katılık, acımasızlık misali erdemsizlikler resmedilmişken öbür yüzünde fedakârlık, yiğitlik, sabır, ilahî irade karşısında teslimiyet ve Hakk'a kulluk gibi erdemlerin mükemmel sureti nakşedilmiştir.

Kuşkusuz, tarih sayfalarına çok daha fazla kayıpların yaşandığı daha acı ve kanlı kıyاملar kaydedilmiştir; ama bunlar, hicrî 61 yılında gerçekleşen Kerbela kıyamını benzerlerinden ayrıcalıklı kılan özelliklerden ya tamamen yoksundurlar ya da bu özellikler onlarda belirgin değildir; yahut hepsi bir arada bulunmaz.

Kerbela Hadisesini Ayrıcalıklı Kılan Özellikler

Kerbela hadisesini ayrıcalıklı kılan faktörlerin başında şunlar gelir:

1- Halis ilahî amaç ve niyet

Temiz niyet ve ilahî amaç, Hüseyinî kıyama ayrıcalık kazandıran en önemli unsurdur. İmam Hüseyin'in kıyamında, Allah rızası, dinin ihyası ve görev bilinci dışında hiçbir dünyevî amaç etkili olmamıştır.

2- İlahî hüccetin Müslümanlar tarafından katledilmesi

Hz. Muhammed'in (s.a.a) ve Fatımatu'z-Zehra'nın (s.a) evladı, Ehl-i Kisâ'nın beşincisinin namaz kılan, Kur'an okuyan ve İslam ümmetinden olan birileri tarafından tekbirler eşliğinde benzeri görülmemiş bir şekilde şehit edilmesi, bu hadisenin unutulmaz yönlerindedir hiç şüphesiz.

3- İmam Hüseyin'in ashâbı ve yarenleri

İmam'ın yarenleri gösterdikleri fedakârlıklarla İmam'ın şu sözlerine muhatap olarak tarihteki eşsiz yerlerini aldılar:

“Ben, kendi ashabımdan daha hayırlı ve daha iyi bir ashap tanımıyorum.”

4- İzzeti kuşanıp zilletten uzak durmak

Gaddar düşman, onca baskılarına rağmen İmam'dan ve yarenlerinden pişmanlık, tereddüt ve zaaf belirtisi sayılabilecek herhangi bir söz işitmedi ve davranış göremedi. İmam'ın kılıçların gölgesinde söylediği “Zillet bizden uzaktır!” sözü tarih sayfalarında parlamaktadır.

5- Çeşitli açılardan mazlumiyet

Hadisede birçok açıdan İmam'ın mazlumiyeti söz konusudur: İmam'a gösterilen vefasızlık, çocuklar dâhil bütün yarenlerinin susuz bırakılması, 72 kişiye karşı 30 bin kişilik ordunun savaşması, süt çocuğuna bile merhamet gösterilmemesi ve şehit edilmesi, çocuklara ve kadınlara saldırı, çadırların yakılması, şehitlerin pak kesik başlarının mızraklarda taşınması,

şehitlerin mübarek bedenlerin defnedilmesinin engellenmesi... Bu hadisedeki bazı sahneler düşmanı bile ağlatmıştır.

6- Kalıcı etkisi

Bu kıyam, zaman ve mekân sınırlarını aşmıştır: Meydana geldiği günden itibaren tarih boyunca bütün özgürlük savaşçıları için örnek olmuştur. Zahirde mağlup tarafın hadisenin hemen ardından asıl galip olduğu; işi bitirdiği zannına kapılan galip tarafınsa asıl işi bitirilen hakiki mağlup olduğu eşsiz bir kıyamdır.

Evet, kitabın değerli yazarının da değindiği gibi Kerbela gerçekten de bir üniversitedir: Yediden yetmişe herkesin ders alması gereken bir üniversite. Ancak normal üniversitelerden birçok açıdan farklılık gösterir: Bu üniversitede yaşlılıktan beli bükülmüş pirinden tutun bıyıkları yeni terlemiş delikanlıya, hatta 6 aylık süt çocuğuna varıncaya kadar her yaştan öğretmen vardır. Bu üniversitede derslerin konusu, erdemlerin kemal noktasıdır.

*Kerbela Üniversitesi'*nden ders alan, buna ilaveten sohbetleriyle öğrendiklerini aktararak bizim ders almamıza yardımcı olan; Kerbela'yı bir tarihî hadise olarak sunmanın ötesinde mesajını güncelleyen İsa Polat hocamızın şahsı da bizim için örnek olmalıdır. Ben hocamızı her gördüğümde İmam Muhammed Bakır (a.s) ve İmam Cafer Sadık'ın (as) Ebu Basir lakaplı sahabîsini hatırlarım. Aslında hocamıza Ebu Basir diye hitap etmek gelir hep içimden. Ebu Basir, âmâ olmasına rağmen birçok hadis rivayet etmiştir. İnsan için 'basar'dan daha önemlisi 'basiret'tir. Basar, basirete ulaşmak için değil mi! Ancak basiretten yoksun nice basar sahipleri var. Yüce Allah bize bu çalkantılı ve müteşabih olayların yaşandığı dönemde basiret ihsan eylesin.

Kербela Üniversitesi kitabı, İsa Polat hocamızın çeşitli tarihlerde yaptığı konuşmalardan oluşmaktadır. Kitapta konuşma dili muhafaza edilmeye çalışılmıştır.

Kitabın hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkür eder, yapılan bu çabanın Allah katında kabul olmasını dilerim.

Allah'ım, huzuruna varacağımız gün Hüseyin'in şefaatini bize nasip eyle! Ve bizi, Hüseyin ve canlarını ona feda eden ashabıyla birlikte olabilmemiz için sabitkadem eyle!

Abbas Akyüz

Zilhicce 1436 (Ekim 2015)

1. Konuşma:

KERBELA ÜNİVERSİTESİ

Üzerinden bin dört yüz yıl geçse de Kerbela hâla mesajını günümüze o günkü gibi sıcak ve dipdiri vermektedir.

Kerbela'da Hüseyin'in açtığı mektebin talebeleri bugün dünyanın dört bir yanına yayılmış, Hüseyin'in mesajını/çağrısını iletmekte, mücadelesini sürdürmekte ve kıyamete kadar da Allah'ın izni ile sürdürecektir.

Kendini Kerbela'nın muzaffer komutanı ve devlet başkanı zanneden Yezit, bugün kalkıp yeryüzünü bir temaşa etse hâli nice olurdu acaba? O zannetmişti ki, Muhammedî (s.a.a) nuru Kerbela'da söndürdüm? Düne kadar dünyada birkaç bölgede yaşatılan Kerbela ruhu bugün yeryüzünün tamamında anılmakta ve yaşatılmaktadır. Bizleri bu mekteple şerefleştiren Rabbimize sonsuz şükürler olsun. Hüseyinî mesajı gelecek nesillere hakkıyla taşımaya muvaffak kılsın.

Peygamber'e Biat; Allah'a Biat

Allah Resulü'nün çağrısı karşılık bularak insanlar akın akın İslam'a girip İslam devletinin Medine'de şekillenmeye başlamasından itibaren, çıkarları tehlikeye giren müşrikler ve müfitler ile savaşmak kaçınılmaz bir hâl alıyordu. Acı ve ağır bir imtihan sürecinden geçen Müslümanlar, Allah Resulü'nün komutasında girdiği savaşlardan galip çıkıyor, İslam dalga dalga daha geniş coğrafyalara yayılıyordu. Artık İslam devle-

ti, her yönü ile devlet vasfını kazanıp güç elde etmişti. Allah-u Teâla Efendimize hitaben; **“Şüphesiz sana biat edenler, ancak Allah'a biat etmişlerdir. Allah'ın eli, onların ellerinin üzerindedir. Şu hâlde kim ahdini bozarsa o ancak kendi aleyhine ah-dini bozmuş olur. Kim de Allah'a verdiği ahde vefa gösterirse, artık Allah da ona büyük bir ecir verecektir.”**⁽¹⁾ buyurmaktadır. Yani insanlar Peygamber Efendimize gelip; *“Biz sana ve getirdiklerine teslim olduk, ne emredersen ona itaat ederiz. Seni kendi canımızdan daha evla biliyoruz. Öl dersen ölürüz. Yasakladığın şeyleri terk edip bize emrettiğin şeyleri yapacağız.”* diyerek biat ettiler. Aslında oradaki teslimiyet Allah'a teslimiyettir. *Allah Resulü'nün elini tutarak biat edenler Allah'a biat etmişlerdir.* Bu biat gerçekleşirken Allah-u Teâla, rızasını biat edenlerin elleri üzerine nispet ediyor ve rahmeti, bereketi, kudreti ile onları desteklediğini beyan ediyordu.

Düzenleri Bozulanlar

Fakat İslam'ın hâkimiyeti ile birlikte düzenleri bozulup çıkarları zedelenen menfaatperestler ve münafıklar boş durmadılar. Yalan, iftira, Kur'an ve sünneti tahrif etme ameliyeleriyle iktidar peşine düştüler. Ne yazık ki emellerine ulaştılar da. Kısa zamanda İslam devletinin başına layık olmayan kişiler geçti. Hatta Muaviye, oğlu Yezid'i yanına alarak birçok şehri gezmiş, ona biat istemiş ve biat etmeyen bazı kimseleri de öldürmüştü. Muaviye'nin ölümünden sonra Yezit, ümmetin başına halife olarak geçti. İlk icraat olarak da vahiy evinin evladı Hz. Hüseyin'i (a.s) biate zorladı.

Hâlbuki ayette işaret edildiği gibi insanlar biat için öyle bir el tutmakla emrolunmuştu ki; o el tutulduğunda Allah'ın eli

1- Fetih, 10.

tutulmuş olsun! Dolayısıyla bir Müslüman için Allah'ın helalini haram ve haramını helal bilen birisine biat etmek nasıl mümkün olabilirdi? Hele hele Allah ve Resulü'nün işaret ettiği, hakkın merkezinde duran, hidayet meşalesi olan Hz. Hüseyin için böyle bir şey söz konusu olabilir miydi? Evlatlarını, dostlarını ve tüm varlığını kaybetme pahasına da olsa bu mümkün değildi. Bu sebeple İmam Hüseyin; *"Heyhât minne'z-zilleh / Zillet bizden uzaktır."* buyurarak, bunun asla mümkün olamayacağını Kerbela'da tüm nesillere ve çağlara ilan etmiştir.

Kerbela Üniversitesi

"Kerbela üniversitesi; hocası, önderi, lideri, rehberi İmam Hüseyin olan bir mekteptir." Hem öyle bir mektep ki, açıldığı günden bu güne ve ta kıyamete kadar İslam ümmeti için eğitim laboratuvarıdır. Bu mektebin öğrencileri, hür vicdan sahiplerinin teveccühü ile artarak devam etmektedir. Yeryüzünde en çok öğrencisi olan üniversitedir Kerbela! Ve başöğretmeni de her zaman İmam Hüseyin'dir (a.s). Yine bu okulun öğretmenleri Hz. Zeyneb, Hz. Ebulfazl Abbas, Ali Ekber, Ali Asgar, Rukeyye, Kasım ve Ehlibeyt'ten olmamalarına rağmen onlarla şerefleñip kanlarını onların kanına katmış olan Kerbala'nın yiğit şehitleridir. Allah'ın salat ve selamı hepsinin üzerine olsun ve bütün İslam ümmetini onların hakiki öğrencilerinden karar kılsın.

Güce ve zulme dayanan iktidarların, din ile nasıl oynadıklarına dair birkaç örnek üzerinde duralım.

İmam Seccad, Hz. Zeynep ve tüm Kerbela esirleri öncelikle Kufe'de Yezid'in komutanı İbn Ziyad'ın sarayına getirilmişlerdi. Alenen Müslümanların inançlarıyla oynanıyordu. Fakat Hz. Zeynep ve Hz. İmam Seccad'ın (a.s) Hakk'ı ve gerçekleri

haykırışı karşısında zalimlerin nasıl aciz, cevapsız ve çaresiz kalarak rezil rüsva olduklarını tarih kaydediyordu. Allah Resulü'nün hanedanı görünüşte esir ama aslen azîz idiler. İbn Ziyad ve ordusu sözde galip ama aslen zelîl idiler. Bugün de bu gerçek tüm açıklığıyla göstermektedir ki, İmam Hüseyin (a.s) ve yarenleri galip, karşı taraf ise mağluptur.

“Allah, Mülkü Dilediğine Verir.”

Benzer sahnelerden biri de Şam sarayında cereyan etmiştir. Artık esirler Kerbela katliamının baş müsebbibi Yezid'in huzurundadır. Yezit Ehlîbeyt esirlerini görünce, *“Hüseyin ateşle oynadı. Oysa Allah mülkü dilediğine verir.”* diyerek Hz. Hüseyin'in yanlış yaptığını ima etmeye çalışır. Yezid'in ağzından çıkan söz Allah'ın kelimidir. Arapçada mülk, devlet, otorite, kudret, iktidar ve imamet anlamında kullanılmaktadır. Yezit; **“De ki: Ey mülkün sahibi Allah'ım! Mülkü dilediğine verirsin ve dilediğinden de çekip alırsın. Dilediğini aziz kılar ve dilediğini alçaltırsın, hayır senin elindedir. Gerçekten sen, her şeye güç yetirensin.”**⁽¹⁾ ayetine vurgu yaparak, vahiy evi mensuplarına ders vermeye kalkmakta, Hz. Hüseyin'i kastederek, *“Allah mülkü dilediğine verir, sen ne diye iktidara göz diktin?”* demektedir!

Yezid'in ayet okuyarak İmam Hüseyin'i hedef alan sözlerinde her şeyden önce apaçık bir iftira, kasıt, tahrif ve yalan vardır. Yanında bulunan topluluğu yanlış yönlendirmeye çalışmaktadır. Yezit tüm bunları yaparken, Allah'ın ayetlerini işine geldiği gibi tevil ederek kullanmaktadır. Hâlbuki İmam Hüseyin (a.s), Medine'den ayrıldığı günden şehadete ulaştığı güne kadar birçok hutbesinde; *“Ben asla iktidar için kıyam et-*

1- Al-i İmran, 26.

medim. Ben yalnızca Resulullah'ın dinini ve terk edilmiş sünnetini ihya etmek istiyorum." buyurarak gerçek hedefini net bir şekilde ortaya koymuştur.

Bu ihya hareketinin iki sonucu olabilir. Ya ümmet İmam Hüseyin'e tabi olur ve emanet gerçek sahibini bulur. Ya da ümmet sorumluluğunu yerine getirmez ve onu yalnız bırakarak şehadetine sebep olur. Her iki durumda da hüccet tamamlanmış olur. Dolayısıyla İmam Hüseyin'in (a.s) çıkış gayesi asla iktidar değildir. Zaten böyle bir şey Allah Resulü'nün hanedanı için düşünülemez. Çünkü o, zaten mülk sahibi olan meşru imamdır. Hatta tek başına bırakılmış olsa bile.

Şimdi bu ayete Yezid'in baktığı yerden bakmaya çalışalım. Bu ayet Yezid'e göre tevil edildiği zaman; *"Firavun'a, Nemrut'a, Emevilere, Abbasilere lanet okumanız anlamsızdır. Zira onlara iktidarı Allah vermiştir. Allah da mülkü dilediğine verir değil mi? Hatta günümüzde George Bush'a, Obama'ya, Saddam'a ve diğer iktidar sahibi zalimlere lanet okumanın da hiçbir anlamı yoktur. Onlara da iktidarı Allah vermiştir."* şeklinde bir netice ortaya çıkar! Bu mantık ve bakışla yeryüzünde gelmiş-geçmiş zalim ve güce dayalı tüm iktidarlar meşruiyet kazanmış olurlar. Ki bu mantık, tüm zalimlerin zulümlerinin sebebinin *"haşa"* Allah olduğu sonucunu doğurur. Böyle bir din, ilim ve mantık nasıl olabilir? Maalesef güç sahipleri dini istismar etmek sureti ile ümmetin bir kısmını korkutup bir kısmının da gafletinden ve dünya perestliğinden yararlanarak iktidarı ele geçirdiler. Sonra da bu yaptıklarına kılıf olarak, tevil ettikleri Allah'ın ayetlerini delil getirdiler. Sonuç olarak iktidar sahipleri dini dillerinde ve ellerinde istedikleri zaman kullandıkları bir araç hâline dönüştürdüler.

"Allah mülkü dilediğine verir." ayetinin tecellisi liyakat temelli bir olgudur. Zira insanlar arasında o özel, seçilmiş makama

kimin daha layık olduğunu asla kullar belirleyemezler. Zahirî, batını, geçmişî, geleceği ve her şeyi hakkıyla Allah-u Teâla (c.c) bilir. “**Mülk-ü azim**”, O’na ait özel bir makamdır ve layık olan insanı da ancak O tayin edebilir. Bu manadaki ayet-i kerimelerle Allah-u Teâla dinî otoriteyi yalnızca kendisinin belirleyeceğini açıkça ifade etmektedir. Bunun yanı sıra Allah, insanların imameti kendi aralarında seçim, atama, veliahtlık vb. yöntemlerle belirlemelerinin bir değer ifade etmediğini/edemeyeceğini özellikle vurgulamaktadır.

Tekvini ve Teşrii Rububiyet

Vacibu’l-Vücut olan Allah-u Teâla bütün varlık âlemini yaratandır. Bu nedenle yarattığı tüm varlıklar üzerinde mutlak tasarruf sahibidir. Ve yine yarattığı varlıkların Rabbi olması sebebiyle varlık âlemi üzerindeki rububiyeti iki şekilde tecelli eder. Birinci boyutuna “*Tekvini Rububiyet*” diyoruz. Bu, yarattığı tüm mahlûkatın ihtiyaçlarını karşılıksız olarak vermesi ve aynı zamanda yarattıklarının kendisini tanımayıp ortak koşmalarına bakmaksızın tecelli etmektedir. Bizleri yarattıktan sonra rızıklandırması, koruyup gözetmesi, göğü koruyucu bir tavan kılması, yeri döşek kılması ve her ikisi arasında yarattıklarını emrimize vermesi böyle bir rububiyetin tecellisidir. Zira Rabbimiz, hayatımızı devam ettirebilmemiz için gerekli ne varsa bize karşılıksız olarak hibe etmiştir.

İkincisi boyutuna ise “*Teşrii Rububiyet*” diyoruz. Rabbimiz bizleri irade sahibi olarak ve toplumsal bir hayata uygun formatta yaratmıştır. Toplumla beraber yaşamak zorundayız ve bunun için bir takım toplumsal düzenlemelere ihtiyaç duymaktayız. Yarattıklarına karşı sonsuz merhamet sahibi olan Rabbimiz, toplumsal hayat için gerekli olan hukukî, siyasî, ahlakî, ilmî bütün ihtiyaçları karşılama işini de kendi üzerine

almıştır. Bu ihtiyaçlarımızın karşılanma şekli de “*Teşrii Rububiyet*” olarak tecelli etmektedir. Yarattıklarını en iyi bilen Rabbimiz, bahsi geçen konuların hiçbirinde kullarını başboş kendi hâline bırakmamıştır.

Teşrii Rububiyetin yaratılanlar üzerindeki tecellisi de yine iki şekilde gerçekleşmektedir. İlk olarak Rabbimiz, ihtiyacımız olan gerekli düzenlemeleri anayasa niteliğinde ve yazılı metinler hâlinde “*Kitaplar*” göndererek karşılamıştır. Fakat yaratılış gereği insanın kendi heva-hevesine göre hareket etmesi, taşkınlığa ve güce her an meyledebilir durumda olması, kargaşa ve zulmü de beraberinde getirmektedir. İşte Rabbimiz ezeli ve ebedi ilmi ile gönderdiği anayasanın haysiyetine uygun, insanları yanlışa götürme riski olmayan tertemiz kullarını seçip “*Nebi, Resul veya İmam*” olarak görevlendirmiştir. Allah’ın Teşrii rububiyetinin tecellisi insanların tercihlerine bağlıdır. Allah (c.c) yarattıkları için kolaylık dilemiş, zorluk dilememiştir. Yine onların dünya ve ahiret saadetine ulaşabilmeleri için kurallar ön görmüş ve seçtiği elçilere itaati emretmiş fakat hiç kimseyi itaate zorlamamıştır. Bütün kullar kendisine itaat ettiği zaman galip, etmedikleri zaman da mağlup olmuş değildir. Zira O, mutlak galip olan, gücü, kudreti ve ilmi her şeyi kuşatmış olan Allah-u Teâla’dır.

Biz Allah’ı gereği gibi tanıyamadığımız zaman O’nun seçilmiş elçilerini de tanıyamayız. Elçilerini gereği gibi tanıyamadığımız zaman dinini ve hüccetlerini tanıyamayız. Dinini ve hüccetlerini gereği gibi tanıyamadığımız zaman ise (*Allah korusun*) dinimizden sapmış oluruz. İnsanlar, seçilmiş kullara itaat ettiklerinde Allah’ın Teşrii Rububiyetine de itaat etmiş olurlar. Böylece dünya ve ahiret saadetine erişmiş olurlar. Eğer onlar itaati tercih etmeyip hatta onları ortadan kaldırmaya yeltenirlerse, hem Allah’a isyan etmiş olurlar hem de dünya ve ahirette zelil olurlar.

Maalesef geçmişte, dini kendi çıkarları için tevil ederek mecrasından saptıran iktidarlar eliyle “*Kadercilik*” inancı siyasal alana taşınmıştır. Tüm zulümlerine rağmen mevcut iktidarlar kutsanmış, din olgusu onların yapıp ettiklerine endekslenmiştir.

Rabbimize hamdolsun, geçmişte yaşanan tüm oldu-bitti, tevil, tahrif, baskı ve zulümlere rağmen “*Kerbela Üniversitesi*”, her geçen gün ümmet üzerindeki karanlık perdelerini aralamaktadır. Gaflet uykusundan uyandırarak zalimlerin gerçek ve çirkin yüzlerini göstermektedir.

Allah basiret, feraset ve hikmetimizi artırsın. Bütün ümmet-i Muhammed’i bu üniversiteden başarı ile mezun olup dünya ve ahiret saadetine ulaşanlardan karar kılsın.

2. Konuşma:

İMAM HÜSEYİN

Bir muharrem ayıyla daha müşerref olduk. Hicri takvim açısından yılbaşıdır aynı zamanda. Genellikle insanlar, yılbaşlarını bayram olarak telakki eder ve kutlarlar. Fakat “Ben Müslümanım.” diyen ve aynı zamanda ümmetin hilafet makamında oturan insanlar, İslam’ın nazil olduğu evin nadide gülünü bu ayda kopardılar. Ve bu ay, o günlerden itibaren zalimlerin bayramı olurken, mazlumların ve Peygamber evinden yükselen feryat figana kulak tıkamayanların matem ayı oldu. Bu günleri ve ayları matem anlarına döndüren zalimlere Allah lanet eylesin (âmin).

İmam Hüseyin’i Anlamak

Geçtiğimiz yıl başladığımız ve bu yıl da devam ettiğimiz muharrem programlarımızı “İmam Hüseyin’i (a.s) Anlamak için Anmak” olarak adlandırmıştık. Rabbimiz nasip ederse yine anlamak için anıyoruz. Zira nereden bakarsanız bakın ve hangi sayfasını okursanız okuyun gerçekten anlaşılmaya değer bir destandır Kerbela. Rabbimize sonsuz şükürler olsun ki, son yıllarda dünyanın dört bir tarafında ve ülkemizde Kerbela programları yapılmaya başlandı ve inşallah İmam Mehdi’nin (a.s) zuhuruna kadar da devam edecek. Bizi de buna vesile kılan Rabbimize hamdüsena olsun.

Kerbela bugüne kadar nasıl hakkıyla anlaşılammışsa, öyle zannediyorum ki bugünden sonra da ta ki Hz. Mehdi'nin zuhuruna kadar tam manasıyla anlaşılmayacaktır. Bu sebeplerdir ki her yıl yeniden anlamak, anmak ve anlatmakla vazifeliyiz.

İmam Hüseyin (a.s) daha doğduğu gün dedesinin kucağına verildiğinde, Resulullah (s.a.a) ağlamıştır. Bu ağlama bir sevinç gösterisi değil; bilakis hüznün ve matem in ta kendisiydi. Zira bu, dünyada ilk defa görülen bir olaydı. Bir dedenin kucağına torununu verilsin de dedesi hüznülenip ağlasın. Böyle bir şey olabilir mi? Hz. Resulullah o gün niye ağladığını, *“Benim ümmetim bu evladımı susuz ve yalnız bir şekilde katledecek.”* buyurarak açıklar. Onun bu hâlini gören sahabeler de ağlarlar. Hatta Resulullah değişik vesilelerle bunu zaman zaman gündeme getirir. Bazı rivayetlerde, Resulullah bunu sahabelerinin yanında farklı zamanlarda tekrar hatırlatır ve hep birlikte gözyaşı dökerler. Yine böyle bir rivayetin sonunda Allah Resulü ağlayan sahabelere dönerek; *“Size ne oluyor ki ağlıyorsunuz da ona sahip çıkmıyorsunuz?”* buyurur.

Sanki bu hadise o gün cereyan etmiş ve ağlayan sahabe, Kerbela'da İmam Hüseyin'e sahip çıkmamışlar gibi Allah Resulü onları kınamakta ve hayretini ifade etmektedir. Gerçekten bu irdelenmeye değer bir hadisedir. Zira Allah Resulü o tarihten 50-60 yıl sonra cereyan edecek bir olay için, o günkü muhataplara; *“Size ne oluyor ki, ağlıyorsunuz da Hüseyin'e sahip çıkmıyorsunuz?”* buyurarak sorguluyor.

Allah Resulü'nün bildirmesiyle, İmam Hüseyin'in (a.s) Kerbela denilen bir yerde şehit edileceği, *annesi Fatıma, babası Ali, Peygamber eşleri ve neredeyse tüm sahabeler tarafından bilinmektedir artık. Hatta Hz. Hüseyin'in kendisi bile çok iyi bilmektedir bunu. Çünkü vakit geldiğinde aşk'ın, savaş meydanında ölüm nasıl yürüdüğünü tüm varlık âlemi müşahede edecektir.*

Tarihin hiçbir döneminde böyle bir savaş meydanı olmamıştır ve olmayacaktır da. Zira hemen hemen her savaş meydanında aşkın yanı sıra, aklın, nefsin ve menfaatlerin ayak izlerini bulabilirsiniz. Bedir, Uhud, Hendek veya Huneyn'de bu izlere rastlayabilirsiniz. Fakat Kerbela'da Âşûra günü aklın ve nefsin bir tek ayak izini bulamazsınız. Orada sırlıslık bir aşk vardır. Orası aşkın savaş meydanıdır, aklın ve mantığın alt-üst olduğu yerdir.

İşte bu konu anlaşılmadığı için geçmişte ve hatta günümüzde bile akıllı zannedilen nice insanlar İmam Hüseyin'e hakarete varan ifadeler kullanmışlardır. Anlaşılmamıştır; çünkü gerçekten aklın çözebileceği bir şey değildir Kerbela. Akıl *"Ey İmam! Sen niye oraya gittin?"* diye sorabilir ve mümkündür ki kendisine mantıklı bir cevap bulamayabilir.

Aşkın Dili

Şairin tabiriyle:

"Dili yoktur kalbimin, Bir bilseniz ondan ne kadar da bîzârım."

Kalbin dili yoktur ve dilin de kalbe tercüman olmaya gücü yetmez bazen. Dilin birtakım kalıpları, ölçüleri ve sınırları vardır. Ama kalbin ölçüsü ve kalıbı yoktur. Uçsuz bucaksız bir vaha gibidir. Korkunç fırtınalar esebilir bazen. Hiçbirini dilinizle yansıtamazsınız. Sevgilerinize sevdiğinizi söyleyemezsiniz. Kelimeler yeterli olmaz. Nefret ettiğiniz birine karşı içinizde hissettiğiniz duyguları telaffuz edemezsiniz... Dilin gücü yetmiyor, bu konuda dil akla mantıklı cevaplar verebilir belki. Fakat cevabı dinleyen akıl bundan nasibini ne kadar alabilir, bu bilinmez. Zira aşkın ateşi, yanmıştır bir kere.

Bunu İmam Hüseyin'in (a.s) yarenlerine de uyarlamamız mümkündür. Zira şanlı Âşûra gecesi İmam Hüseyin yarenlerini toplar ve *"Bugün sizin üstünüzden biatimi kaldırdım."* buyurur. Yani, *"Bana karşı bir mesuliyetiniz yoktur. Zira bu zalimlerin istediği benim ve ben de neticeyi biliyorum. Bu, olması gereken bir şeydir. Ama sizin böyle bir mecburiyetiniz yoktur. Gecenin karanlığından yararlanın ve gidin. Bundan dolayı kınanmayacaksınız."*

Allah'ın hüccetinin kınamadığını Allah da kınamaz. Buna rağmen diyorlar ki: *"Hayır! Sen öldürüldükten sonra dünya neye yarar? Seni yalnız bırakıp da bu dünyanın nesinden zeok alabiliriz ki? Seni burada yalnızlığa terk ettikten sonra biz Allah'ın huzuruna nasıl çkabiliriz?"* Bunu söyleyen yetmiş iki seçkin kişi orada bulunmalarının Hz. Hüseyin'e hiçbir faydasının olamayacağını ve kendilerinin de orada öldürüleceklerini biliyorlardı. Zira keravan Neyneva'ya ulaştığı zaman İmam Hüseyin; *"İndirin yüklerinizi, işte kanlarınızın bulanacağı toprak burasıdır."* buyuruyor. *"Aşkın başka bir dili vardır ve aklın diliyle çok farklıdır."* Akıl sorar, gerekçeler ve faydalar arar. Aşk sormaz ve sorgulamaz, o sevdi mi sever. Onun belirli bir mantığı, dili ve kuralı yoktur.

Tüm bu bilinmezleri kelimelere sıkıştırmak mümkün değildir elbet; fakat üzerinde durmak bize birtakım yol işaretleri gösterebilir. İmam Hüseyin; *"Eğer ceddim Resulullah'ın dini benim şahadetimle kurtulacaksa, ey kılıçlar! Alın beni, parçalayın bedenimi..."* buyuruyor. Bu sözü her okuduğumda farklı bir sır olduğunu düşünürüm. Yani öyle bir sır ki; eğer Resulullah'ın dini dirilecekse, ben ve benimle birlikte olan âşikların kanı akmaya değer. Fakat hadiseyi salt bir akılla irdelediğimiz zaman, *"Acaba İmam Hüseyin Kerbela'ya gitmeyip Yemen'e, Basra'ya yahut başka bir yere gitseydi, orada yeniden örgütlenip Resulullah'ın öldürülmüş dinini yeniden ihya edemez miydi?"* gibi birçok soruyla karşılaşabiliriz. Eğer İmam Hüseyin'i gerçek

manada tanıyabilirsek ancak o zaman “O asla hikmete aykırı bir iş yapmaz.” diyebiliriz. Öyleyse İmam Hüseyin’i tanıyabilmek için onun kimliği üzerinde durmamız gerekir. Acaba içimizden herhangi birisi için “O, hikmete ve akla mugayir bir şey yapmaz.” diyebilir miyiz? Zira bu çok büyük bir iddia olur. Fakat İmam Hüseyin için bunu söylemek zorunda kalıyorsak bu hususu irdelememiz gerekmektedir.

Hak ve Batıl

Buradan tarihte okuduğum iki rivayet arasında bir köprü kurmak suretiyle yeni bir analiz yapmak istiyorum. Bu aktaracağım rivayet Müsned-i Ahmed b. Hanbel 3. cilt, 15. sayfada yer almaktadır ve râvî Ebu Said el-Hudri’dir. Bir gün Hz. Ebubekir; “Ey Allah’ın Resulü! Az önce yolda gelirken falan yerde güzel yüzlü ve huşu içerisinde namaz kılan birisini gördüm.” der. Allah Resulü; “Ey Ebubekir! Git o adamı öldür!” buyurur. Ebubekir gider ve geri geldiğinde; “Ey Allah’ın Resulü! Adamı aynı şekilde namaz hâlinde gördüm. Huşu içerisinde namaz kılıyordu ve öldüremedim.” der. Allah Resulü Hz. Ömer’e dönerek; “Ey Ömer! Git ve o adamı öldür.” buyurur. Hz. Ömer gider ve biraz sonra geri gelerek; “Ey Allah’ın Resulü! Ben de adamı namaz kılarken gördüm ve öldüremedim.” der. Allah Resulü bu sefer İmam Ali’ye (a.s) döner; “Ey Ali! Git ve o adamı öldür!” buyurur. İmam Ali (a.s) gider ve geri geldiğinde; “Ey Allah’ın Resulü! Adam yerinde yok, gitmiş.” der. Bunun üzerine Allah Resulü şöyle buyurur:

“O adam ve ona uyanlar Kur’an’ı okurlar; fakat bu okuyuşları gırtlaklarından aşağı inmez. Okun yaydan çıkıp kaybolduğu gibi onlardan da iman öylece çıkıp kaybolur. Nasıl ok geriye dönmezse, iman da onlara geriye dönmez. Onları bulduğunuz yerde öldürün. Onlar insanların içerisinde en şerlilerdir.”

Ravi; "O kişi daha sonra Haricilerin ünlü komutanlarından birisi oldu." diye ekleme yapar.

Şimdi ikinci rivayete bakalım. Kerbela'da artık birçok şehit verilmiştir ve İmam Hüseyin'in (a.s) Ehlibeyt'inin erkeklerinden başka Ebu Sumame ve birkaç kişi kalmıştır. Öğlen sıcağı iyice bastırmıştır. Ebu Sumame ikide bir kafasını kaldırır ve güneşe bakar. İmam Hüseyin (a.s), "Nedir bu hâlin?" diye sorar. Ebu Sumame; "Ey İmam! Öğlen namazının vakti geldi. Ben görüyorum ve biliyorum ki artık savaşın çemberi sana doğru yavaş yavaş daralıyor. Vallahi ben kanlarımla yere yığılmadan senin ölmene izin vermeyeceğim. Fakat senin arkanda bir kere daha namaz kılmak istiyorum." der. Buna karşılık İmam Hüseyin (a.s), "Bize namazı hatırlattığın için Allah senden razı olsun. Allah seni zâkirlerden ve salihlerden eylesin. Karşı tarafa haber verin, mühlet isteyin de namaz kılalım." buyurur. Fakat karşı taraftan birisi çıkar ve "Senin namazın kabul olmaz ki!" der.

Bu iki rivayet arasında olan bağlantıyı birlikte irdeleyelim. İlk rivayette Allah Resulü (s.a.a), yanında bulunan kişilerden huşu içerisinde namaz kıldığı söz konusu edilen kişiyi öldürmelerini istemişti. Allah Resulü'nün emri gereği o şahsı öldürmek üzere giden iki kişi "güzel namaz kıldığı için" öldürmeden geri gelmişlerdi.

Kerbela meydanında ise Allah Resulü'nün biricik reyhanesi İmam Hüseyin, "Savaşa ara verelim ve namaz kılalım." buyuruyor. Fakat İmam Hüseyin'in kanını helal bildiği için o meydana olup birazdan kendisi de namaz kılacak olan Halife Yezid'in askeri kalkıyor ve "Senin namazın kabul olmaz." diyor. Bu durumda kanını helal bildiği İmam Hüseyin'in kâfir veya münafık olması lazım ki, o sözü söyleyenin Müslüman olduğuna hükmedilsin. Dolayısıyla o adama göre kâfir ve münafık olan İmam Hüseyin'in namazı da göstermelik bir namazdır ve kabulü söz konusu değildir.

Eğer siz hakkınız ve haddiniz olmadığı hâlde din üzerinden siyaset yapmaya kalkarsanız, dinin bütün kutsalları sizin hizmetkârınız olurverir! Ve ne yazık ki bu hâl, Allah Resulü'nün vefatından bugüne kadar böyle gelmiş ve Müslümanların kanının dökülme sebebi olmuştur. Bir tarafta Ömer b. Sad'ın komutasında Halife Yezit b. Muaviye'nin ordusunda bulunan bir adam küstah bir tavırla İmam Hüseyin'e "*Senin namazın kabul olmaz!*" diyor. Diğer tarafta Hz. Peygamber, namaz kılan birisinin namazına itibar etmeyip öldürülmesine hüküm veriyor. Fakat sahabe kendilerine göre geçerli bir sebeple itaat etmiyor. Oysa Kur'an-ı Kerim'de Allah-u Teâlâ (c.c) şöyle buyuruyor:

"O bir şeye hükmetti mi, inanan erkek ve kadınlar, içlerinde en ufak bir sıkıntı duymadan teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar."

"Bu ayette, Peygamberin emrinin karşısında hiç bir şekilde maslahat güdülüp içtihat edilemeyeceği, hatta tereddüt bile edilmemesi gerektiği açıkça vurgulanmıştır."

"Eğer siz dini ehlinin elinden alırsanız din, zalimin zulmüne destek veren bir üsse dönüşür." Bugün bulunduğumuz coğrafyada zulmün tüm karanlıklarını iliklerimize kadar yaşıyor muyuz? Suriye'de, Irak'ta, Yemen'de, Filistin'de ve halkı Müslüman olan diğer ülkelerde akıtılan kanlar, "*Müslüman olduğunu iddia edenlerin*" akıttığı Müslüman kanları değil midir? Öyleyse siz bu öldüren insanları nasıl kınayabilirsiniz ki? Nasıl önüne geçip dur diyebilirsiniz ki? Zulmün ortadan kaldırılabilmesi için bugün ve her gün Allah Resulü'nün, İmam Hüseyin'in ve Kerbela'nın iyi anlaşılıp özümsemesi gereklidir...

Bugün bu konuları doğru okuyamaz ve anlayamazsak, Kerbela'da Yezid'in askerinin İmam Hüseyin'e hitaben "*Senin na-*

*mazın kabul olmaz!” demesiyle, Resulullah’ın, huşu! ile namaz kılan adamın öldürülmesine hükmetmesini birbirine denk görebiliriz Allah korusun. Bu ise her şeyin ters yüz olması ve hak ile batılın birbirine karıştırılması demektir. Zira “**Hakkı temsil edenleri tanımanın yolu Hakkı tanımakla, batılı temsil edenleri tanımanın yolu da batılı tanımakla mümkün olur.**”*

İslam Hukuk Dinidir

İslam bir hukuk dinidir. Dolayısıyla mensuplarının söylemleri ve eylemleri üzerinde bir takım yaptırımları söz konusudur. Zira namaz kılan bir insan, hâl diliyle “*Ben Müslümanım!*” demiş olur. İslam hukuku da “*Ben Müslümanım diyen bir kimsenin kanı, malı, ırzı diğer Müslümanlara haramdır ve dokunulamaz.*” hükmünü koyar.

Bu açıklamadan sonra az önce belirttiğimiz iki rivayete tekrar dönelim. Kerbela meydanında İmam Hüseyin (a.s), “*Bırakın namaz kılalım.*” diye karşı tarafa bir mesaj gönderiyor. Karşı taraf ise “*Senin namazın kabul olmaz, sen korkudan veya gösteriş için namaz kılıyorsun.*” diyerek bu talebi geri çeviriyor. Sözde İslam adına oraya gelmiş olan topluluk, İslam’ın bilfiil garanti altına aldığı bireysel hakları ihlal etmekte hiçbir engel tanımıyor. Oysa tüm varlığın sahibi olan Allah-u Teâlâ’nın emriyle garanti altına alınan hakları ihlal etmek veya tanımamak hiç kimsenin haddine değildir ve hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktur.

Diğer rivayette ise Peygamber Efendimiz, namaz kılmakta olan birisinin öldürülmesi için yanında bulunanlara emir vermektedir. Zira Allah Resülü Rabbimizin “**O asla heva ve hevesinden konuşmaz. O, ancak (kendisine) vahyedilen bir**

vahiydir."⁽¹⁾ buyurarak bizlere tanıttığı gibi bir elçidir. Aynı zamanda **"Peygamber, müminler için kendi nefislerinden daha evlâ ve önceliklidir."**⁽²⁾ buyrularak, bizim üzerimizde nasıl bir tasarruf yetkisine sahip olduğu da açıkça vurgulanmıştır. Eğer Allah Resulü namaz kılmakta olan birisinin namazına itibar etmiyor ve onun öldürülmesi hususunda bir emir veriyorsa, her şeyden önce şunu çok iyi bilmemiz gerekir ki, burada ilahî bir bilgi vardır. Bu talep, asla onun kendi hevesinden kaynaklanan bir istek değildir. Bunun içindir ki Rab-bimiz **"Allah ve Resulü bir şeye hüküm verdiği zaman, hiçbir mümin erkek ve mümin kadının kendi işlerinde (istedikleri gibi) seçme hakkı yoktur. Allah ve Resulüne karşı gelen, açıkça sapmış olur."**⁽³⁾ buyurarak, onun söylediği sözün değerini tüm inananların nazarında pekiştirmiş olmaktadır.

Müslümanın Yapması Gereken

Yukarıda aktardığımız iki rivayet ışığında bugünümüze baktığımızda görüyoruz ki, bir Müslümanın diğer bir Müslümanın kanını, malını ve ırzını helal bilmesi olgusu, bugünün insanının cehaletle içine düştüğü yeni bir olgu değildir. Bu anlayış, maalesef ta **"Kerbela'dan önce Kerbela'yı yaşatmak"** isteyenlerin o günden itibaren zulümlerini örtmek için dinî motiflerle süsledikleri elbisedir. Çünkü dün olduğu gibi bugün de zalimler istedikleri zaman ve istedikleri şekilde dini kullanmaktadırlar. ***Bugün hiçbir Müslüman "Ben Müslümanım." diyen birisine "Sen Müslüman değilsin." diyemez. Aksini iddia eden biri varsa o, Kerbela'da İmam Hüseyin'in kanını helal bilenler ile aynı zihniyettedir.***

1- Necm, 3-4.

2- Ahzab, 6.

3- Ahzab, 36.

Dolayısıyla bugün, her zamankinden daha çok Kerbela'yı anlamaya ve İmam Hüseyin'i (a.s) tanımaya ihtiyacımız var. Zira siz Kerbela'yı, İmam Hüseyin'i hangi zaman ve coğrafyada anarsanız anın, o bölge problemlerinin çözümü için bir projektör vazifesi görmektedir. Ancak Kerbela doğru anlaşılabilirdiği zaman, onun aydınlattığı bir ortamda hak ve batıl net bir biçimde teşhis edilebilecektir. Yeni Kerbelaların yaşanmasına fırsat verilmeyecektir. Müslümanlar Kerbela'nın çağları aydınlatan ışığı vesilesiyle, kendi durumlarının da farkına varabilecek ve her zaman Hakk'ın yanında yer alabilmek için gayret sarf edeceklerdir.

Allah (c.c), cümlemize Kerbela'yı ve İmam Hüseyin'i (a.s) hakkıyla tanımayı, ne pahasına olursa olsun her zaman Hakk'ın yanında kalabilmeyi ve Hakk'a tâbi olarak ölebilmeyi nasip etsin inşallah...

3. Konuşma:

TARİHE DÜŞÜLEN NOTLAR

Her muharrem ayı geldiğinde, Rabbimizin lütfettiği kadarıyla İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamını anlamaya ve anlatmaya çalışıyoruz. Rabbimiz izin verirse, İmam Hüseyin'in Kerbela'dan tarihe düşürdüğü notlar üzerinden analizler yapacağız.

Günümüzde Dini Okuma Biçimi

Son günlerde haber sitelerinde ve kanallarda bir haber yer alıyor. Bu habere göre, kısaca İŞİD denilen ve sözde Irak Şam İslam Devleti olarak kendisini tanımlayan örgüt şöyle bir bildiri yayınlıyor: **“Yezit, bizim rehberimizdir. Biz Yezid’in askerleriyiz. Hüseyin ise düşmanımızdır ve ona karşı savaşıyoruz. Zira Hüseyin meşru olan halifeye karşı ayaklanmış, isyan etmiş ve Müslümanlar arasında ayrılık çıkarmıştır. Ve bugün de ona inananlar onun kabrinde şirk içerikli ameller işlemektedirler. Ve biz Yezid’in askerleri olarak onları şirk amelleri içerisinden öldürüp sevgilileri Hüseyin’in yanına yolluyoruz.”**

Bu ifadeler zihinlerimizde buna benzer birçok haberi de çağırıştırıyor. Bildiğiniz gibi Irak'ın Kerbela, Kâzımeyn ve Samarra bölgelerinde, bazı Ehlibeyt İmamları'nın kabirleri bulunmaktadır. Zaman zaman bu bölgelerde yapılan intihar eylemleri binlerce insanın ölümüne sebep olmaktadır. Bunlardan daha üzücü olanı ise medyada artık bu haberlere yer verilmemesidir.

İŞİD'in bu bildirisinde yer alan bazı ifadelere dikkatinizi çekmek istiyorum ki gerçekten enteresan ifadeler kullanılmıştır. Öncelikle, "Yezit, meşru halifedir. Hüseyin ise meşru halifeye karşı ayaklanmış bir isyankârdır." tabirlerinin altını çizmek gerekir. Zira Peygamber Efendimizin vefatından günümüze kadar gelmiş ve içinde bulunduğumuz kültürün itikat kitaplarında yer almış cümleler, Müslümanların tarihini okuma biçimi açısından düşünüldüğünde çok da yanlış ifadeler değildir. Çünkü Yezit b. Muaviye, babası tarafından veliaht olarak atanmış olsa da ümmetin meşru halifesidir! Ayrıca çoğunluk da buna rıza göstermiş ve iktidarı onaylamıştır. Hatta birçok "akait" kitabında, "Hilafetin tahakkuk biçimi" irdelenirken bu yöntem de meşru olarak kabul edilmiştir. Bu kabule göre hilafet şu üç şekilde belirlenmektedir:

- 1- Şûra (yani bir grup tarafından halifenin kim olacağını belirlemesi)
- 2- İstihlaf (yani mevcut halifenin kendinden sonra halife olacak kişiyi belirlemesi)
- 3- Müttegallibe (yani güç kullanmak suretiyle hilafeti ele geçirme durumu).

Dolayısıyla bu üç yöntemden herhangi birini kullanmak suretiyle elde edilen hilafetin meşruiyetine hükmedilir ve o halifeye itaat edilir. Bu itikadî düsturlar doğrultusunda Yezit ümmetin halifesi olarak biliniyorsa, İmam Hüseyin'in (a.s) Peygamber evladı olmasının pek bir önemi olmaz. Zira gerçekten de İslam düşünce biçiminde biyolojik aile bağının bir ayrıcalığı yoktur. Bunun Kur'an-ı Kerim'de örnekleri mevcuttur. Mesela, Hz. Nuh'un (a.s) oğlu Kenan'ı zaman zaman söz konusu ederiz. Hz. Nuh, oğlu Kenan için Allah'a; "**Rabbim! Şüphesiz o, benim oğlum, ailemdendir.**"⁽¹⁾ diye nida etmişti.

1- Hud, 45.

Rabbimiz de cevaben; **“Ey Nuh! Kesinlikle o senin ailenden değildir. Zira o, salih olmayan bir iş (yapmıştır)...”**⁽¹⁾ buyurmuştu. Rabbimiz açık bir ifadeyle, müminler arasındaki ilişkiyi imanın belirleyeceğini öğretiyor. Bu ilişki ister baba ve evlat arasında, ister kardeşler arasında ister akrabalık ilişkilerinde olsun fark etmez. Yine Rabbimiz; **“Ancak müminler kardeşlerdir.”**⁽²⁾ buyurarak, iman eden insanların inanç temelli bağlarının, biyolojik kardeşlik bağlarından çok daha üstün ve önemli olduğunu vurgulamaktadır.

Kerbela’da Taraflar

Kerbela’yı doğru okuyabilmek için tarafları iyi tanımak zorundayız. Hz. Hüseyin’in Peygamber Efendimiz ile biyolojik bağının olduğu çok açıktır. Zira o, Allah Resulü’nün biricik kızı Hz. Fatıma (s.a) ile vasisi olan İmam Hz. Ali’nin (a.s) oğludur. Yine Allah Resulü (s.a.a) Hz. Hüseyin için, **“Eti etimden ve kanı kanımdandır.”** buyurarak kendinden bir parça olduğunu beyan etmiştir. O hâlde Kerbela’yı okurken, Peygamber’in torunu olması hasebiyle Hz. Hüseyin’in meşru halifeye karşı ayaklanması normal karşılanabilir mi? Yine Peygamberimizin diliyle **“Şehitlerin serdari ve cennet gençlerinin efendisi”** olarak nitelendirilen İmam Hüseyin’i **“Kerbela’da”, “İslam tarihinde”** ve **“Müslümanların tarihinde”** nereye koyacağız?

Her iki taraf da kendini **“hak”** olarak tanımlarken, biz Hz. Hüseyin ve yarenlerini katleden tarafın meşru olduğuna karar verirsek, öldürülenler için gözyaşı döküp ağlamanın ne anlamı olacaktır? Hz. Hüseyin’in **“hak”** olduğuna karar verirsek, onların mazlumiyetinin yanı sıra, insanların Allah adına

1- Hud, 46.

2- Hucurat, 10.

kandırılarak “hak” olana nasıl kıyabildiklerine de ağlamamız gerekmez mi? Çünkü bu kandırılma nasıl bir yöntem ile uygulandı ise izleri bugün bile sıcaklığını ve etkisini korumaktadır. İşte bundan dolayı bunun altında yatan sosyal ve psikolojik sebepleri araştırıp analiz etmemiz gerekmektedir. Zira eğer bu ortaya net bir şekilde konulamaz ise kıyamete kadar gelecek olan insanların da aynı etkiye maruz kalmaları kaçınılmaz olacaktır.

Din, Elçi, Meşru Otorite

Her şeyi sonsuz ilim, irade ve kudreti ile yaratan Allah, varlık âlemi için bir düzen koymuştur. Yarattığı varlıklar içerisinde insana özel bir değer vermiş ve diğer varlıkları da onun hizmetine sunmuştur. İnsanın neler yapabileceğini bildiğinden dolayı bir takım düzenlemeler ön görmüştür. İşte bu ilahi düzenlemeye “Din”, detaylarından sorumlu olan kişiye “Elçi”, yine onun seçtiği kişi tarafından icra edilmesine de “Meşru Otorite” diyoruz ki, böylece bu otoriteye de kayıtsız şartsız itaat edilebilsin.

Kerbela'nın Günümüz İzdüşümleri

Kerbela'da Müslüman olduğunu söyleyen iki taraf var. Fakat bir taraf son ana kadar ıslah için var gücüyle uğraşırken, diğer taraf ise muhataplarını ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyor. Burada ciddi bir problem yok mu Allah aşkına!.. Bir Müslüman diğer bir Müslümanı öldürmek için nasıl böyle bir tutum sergileyebilir? “Bırakın bir Müslümanı öldürmeyi, suçsuz yere bir insanı öldürmenin tüm insanlığı öldürmek gibi olduğunu” Allah (c.c) Maide Suresi 32. ayet-i kerimede bildirmiyor mu? Öyleyse sözde İslam halifesinin, Hz. Hüseyin ve yarenlerine karşı takındığı insanlık dışı tutumu nasıl izah edebiliriz?

Maalesef okuduğumuz tarih, insanlık vicdanını sızlatan bu tutumu sahiplenen ve haklı göstermeye çalışan Müslüman kişilerden bahsediyor. Bu kişilerin toplumda âlim olarak tanınması, durumun ve olayın vahametini daha da artırıyor. Çünkü Ebubekir Arabi ve İbn Teymiye gibi kişiler kendi söylem ve eserlerinde Hz. Hüseyin ve yarenlerine reva görülen bu korkunç zulmü savunmakta ve sahiplenmektedirler. Bu düşüncenin bugünkü uzantılarını El-Kaide, El-Nusra, İşid vb. gruplar olarak görmekteyiz. Bu sebeple İşid'in sözde bildirisinde yer alan cümleleri görmezden gelemeyiz. Dolayısıyla bu, o günlerde oluşturulan bir mantığın bugünlere izdüşümleridir. Hem de 21. yüzyılda daha da güçlenip yayılmış bir hâlde.

İmam Hüseyin (a.s) Medine'den yola çıkacağı zaman bir kısım sahabe; *"Ey Hüseyin! Cemaate uymak sana daha çok yakışır. Gitme, ümmet içerisinde ayrılık ve fitne çıkarma."* şeklinde nasihat etmişti. Diğer bir kısım ise; *"Ey Hüseyin! Mutlaka sen orada öldürüleceksin. Ne olursun gitme!"* şeklinde duygusal bir dil kullanmıştı. Hz. Hüseyin'e yapılan bu sözde nasihat ve ikazlar içerisinde *"cemaat (topluluk)"* ve *"fitne"* kavramlarının altını çizmek gerekir. Zira ortada toplumun kabul ettiği bir iktidar ve o iktidarın ortaya koyduğu bir din vardır. Bu iktidar iş başına gelir gelmez Hz. Hüseyin'e karşı bir tavır takınıyor ve *"Ya çoğunluğun yaptığı gibi kayıtsız-şartsız biat ya da ölüm!"* diyordu.

Resulullah'ın diliyle *"Hidayet Meşalesi ve Kurtuluş Gemisi"* olan Hüseyin, Muhammedî dine inandığını söyleyenlerin diliyle fitne çıkarmakla suçlanıyor. Vahiy evinin sakini ve Ehl-i Âbâ'nın son temsilcisi olan İmam Hüseyin (a.s) ise *"Benim gibi birisi, senin gibi birine biat edecek öyle mi? Eğer ben sana biat edersem, Resulullah'ın dininin Fatiha'sı okunur."* buyurarak, o şanlı kıyamın ilk adımını atmış oluyor.

Bildiğiniz gibi bugünlerde dünyanın dört bir tarafında yapılan zulüm ve işlenen cinayetlere yeni yeni sahneler eklenmektedir. Akıl almaz bir şekilde, Müslümanların birbirlerinin kanlarını akıtmalarının cevazı hâlen yürürlüktedir. Bu nasıl bir illettir ki, toplumsal ve psikolojik alt yapısı asırlardır varlığını korumuş ve bugün de devam etmektedir. Hatta ülkemizi bile tehdit eder hâle gelmiştir. Allah bunların şerrinden bütün insanlığı muhafaza buyursun ve şerlerini kendi başlarına çevirsin.

Bugün Ortadoğu'da yaşananlar, tam anlamıyla kargaşaya dönüşmüş bir zulümdür. Komşumuz olan bir ülke, uluslararası emperyalizmin planları çerçevesinde adım adım işgal edilmektedir. Maalesef oluşumunda emperyalizmin parmağı bulunan Öso, El-Nusra ve İşid gibi sözde Müslüman örgütler işgal unsurları olarak kullanılmaktadır. Bu örgütler farklı zamanlarda yukarıda belirttiğimiz gibi bildiriler yayınlayıp, kendilerini Yezit ve Süfyani orduları olarak tanımlamaktadırlar. Görüntü bu kadar net olmasına rağmen, uluslararası medyaya paralel olarak ülkemiz medyası da aynı söylemleri kullanıyor. Kendilerini Yezit ordusu olarak tanımlayan örgütleri değil, karşı tarafı Yezit ordusu olarak itham ediyorlar. Ne ilginçtir ki; bazı yöneticilerimiz bile bu yönde demeçler veriyorlar. Tabi zihinler karışıp bulanıyor.

Cihad ve Şehitlik

İsterseniz Kerbela'da cihadın mantığı hakkında biraz gezinti yapalım. İmam Hüseyin (a.s) Kerbela topraklarına çok yakın bir yerde çadırını kurmuştur. Zengin, güçlü ve kuvvetli bir tüccar olan Zuheyr İbn Kayn da o esnada kervanıyla İmam Hüseyin'in çadırına yakın bir yerde çadır kurmuştur. Kader Zuheyr'in yolunu İmam Hüseyin'in yolu ile kesiştirmiştir. İmam Hüseyin Zuheyr'i davet eder ve görüşürler. Bu görüş-

me sonucunda Zuheyr, aşk kervanına katılmaya karar verir. Çadırına döndüğünde eşine kararını açıklayıp onu serbest bırakır. Eşine tüm malını bıraktığını, özgür olduğunu ve istediği yere gidebileceğini söyler. Eşi de Zuheyr'e; "*Resulullah'ın yanına gittiğin zaman benim hakkımda şehadette bulun ki ben seni Resulullah'a feda ettim.*" diyerek kararını onaylar. Her ikisi de Allah Resulü'nün evladının çağrısına "*lebbeyk*" diyerek birlikte kervana katılırlar.

İmam Hüseyin'in (a.s) kervanı nihayet Kerbela'ya ulaşır. Kendilerini orada durdurmak üzere Hür komutasında bir ordu karşılaşmıştır. Fakat her geçen zamanla birlikte takviye güçler oraya varmaktadır. Bu durumun farkına varan Zuheyr, İmam Hüseyin'e gelerek; "Ey İmam! İzin ver bunlara şimdi saldıralım. Eğer şimdi saldırmazsak daha sonra çok ciddi bir ordu gelecek ve biz onlara karşı koyamayız." der. Bunun üzerine İmam Hüseyin; "*Hayır! Asla savaşı başlatan biz olamayız.*" buyurur. İşte İslam'ın temel prensiplerinden birinin, çok hassas bir dönem olmasına rağmen yaşanmış en canlı örneği. Bu öyle bir sahne ki, ancak kendisini Allah'a adanmış olanlar bu sahnede rol alabilirler. Bu sahne tepeden tırnağa aşk ve itaatin serencamıdır. Allah'ın rızasına ulaşabilmek için yine Allah'ın hüccetine kayıtsız-şartsız itaatin en somut göstergesidir. Kerbela'da İmam Hüseyin'den (a.s) izin almadan savaşmak üzere öne çıkan tek bir kişi göremezsiniz. O size izin vermediği sürece, ne kendi canınızı verebilirsiniz ve ne de başka bir canı alabilirsiniz...

Üstat Cevadî Âmûlî, normal ölüm ile şehadeti anlayabilmemiz için çok hoş bir tespit yaparak şöyle diyor: "Bir ağaç normal olarak Allah'ın sünneti gereği büyür, gelişir ve meyve verir. Meyveler olgunlaşmaya başladığı zaman rengini ve tadını alarak en güzel hâle gelir. Bu meyveleri ya sahibi en güzel zamanında toplar ya da vakti gelince meyve yere düşer ve çürür. İşte şehit, en güzel zamanında sahibi tarafından dalından alınan meyvedir."

Bu çok hoş tespite ilave olarak biz de şunu ekleyebiliriz ki: *“Eğer bir kimse Allah’ın razı olduğu meşru otoritenin izni olmadan canını feda ediyorsa, bu sahibinden izin almaksızın hırsızlar tarafından koparılan meyve misali gibidir.”* Allah cümlemizi bu tür yanlışlıklardan muhafaza eylesin.

İslam’da Otorite

İnsan, âlemdeki en kıymetli varlıktır. Allah (cc), bu kıymetli varlığın zayi olmaması için bireysel ve toplumsal hayata dair kurallar ön görmüştür. Bu kuralların icrası için sadece kendi razı olduğu otoritelere itaati emretmiştir. İman ve salih amelin ölçüsü, bu otorite karşısındaki davranışlar olmuştur. Bireysel olarak bir takım ibadetleri yapabilirsiniz. Fakat bir hukuk dini olan İslam’ın, toplumsal hayata dönük kuralları vardır. Örneğin, bir insanın hayatı çok özel ve değerlidir. Hatta tasarruf hakkı kendi elinde bile değildir. Çünkü verebileceği yanlış bir karar ile bu ilahi emaneti zayi edebilir. Bu sebeple *“insan hayatının tasarrufu yalnızca Allah’ın razı olduğu otoriteye aittir.”*

Geçmişte ve günümüzde birçok gencimiz, *“cihad”* adı altında farklı farklı bölgelere gönderilmiş ve maalesef hayatlarını kaybetmişlerdir. Bu insanların oralara gitmelerine cevaz veren hatta teşvik eden abi, hoca, şeyh, üstat vb. kişiler acaba bu vebali nasıl taşıyacaklar? Allah’a nasıl hesap verecekler? Zira bu önemli mesuliyet için gerekli olan meşruiyeti nereden alıyor ve nasıl bu hakkı kendilerinde görebiliyorlar? Bu kişilerin çok muttaki ve mümin insanlar olmaları mümkündür. Ciddi bir bilgi birikimine sahip olmaları, onları Allah’ın razı olduğu ve kabul ettiği bir makama getirebilir mi? Hatta bu sorgulamalar mevcut siyasi otoriteler için de aynen geçerlidir. Eğer biz kendi abilerimizi, hocalarımızı, şeyhlerimizi ve siyasi ikti-

darlarımızı meşru otorite kabul edersek cemaatler ve gruplar sayısınca otorite ile karşı karşıya kalırız.

Peki, hangisine tabi olduğumuzda Allah bizden razı olacaktır? Rabbimizin; **“Allah’ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın ve dağılıp ayrılmayın.”**⁽¹⁾ ayetinin tecellisini nasıl sağlayacağız? Allah’ın rızasını uman ve ahireti düşünen insanlar olarak bu soruların cevabını bulmak zorunda değil miyiz? Allah-u Teâla bu ayet-i kerimede, *“Kendisine atfettiği sapasağlam bir ip”* kavramından bahsetmektedir. Tüm inananların bu sapasağlam ipe hep birlikte ve sımsıkı sarılmaları gerektiği, aksi takdirde bölünüp parçalanacaklarını açıkça belirtmektedir. Bunun sonucu olarak da; **“Onlar işlerini kendi aralarında farklı hiziplere ayırdılar/böldüler. Her bir grup kendi ellerinde olanla sevinip dururlar. Artık sen onları, belli bir süreye kadar kendi gafletleri içinde bırak.”**⁽²⁾ ayetleri ile yüz yüze gelmemiz kaçınılmaz olur.

Kerbela’da Anlamlı Bir Sahne

Şimdi Kerbela sahnesine bir göz atalım. Meydana çıkan İmam Hüseyin’in yarenleri, eşi görülmemiş bir fedakârlık örneği ile birer birer şehadete koşmaktadır. Artık Peygamber hanedanının bireyleri dışında savaşıacak kimse kalmamıştır. İmam Hüseyin’den (a.s) meydana çıkmak için izin isterler. Sıra oğlu Ali Ekber’e gelir. Rivayetlerde yüzü, fiziği, boyu, endamı, yürüyüşü ve ahlakıyla Peygamber Efendimize benzeyen bir gençtir o. Yine rivayetlerde *“Biz Allah Resulü’nü özlediğimizde Ali Ekber’e bakardık.”* denilmektedir. O, vahiy evinin iki reyhanı elinde yetiştirilmiştir. Bir taraftan amcası İmam Hasan-ı Mücteba’nın (a.s) ve diğer taraftan babası İmam Hüseyin’in

1- Al-i İmran, 103.

2- Müminun, 53-54.

(a.s) terbiyesini alarak büyümüştür. Ve şimdi meydana çıkacaktır. Gelip babasının önünde durur; *"Babacığım! İzin ver, ben meydana gideyim."* der ve izin ister. İmam Hüseyin (a.s), tereddütsüz izin verdikten sonra arkasından bakıyor, gözyaşları damla damla süzülüyor ve şöyle diyordu:

"Allah'ım! Şahit ol, bu orduya karşı öyle bir genç gidiyor ki boy, ahlak ve konuşma tarzıyla Peygamber'ine (s.a.a) çok benziyor. Biz Peygamber'i arzuladığımızda ona bakardık."

Sonra da Ömer b. Sa'd'a dönerek yüksek sesle şöyle seslenir: *"Ey Sad'ın oğlu, benim soyumu kuruttuğun gibi Allah da senin soyunu kurutsun!"*

Ali Ekber meydana gider ve Haydar-ı Kerrar olan atası gibi karşı tarafın askerleri içerisinde bir koridor açar. Yöneldiği tarafı devirip yere sermektedir. Vakit, Hicri 61. Yılı Muharrem ayının 10. günü öğle vaktidir. Güneş tam tepede ve kızgın çöl kumlarını daha yakıcı bir hâle getirmiştir. Kim bilir, susuz geçirdiği kaçınıcı gündür Ali Ekber'in. Üstündeki zırh, kılıç ve kalkanın ağırlığı bir taraftan, susuzluk ve bitkinlik diğer taraftan sarmalamaktadır onu. Ve bir ara babasının yanına dönerek; *"Babacığım! Susuzluk beni öldürmek üzeredir ve bu demirlerin ağırlığı da bir yandan beni zorlamaktadır, bir içimlik su verebilir misin?"* İmam Hüseyin ağlayarak şöyle der:

"Aziz oğlum dön ve savaş; çünkü artık ceddin Muhammed'in (s.a.a) huzuruna varmana ve onun elinden su içmene çok az bir zaman kaldı. Artık asla susamayacaksın."

Ali Ekber savaş meydanına döner. Canından el çekip şehitliğe hazırlanır. Ansızın düşman onu nişan alarak bir ok fırlatır. Ali Ekber aldığı ok yarasıyla savunma gücünü kaybedip yere düşer ve yüksek sesle babasına şöyle seslenir: *"Canım babam, benden selam olsun sana. Bu ceddin Muhammed'dir (s.a.a), sana"*

selam yolluyor ve 'Bize çabuk gel!' diyor." Daha sonra şehadete ulaşır. İmam Hüseyin oğlunun cansız bedeninin yanına gelerek yüzünü onun yüzüne dayar ve şöyle der:

"Seni öldürenleri Allah öldürsün; Allah'a ve Resul'üne karşı ne kadar da küstahlık, saygısızlık ettiler; senden sonra dünyanın başına kül olsun!"

Acaba tarih kitaplarında bir tane kayıt veya rivayet bulabilir misiniz ki, Yezid'in ordusundan bir kişi ölmeden önce Allah Resulü'nü görüp komutanına; "*Ey komutanım! Resulullah'ın sana selamı var.*" demiş olsun? Tarihi okurken dikkatli inceleme yapmamız gerekmektedir. Zira İmam Hüseyin (a.s) meşru bir otoritedir. Ali Ekber de bu meşru otoritenin şemsiyesi altında bulunan nadide Müslümanlardan biridir. Biyolojik bağın önemi yoktur. O, muttaki, âlim ve zahit bir insandır. O, öleceğini bile bile babası Hüseyin'in razı olduğu ilahi takdire boyun eğmiş ve karşı tarafın safları arasına gözünü kırpmadan dalmış bir insandır. Sırf bu sahne bile tek başına İmam Hüseyin'in meşru otorite olduğunu ispat etmektedir. Burada asıl altı çizilmesi gereken nokta, ümmetin çoğunluğunun bu batıl otoriteye nasıl itaat ettiği konusudur. Ayrıca bu otoritenin batıl oluşu aleni iken, nasıl İslam adına meşru otorite olarak görülmüştür?

Batıl Cephenin İslam'a Tavrı ve Münafıklar

Bâtıl cephe iki şekilde İslam'a karşı tavrı almıştır. İlki, bizzat Peygamber Efendimize karşı müşriklerin tutumu gibidir. Yani tümüyle açık ve istemediğini belli ederek karşı bir duruş sergiler. Diğerinde ise sizin yanınızda ve sizdenmiş gibi görünerek bir duruş sergiler. Kur'an-ı Kerim'de bu eylem "*nifak*" ve yapan da "*münafık*" olarak adlandırılır. "**İman edenlerle karşılaştıkları zaman "İman ettik" derler. Şeytanlarıyla baş**

başa kaldıklarında ise ‘Şüphesiz sizinle beraberiz. Biz (onlarla) yalnızca alay ediyoruz.’ derler.”⁽¹⁾ ayet-i kerimesiyle bu tutumları açıkça gözler önüne serilmektedir. Kur’an-ı Kerim’de müşriklerden daha çok münafıklardan bahsedilmiş; hatta münafıklar hakkında verilen tüm detayların yanı sıra müstakil bir sure “**Münâfikûn (münafıklar) Suresi**” olarak adlandırılmıştır. Münafıkların çok ciddi bir tehlike arz ettiğini ve Medine’yi sarsabilecek bir güce sahip olduklarını Kur’an-ı Kerim bizlere haber vermektedir. Birçok ayet-i kerimeyle birlikte özellikle “**Tevbe Suresi**”nde bunun izlerini bulabilirsiniz.

Henüz Allah Resulü hayattadır ve Kur’an ayetleri nazil olmaktadır. Medine’de Allah Resulü’nün bina ettiği bir devlet şekillenip güç kazanmıştır. Buna rağmen Kur’an, münafıkların Medine’yi sarsabilecek bir güce sahip olduklarından bahsetmektedir. Acaba Allah Resulü’nün sağlığında bu güce sahip olan münafıklar, onun vefatından sonra nereye gittiler? Niçin Allah Resulü’nün vefatından sonra tarihte onların izini bulamıyoruz? Yoksa buharlaştılar veya tatile mi çıktılar? Gerek İslam tarihi gerekse Müslümanların tarihi Allah Resulü’nün mescidinde ve onun arkasında namaz kılan münafıklardan bahsederken, sahabenin tümünü adil olarak kabul eden anlayış çerçevesinde münafıklardan rivayet edilen hadisleri acaba nasıl ayırt edeceğiz? Medine’yi sarsacak güce sahipken münafık cephe niçin harekete geçmedi? Çünkü Peygamber Efendimiz de bir insandı ve bir gün o da her nefis gibi ölüm davetine icabet edecekti. Dolayısıyla sabretmeye değerdi. Tüm tedbirlerini buna göre aldılar. Aldıkları bu tedbirlerin neticesidir Kerbela!... Dolayısıyla **İmam Cafer Sadık’ın** (a.s) “**İmam Hüseyin Kerbela’da değil, Sakife’de şehit edildi.**” sözü daha bir anlam kazanmakta ve daha ciddi bir tahlil ile ele alınmak zorundadır.

1- Bakara, 14.

İslam Projektörü ve Referansı

Burada kendimize şu önemli soruyu sormamız gerekiyor. *İslam'ı mı tarihin projektörü altında okumalıyız? Yoksa tarihi mi İslam'ın projektörü altında okumalıyız?* Maalesef içinde doğduğumuz kültür İslam'ı, tarihin projektörü altında okumaktadır. Öncelikle tarihteki zaman, mekân ve kişileri kutsuyor, onların yaptıklarını mutlak doğru olarak kabul ediyor, İslam'ı bu zihin yapısıyla okuyarak anlamaya ve aktarmaya çalışıyor. Fakat yanıldıklarının veya yanılabilirliklerinin farkında olmadan okuma yaptıkları için bırakın detayları fark etmeyi, apaçık yanlışları bile göremiyorlar. Hatta gördüklerini de sahiplenmek zorunda kalıyorlar. Ali Şeriatî'nin "İnsanın Dört Zindanı" adlı eseri bu konuyu çok güzel izah etmektedir.

Şimdi İslam'ı referans olarak yeniden bir sorgulama yapalım. Bir otoritenin meşruiyet kaynağı nedir? Otorite kavramını mülk, iktidar, hükümdarlık vb. istediğiniz gibi tanımlayabilirsiniz. Ama bunun bir tane meşruiyet kaynağı vardır, o da tüm varlığın sahibi olan Allah-u Teâla'dır. Bu konuda en güzel örneklerden biri Talut'un örneğidir ve Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmaktadır:

"Onlara peygamberleri şöyle dedi: 'Allah size Talut'u melik olarak gönderdi.' Onlar, 'Biz hükümdarlığa daha layıkken ve ona bir mal ve servet bolluğu verilmemişken, nasıl bizi (yönetmek üzere) hükümdarlık ve mülk onun olabilir?' dediler. O şöyle demişti: Doğrusu Allah size onu seçti ve onun bilgisini ve bedenî gücünü arttırdı. Allah kime dilerse mülkünü verir, Allah rahmeti ve gücü geniş olandır, bilendir."⁽¹⁾

1- Bakara, 247.

Bu aynı zamanda Allah-u Teâla'nın, Hz. Âdem'den (a.s) kıyamete kadar devam edecek olan değişmez sünnetinin de tecelli şeklidir. Allah'a iman ettiğini iddia eden bir kimseye de ancak bu sünnete itaat ederek "*lebbeyk*" demek düşer. Aksi takdirde kendi razı olduğumuz ve itaat edeceğimiz otoriteleri kendimiz belirleyip Allah'ın tercihine rağmen kendi tercihimize yönelmiş oluruz.

Eğer biz Kerbela'yı doğru biçimde okuyabilirsek bu tür yanlışlıklara düşmeyiz. Geleneğin oluşturduğu inançlarımızı sağlıklı analiz edebilmemiz için elimizde doğru bir ölçümüz olur. Yine önümüze din adına sunulan şeyleri İslam'ın projektörü ile aydınlanarak izleyebilirsek, hiçbir zaman hak ile batılın birbirine karışmadığını ve her zaman hakkın apaçık ortada olduğunu rahatlıkla müşahede edebiliriz.

Rabbimizin; **"Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkup sakınmak gerekiyorsa, öylece korkup sakının ve ancak Müslümanlar olarak can verin."**⁽¹⁾ buyruğu üzere, her zaman "*Hak'kın*" yanında yer alanlar olarak O'na kavuşmayı cümlemize nasip etsin.

1- Al-i İmran, 102.

4. Konuşma:

HZ. HÜSEYİN KERBELA'YA NEDEN GELDİ?

Savaşın ne olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Taraflar arasında silah, donanım ve asker sayısı açısından farklılıklar olabilir. Aralarında yaşanan bir problem sebebiyle savaşırlar. Acaba Kerbela'da böyle bir savaş yaşanmış mıdır? Bu açıdan Kerbela bize ne ifade etmektedir?

Arap geleneğinde, bir insan veya topluluk yola çıktığı zaman yanlarında kadınları ve çocukları varsa ve bir kılıçtan fazla teçhizat yoksa bu insanların savaş için yola çıkmadığına hükmedilir. Her toplumun sosyolojik toplumsal bir davranış dili vardır.

Kerbela Yolcusu

Allah Resulü'nün vefatından sonra Medine sakinleri, onun ciğerparesi Hz. Fatıma (s.a) ile teselli bulmaya çalışmıştır. Aradan çok zaman geçmeden Hz. Fatıma da vefat edince bu defa Hz. Ali (a.s), Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (a.s) ile teselli bulurlar. *"Namazla alını nasır tutmuş!"* birinin kılıç darbesi ile Hz. Ali de Rabbine doğru kanat çırpıp. Geride sadece Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin kalmıştır... Çok geçmeden, Muaviye marifetiyle zehirlenen Hz. Hasan'ın da ciğerleri parça parça olur ve o da kanat çırpıp Rabbine. Artık yalnızca Hz. Hüseyin vardır. Müslümanlar onun maddi ve manevi şemsiyesi altında olmanın tesellisi ile avunmaktadır.

En sonunda İmam Hüseyin de Medine'yi terk etmek zorunda bırakılmıştır. Ravza'ya gider ve Resulullah ile dertleşir: *"Burada duramaz hâle geldim. Senin ümmetin, senin şehrin Medine'yi bana dar etti. Allah'ın evine gidiyorum."* der ve yola çıkar. Bir feryad-u figan kopar Medine'de; zira Medinelilerin hafızasında ve yüreklerinin bir yerinde, vakti zamanında Allah Resulü'nün haber verdiği bir bilgi vardır. *"Hüseyin Kerbela denilen bir yerde şehit edilecektir."* Medineliler pekâlâ bilirler ki bu gidişin dönüşü yoktur. Ve Hz. Hüseyin yola çıkmıştır, hanımları ve çocukları da onunla birlikte. Eğer Kerbela'da şehadet varsa orada savaş olacak demektir. Fakat Hüseyin savaş hazırlığı ile değil, normal bir yolcu gibi yola çıkmıştır. Dedesi Resulullah'tan, babası İmam Ali'den ve ağabeyi İmam Hasan'dan kalan emanetler de yanındadır. İstikametleri, emniyet ve güvenin adresi olan Kâbe'dir. Bildiğiniz gibi Mescidü'l-Haram'da birine zarar vermek veya kan akıtmak haram kılınmıştır. Fakat herkes için emniyet mekânı olan Allah'ın evi, İmam Hüseyin'e dar edilmiştir. Oranın hürmetinin ayaklar altına alınmaması için orayı da terk etmek zorunda kalır. Medine'nin feryatlarına Mekke' de katılır ve iki şehrin feryadı semada yankılanır.

İmam Hüseyin ile birlikte yola çıkan birçok insan vardır. Fakat yol uzayıp gidişat netleşmeye başlayınca, farklı niyetlerle İmam'ın yanında olanlar gerçeği görür ve birer birer ayrılmaya başlarlar. Resulullah'ın haber verdiği topraklar olan Kerbela'yla sonuçlanan bu yolculukta İmam Hüseyin'i durdurmak üzere görevli olan Yezid ordusunun komutanlarından Hür b. Yezid-i Riyahi askeriyle birlikte İmam'ı karşılar. Amaç İmam ve beraberindekilerin orada kuşatılması ve hiçbir yere yönelmelerine izin verilmemesidir. Zira artık tüm emir ve direktifler Şam merkezinden belirlenmektedir.

Eğer buradaki resme dikkatle bakarsak, iki ordunun karşı karşıya gelip savaşması gibi bir durumun söz konusu olmadığı açıkça görülmektedir. Zira İmam Hüseyin'in berabesinde kadınlar ve çocuklar haricinde, kendilerini ona feda etmeğe hazır bir avuç insandan başkası yoktur. Karşı tarafta ise her geçen gün sayıları biraz daha artan ve Şam merkezinden yönetilen donanımlı Yezit ordusu durmaktadır. İmam Hüseyin'in çevresi her geçen gün biraz daha daraltılmaktadır. Artık Şam ordusu, Ömer b. Sa'd komutasında yaklaşık otuz bin kişiye ulaşmıştır. Hicrî 61 yılının günleri yavaş yavaş ilerlemektedir. Bir Muharrem, iki Muharrem... Karşılıklı görüşmeler yapılmaya başlar. İmam Hüseyin (a.s) karşısındakilere nasihatlerde bulunur. Mümkündür ki Şam ve Kûfe ehli, o günün iktidarı tarafından aldatılıp yanlış bilgilendirilmiştir. İmam Hüseyin'i gerçek manada tanımayıp niçin buraya geldiğini de bilmiyor olabilirler. Öyleyse İmam'ın, kendisini tanıtmayı ve yola çıkış maksadını açıklaması gerekir.

Yezid'in Hedefi ve İntikamı

İmam Hüseyin (a.s), ağabeyi İmam Hasan'ın şehadetinden sonra, Muaviye'nin saltanatı döneminde yaklaşık on yıl yaşamıştı ve Muaviye kendisine biat şartı koşmamıştı. İmam Hüseyin, kendisine itibar edenler nezdinde imametini icra etmiş ve kan akmamıştır. Fakat Muaviye Hz. Hasan ile yaptığı anlaşmaya riayet etmeyerek, kendisinden sonra oğlu Yezid'i veliaht tayin ettiğini ilan eder. Muaviye'nin ölümünden sonra tahta geçen Yezit, Medine valisine; "*Hüseyin'in bana biatını al, şayet biat etmezse başını al!*" şeklinde bir mektup yazar.

Allah Resulü'nün dizinin dibinde büyüyerek onun ilahi nefesiyle eğitim görmüş İmam Hüseyin'in, Yezit gibi fasık, müfsit, günahkâr ve haramzadeliği tescillenmiş birine biat etmesi

olacak şey değildir. Çünkü o, hidayet meşalesi ve kurtuluş gemisiydi. Yine onun diliyle bu işin mahiyeti; *“Eğer benim gibi birisi, Yezit gibi birisine biat ederse ceddim Resulullah’ın dininin Fatiha’sı okunur.”* şeklinde özetleniyordu.

Tüm bunların yanı sıra İmam Hüseyin ve beraberinde bulunan bir avuç insan için otuz bin kişilik bir orduya gerek var mıydı acaba? Çünkü kadın ve çocuklar hariç, karşınızda yetmiş iki kişiden oluşan bir insan topluluğu vardır. Burada şu gerçeğin altını çizmek gerekir ki, *bir avuç insana karşı otuz bin kişilik donanımlı bir ordu gönderen iradenin çok daha önemli sebebi olmalıdır.* Bu sebebin izlerini, esir İmam Seccad (a.s) ve Zeyneb-i Kübra’nın Şam sarayını yerle bir eden hutbelerinde görüyoruz. *“Evet, onların amaçları Muhammedî sedayı sonsuza kadar ortadan kaldırmak ve geçmişin intikamını almaktı.”* Hem de o dinin Peygamberinin makamı ve mirası üzerinden.

Günlerden Âşûrâ’dır ve Neyneva’da bir tufan kopar. Toz du-man kaplar ortalığı. Atların sesleri, mücahitlerin kükreyişleri, kılıçların şakırtıları ve Yezit ordusunun alaycı haykırışları arasında yeryüzünün en nadide gülü düşürülür/düşer toprağa. Allah Resulü’nün kurduğu devletin başına hile ile geçmiş bir soysuz tarafından Allah Resulü’nün evladı katledilmiştir. İmam Hüseyin’den geriye kalan ne varsa yağmalanmış, kadınlar ve çocuklar esir edilmiştir Kербela’da. Hatta onları aşağılamak için el ve ayakları zincirlenmiş, eğersiz hayvanlar üzerine bindirilerek sokak-sokak, şehir-şehir dolaştırılıp teşhir edilmişlerdir. Akla, hayale gelmeyecek eziyet ve işkencelerle, sözde ümmetin halifesi olan Yezid’in Şam’daki sarayına getirilmişlerdir.

İfadeleri kasten kullanıyorum. Ey akıl ehli, Allah-u Teâlâ ayet-i kerimelerde sık sık vurgular: **“Siz hiç akletmez misiniz? Akleden için nice ayetler, nice deliller vardır.”** Şu cüm-

lelerimi bir daha tekrar ediyorum. Lütfen aklederek bir daha dinleyin, *Allah Resulü'nün kurmuş olduğu İslam devletinin başına gelen Yezit, Allah Resulü'nün evladı, ümmetin kurtuluş gemisi Hüseyin'i ve beraberindekileri şehit etmiş, ondan baki kalan eşlerini, çocuklarını, kızlarını esir almıştır. Ve hilafet merkezi olan Şam'a, birçok beldeleri, çölleri dolaştırarak aç-susuz getirmiştir. Bu davranış biçimi zalimlerin bir savaş sonrası davranış biçimi değil de nedir? Bir acayıplık, bir gariplik yok mudur burada? Bu sorumu akıl ehlinin kucağına bırakıyorum. Bu sahneden sonra yine tarihin kayıt altına aldığı ve ümmetin halifesi **Yezid**'in dudaklarından dökülen sözlere kulak verelim; *"İşte bugün Bedir'in intikamını aldım, işte bugün Bedir'in intikamını aldım... Aaah keşke Bedir'de öldürülen atalarım kalksalar da bugünü bir görselerdi, nasılda sevinirlerdi..."**

...

Ey akıl ehli! Bedir Savaşı kiminle yapılmıştı, hatırlıyorsunuz değil mi? Mekke'nin önde gelen müşrikleri ile Mekke'den peygamberleriyle beraber hicret eden ve onlara kucak açan Medineli Müslümanlar arasında cereyan etmişti. Bir tarafta Müslümanlar, bir tarafta müşrikler. Tevhid ile şirkin ilk savaşıydı bu savaş. Bedir meydanında müşriklerin önde gelenleri bir-bir yere serilmişlerdi.

Ve aradan 62 yıl geçmiştir. "Bedir'in intikamını aldım." diyen birisi İslam devletinin halifesidir!!!

Akıl, izan, vicdan ve fikirlerinize arz ediyorum...

Allah'a emanet olun...

5. Konuşma:

HZ. HÜSEYN'İ KİM ÖLDÜRDÜ?

Kerbela'da on muharrem akşamı yaklaşırken, İmam Seccad (a.s) hariç Ehlibeyt erkeklerinin tamamı İmam Hüseyin'le (a.s) birlikte Rablerine kavuşmuştur. Yezid'in komutanı Ömer İbn Sa'd, muzaffer komutan edasıyla İmam Hüseyin ve yarenlerinden kalan emanetleri esir alarak Kufe sarayına götürmek üzere çıplak develere bindirmişti.

Sevdiğini kaybeden insan öncelikle kaybettiğini ebedi istirahatgâhı kabrine götürüp defneder ve daha sonra evine gelir. Sevenleri, akrabaları, dostları ona taziyeye gelip acısını paylaşırlar, yalnız bırakmazlar. Bir taraftan Rahmet-i Rahman'a uğurladıkları sevdikleri için Kur'an okuyarak hediye gönderir, diğer taraftan geride kalanların acılarını hafifletmeye çalışırlar.

Kerbela'da Ehlibeyt'in sahipsiz kalmış eşleri, kadınları ve çocuklarına taziye verecek kimse yoktu ve aynı zamanda onlar esir alınmışlardı. Bu esaret içerisinde sevdiklerinin cansız bedenlerinin yanından geçerken Hz. Zeyneb'in feryadı, figanı duyulmaktadır:

“Ya Muhammed! Ya Muhammed! İşte senin evladın Hüseyin! Baş kesilmiş olarak cansız yerde yatıyor. Kana bulamışlar, bütün organlarını paramparça etmişler, onun evlatları ve dostlarını da katletmişler. Sabah rüzgârı üzerlerinde esiyor.”

Dost düşman herkes ağlamaktadır. Dostların ağlaması anlaşılır bir şeydir; ancak burada düşman da ağlamaktadır. Zira birtakım dünyevi beklentilerle iştirak ettikleri cinayetin sonucunda, vicdanlarındaki ateş tutuşmuş fakat dönüşü olmayan bir yola girmişlerdir artık. Allah Resulü'nün pak evladı Hüseyin'in ve dolayısıyla da Allah Resulü'nün kanı ellerine bulaşmıştır.

İmam Hüseyin'in Katili

Tüm esirler, İbn Ziyad'ın Kufe'deki sarayına getirilmişlerdi. İbn Ziyad İmam Seccad'ı gördüğünde; *"Bu da kim?"* diye haykırır ve *"Sen kimsin?"* der. İmam Seccad; *"Ben Hüseyin'in oğlu Ali'yim"* der. İbn Ziyad; *"Ali'yi Allah öldürmedi mi?"* der, İmam Seccad susar ve cevap vermez. İbn Ziyad tekrar; *"Ne oldu sana, neden konuşmuyorsun?"* diye sorar. İmam Seccad; *"Benim bir kardeşim Ali vardı ve onu da sizin askerleriniz öldürdü."* der. İbn Ziyad bu sefer; *"Hayır! Onu Allah öldürdü."* diye karşılık verdiğinde İmam Seccad bir süre sessiz kalır ve sonra; **"Ölüm vakitleri gelince Allah onların ruhlarını alır"⁽¹⁾, "Allah'ın izni olmadan kimse ölmez."⁽²⁾** ayet-i kerimelerini okur. İmam Seccad (a.s) tarihe çok önemli bir not düşmektedir: *"Ey İslam Ümmeti! Ben kendi hâlime mi yoksa kaybettiğim babama, kardeşlerime ve dostlarıma mı ağlayayım? Yoksa ceddim Resulullah'ın kurduğu devletin başına geçen insanların, İslam itikadını tepetaklak ederek cinayetlerini nasıl Allah'a fatura etmelerinin izahını mı yapayım? Zira burada İslam'ın temel itikadî sütunları ile oynanıyor. Bu durum ve şartlarda cevap vermek zorundayım."* diyerek, orada bulunan ve kıyamete kadar gelecek insanlar için hüccet olacak nitelikte cevap verir: *"Kardeşim Ali'yi senin askerlerin öldürdü."*

1- Zümer, 42.

2- Al-i İmran, 145.

Tahrif ve Tevil Edilen İslam

Allah Resulü'nün vefatından sonra din olgusu, mevcut iktidarlar tarafından tahrif ve müdahalelerle yeniden derlenip yorumlanmıştır. İslam'ın temel kaynağı Kur'an-ı Kerim "lafız olarak" iki kapak arasına sıkıştırılarak hükümsüz bırakılmış, Allah Resulü'nün sünneti uydurulan hadislerle oluşturulmuş bir külliyata çevrilmiş ve Ehlibeyt'ten de soyutlanan din, herkesin kendine göre tevil ve tefsir edebildiği bir niteliğe dönüştürülmüştür. Böylece bu iktidarların hüküm sürdüğü tarih boyunca, kaderci dinî anlayış toplum içerisinde yaygınlaştırılmış ve yer etmiştir.

Oluşturulan bu kaderci dinî mantığı/anlayışı irdelemek gerekmektedir. Nasıl ki yaratan, yaşatan ve rızıklandıran Allah (c.c) ise, tabi ki öldüren de Allah'tır. Bu manada Kur'an-ı Kerim'de İmam Seccad'ın (a.s) okuduğu nitelikte birçok ayet vardır. Ölüm fiili, nihai anlamda Allah'a atfedilir. Fakat yine Kur'an-ı Kerim bazı ayetlerde "**Her kim bir cana karşılık olmaksızın bir canı katlederse**" diyerek bu öldürme fiiline karşılık "*cezai*" hükümler öngörür. Zira Allah (c.c) haksız yere bir cana kastedilmesini haram kılmıştır. Evet! Bir kimse bir kimşenin canına kastettiğinde, ölen kişinin ruhunu elbette Allah alır. Fakat öldüren kişi, bu öldürme fiilinde bir irade ve tercih kullanmıştır. Yani o kişiyi kendi iradesi ile öldürmüştür.

Peki, nasıl olur da kulun kendi iradesi ile işlediği bu kötü fiil Allah'a atfedilir? İbn Ziyad'ın yaptığı gibi işlediği cinayeti, yarattığı kullarına karşı sonsuz merhamet sahibi olan Allah'a havale etmek apaçık bir şekilde O'na iftira olmaz mı? İşte, *iktidar sahipleri işledikleri cinayetlerden kendilerini beri kılmak ve yaptıkları din dışı uygulamaları örtbas etmek için Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini kendi çıkarları doğrultusunda tevil ederek, toplumları kendilerine itaate zorlamışlardır*. İnsan, Allah'ın kendisine ver-

diği irade, güç ve kudretle istediği tarafı tercih etme konusunda serbest bırakılmıştır. Bu serbestliğin neticesinde insan, tercihini ne tarafa yaptı ise kendi iradesi ve seçimiyle yapmıştır. Bu konuda Rabbimiz; **“Dileyen şükreder, dileyen küfreder.”**⁽¹⁾ buyurarak, insanın tercihleri konusunda tamamen serbest olduğunu açıkça vurgulamıştır.

İbn Ziyad, tüm esirleri ve şehitlerin mübarek başlarını sarayında toplar ve bir hutbe okur. Hutbesine; *“Bizi muzaffer kılan Rabbime hamdolsun”* diye başlar. Orada bulunan yaşlı bir sahabe ayağa kalkar: *“Ey İbn Ziyad! Allah Resulü’nün hanedanını öldürüp geride kalanlarını esir alacaksın, sonra da çıkıp Allah Resulü’nün minberinde sadıklar gibi hutbe vereceksin!”* diyerek yapılan bu büyük yanlışla işaret eder. Eğer İbn Ziyad’ın baktığı yerden bakarsak, Kerbela’da öldürülenlerin hepsini *“haşa”* Allah öldürmüştü ve ona da zafer lütfetmiştir. Acaba İbn Ziyad bu cesareti nereden almaktadır, hiç düşündük mü? Eğer Kur’an tevili, tahrifi ve İslam ümmeti üzerinde oynanan oyunlar etkili olmasaydı, İbn Ziyad veya bir başkası böyle bir şeye cesaret edebilir miydi? Elbette hayır! Sadece bu kısa diyalog bile, Allah Resulü’nün vefatından sonra dinde yaşanan tahrifatın etkisini ve büyüklüğünü göstermek için yeterlidir.

Kanın Kılıca Galip Geldiği Kerbela’yı Gündeme Getirme

Yeri gelmişken zaman zaman gündeme getirilen bir eleştiriyi açıklamakta fayda var. *“Yıllar önce vuku bulmuş bir hadiseyi (Kerbela’yı) niçin tekrar tekrar gündeme getiriyorsunuz?”* şeklinde bir eleştiri ile yüz yüze geliyoruz. Allah-u Teâla Kur’an da hangi sebeple geçmiş ümmetlerin yaşadığı hadiseleri, kıssa-

1- İnsan, 3.

ları bize tekrar tekrar önemine binaen anlatıyor/haber veriyorsa, Kerbela'nın da bugüne taşınmasının sebebi ve önemi aynıdır. Zira Kur'an-ı Kerim, Allah Resulü'nün döneminden kıyamete kadar gelecek olan tüm insanlar için bir öğüt ve ibret vesikasıdır. Bu sebeple Hz. Âdem'den Peygamber Efendimize gelene kadar yaşanmış olan birçok hadise, tekrar tekrar ve farklı açılardan söz konusu edilerek insanın vicdanına sunuluyor/hatırlatılıyor ki bireysel ve toplumsal manada öğüt ve ders alınabilsin. Acaba Kerbela hadisesi geçmiş ümmetlerin yaşadığı hadiselerden daha mı hafif bir kıssa ve derstir? Kerbela ve Âşûrâ bugüne taşındığında/hatırlatıldığında nasıl fitneye vesile olur denilebiliyor? Hangi açıdan bakarsanız bakın bireysel ve toplumsal manada bütünsel bir ibret vesikası olan Kerbela vakiası, ancak hakkı ile anlaşamadığında gereksiz olarak görülebilir.

Kerbela ve Âşûrâ, Peygamber Efendimizin vefatından sonra ümmetin yaşadığı itikadi, ibadi, siyasi ve hukuki yıpranmanın ifşası açısından nesilden nesile ibret/öğüt/ders alma niteliğinde ve aynı hataların tekrarlanmaması yönünde aktarılmaya değer çok önemli bir olgu ve gerçekliktir. Çünkü bütün ilahi dinler, peygamberlerinin vefatından sonra tahrif edilmiştir. Önceki ilahi dinler ile İslam'ın tek ve önemli farkı, önceki ilahi dinlerin yazılı metinleri korunma altına alınmamış, fakat İslam'ın temel kaynağı ve yazılı metni olan Kur'an-ı Kerim Allah'ın (cc) koruması altına alınmıştır. **“Hiç kuşkusuz, Zikr'i (Kur'an'ı) biz indirdik ve elbette onu biz koruyacağız.”**⁽¹⁾ Fakat İslam ümmetini tasallut altına almaya çalışan zalimler, yazılı metne müdahale edemeyeceklerini bildikleri için Kur'an'a kendi tevil ve tefsirleriyle müdahale etmişler, fitne tohumlarını ekmişlerdir.

1- Hicr, 9.

Doğrudur, Kur'an-ı Kerim'in metnine kimse dokunamamış ve asla dokunamayacaktır da. Hatta bırakın Kur'an'ın metnine dokunmayı veya tahrif etmeyi, iktidar sahipleri metnin muhafazası için kendi çıkarlarına uygun her yola başvurmuşlardır. Onu yaldızlı kılıflarda ve başköşelere koyup hat sanatıyla metnini ölümsüzleştirmişler, toplantı ve meclislerinde öpüp başüstüne koymuşlardır. Zira Kur'an ile dünyevi her türlü zenginliğe sahip olmuşlar, iktidar olup ganimet toplamışlar, saraylar ve köşkler yaptırmışlar, devletler kurmuşlardır. Eğer Kerbela'yı doğru ve gerektiği gibi okuyabilirsek, Kur'an'ın metni değişmemesine rağmen tefsir ve tevili ile nasıl istismar edildiğini çok rahatlıkla anlayabilir/görebiliriz. İşte bu nedenle Kerbela her zaman ve her devirde tekrar-tekrar okunmalı, anlamalı, anlatılmalı, hatırlanmalıdır.

Süreç içerisinde Kerbela ve Âşura eğer unutturulabilse idi, bugün kucağımızda Yezitlerin ve onların varlık sebebi olan iktidarların tefsir ve tevillerini bulacaktık. Bu sebeple Kerbela ve Âşûrâ tanımlanırken, "*kanın kılıca galip geldiği yer*" olarak izah edilir. İmam Hüseyin ve yarenleri pak kanlarıyla, İmam Seccad ve Zeyneb-i Kübra esaret altındaki duruşlarıyla, tahrif edilen İslam anlayışından beri olduklarını ispat etmişlerdir.

Allah Resulü'ne ve onun mutahhar Ehlibeyt'ine muhabbet besleyen/yolunu sürdürenler, İmam Hüseyin'in (a.s) mirası "*ölümsüzlük destanı Kerbela'yı*" o günden bugüne diri tutup nesilden nesile aktarmışlardır. Nihayet yirminci yüzyılın sonlarına doğru İslam inkılâbı ile emanet devralınmış, onun gür sedası dünya müstekbirlerini rahatsız etmeye başlamıştır. İmam Hüseyin'in mesajı bugün, tüm hür vicdan sahipleri tarafından karşılık bulmuş ve her geçen gün dünyanın dört bir tarafına ulaşmakta/yayılmaktadır artık. Zira Kerbela ve Âşûrâ bütün insanlığın haysiyet, şeref ve özgürlüğünü ilgilendiren büyük bir ders/mesaj ve olgudur. Bu mesajın tüm

nesillere ve çağlara hakkıyla ulaştırılması gerekmektedir. Ki, o gün pak kanlarıyla hakkı ayakta tutan İmam Hüseyin ve yarenlerinin bugünkü varislerinin şemsiyesi altında insanlık rahat bir nefes alabilsin.

O izzetli günlerin yakın olması umut, temenni ve duasıyla...

6. Konuşma:

MATEM-İ HÜSEYN

Bugünler, iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) kederlendiği, hüznün ve matem günleridir. Allah (c.c) onu, ümmeti olan bizlere kendi nefsimizden daha üstün ve evla kılmıştı. Allah Resulü'ne olan muhabbetimizin gereği olarak onun sevinciyle sevindiğimiz gibi kederiyle de kederlenmemiz gerekmektedir.

Müjde ve Göz Yaşı

Hicri dördüncü yılının şaban ayının beşinde, Allah Resulü'nün (s.a.a) bir torunu daha dünyaya gelmişti. Müjde ve sevinç ile torunu kucağına arz edilir/verilir. Kucağına yeni doğan torununun alan dede, sevinç ve mutluluk içerisinde olur normalde. Fakat o gün durum farklıdır. Torununu kucağına alan Resulullah ağlamaya başlar. Etrafındakiler taaccüp/hayret ederler ve "Ey Allah'ın Resulü, kucağımıza nur topu gibi bir evlat verdiğiniz hâlde niçin ağlıyorsunuz?" diye sorarlar. Allah Resulü onlara cevaben şöyle buyurur:

"Siz bu yavrumu kucağıma verir vermez, kardeşim Ceb-rail geldi. Bu yavrumun ümmetim tarafından şehit edileceğini ve şehit edileceği yeri gösterdi. Ve oradan da bir avuç toprak getirdi."

Eşlerinden Ümmü Seleme'ye toprağı vererek: "Bunu sakla! Ne zaman toprağın kana bulandığını görürsen anla ki, torunum Hüseyin şehit edilmiştir." buyurur.

Bilindiği gibi edebî eserlerde, ilahi nefesle beslenen insanların ifadelerinde son söz söylenmez ve muhataba bırakılır. Allah Resulü de kardeşi Cebraîl'in Kerbela'dan getirdiği toprağı eşi Ümmü Seleme'ye verdiği; *"Bu toprağın kana bulandığını görürsen anla ki, torunum Hüseyin şehit edilmiştir."* ifadesindeki özel nükte de burasıdır.

Matem-i Hüseyin

Hiçbir insaf ve akıl ehli insan, Allah Resulü'nün bu söz ve davranışını, *"Ne zaman ki o toprak kana bulanırsa, o günü bayram edin, süslenin, eğlenin, hatta hediyeleşip birbirinizi tebrik edin."* şeklinde anlayıp yorumlayamaz. Zira Resulullah o anda ağlıyor zaten. Onun ağladığı bir olgu hakkında, *"siz bayram edin."* şeklinde bir telkinde bulunması da zaten akla ve mantığa aykırıdır.

Aktardığımız bu rivayet, ümmet içinde sahih ve önemli bilinen kaynaklarda da bu şekliyle rivayet edilmiştir. Her akıl sahibi bu rivayetten şunu rahatlıkla anlar ki; Allah Resulü ciğer pasesi, reyhanesi ve torunu İmam Hüseyin'in şehadetine ağlamış ve ağlanmasını emretmiştir. Hatta Ehlibeyt İmamları'ndan (a.s.); *"Ceddimiz Hüseyin'in matemini diri tutun."* şeklinde birçok rivayet aktarılmıştır. Bu çağrıya kulak veren, dikkate alan ümmetin bir kesimi asırlardır İmam Hüseyin'in matemini diri tutmaya çalışırken, diğer kesimi ise bu matem günlerini unutmüş, önemsememiş, iştirak etmemişlerdir. Hâlbuki *sünnet kavramı; "Allah Resulü'nün sözleri, amelleri, emirleri, yapıp ettikleri, kararları veya sükûtu olarak" tanımlanmış ve öğretilmiştir.* Gerçekten Allah Resulü'nün sünneti ihya edilmek isteniyorsa, öncelikle yukarıda belirtilen resim çerçevesinde İmam Hüseyin'in matemini diri tutulup nesillerden nesillere taşınmalı/aktarılmalı, nebevî bir sünnet ve emir olarak algılanmalı/yerine getirilmelidir.

Hadisleri okuma açısından ümmet arasında farklı okuma biçimleri ortaya çıkmıştır. Ümmetin bir kesimi “*Ehl-i Hadis*” ve “*Ehl-i Fıkıh*” olarak tanımlanmışlar, bir kesimi ise “*Ahbâriyyûn*” ve “*Usûlîler*” olarak tanımlanmışlardır. Bir tarafta yer alan Ahbâriyyûn Ehl-i Hadise karşılık gelirken, diğer tarafta yer alan Usûlîler de Ehl-i Fıkıha karşılık gelmektedir. Ehl-i hadis ile Ehl-i Fıkıh arasında ve Ahbârîler ile Usûlîler arasındaki en temel fark, akıl yürütme biçimidir. Bir taraf hadisleri olduğu gibi alır ve bir konu hakkında ancak hadis varsa söz söyler, yoksa söz söylemez. Usûlîler ise hadise itibar eder, fakat hadisin dönemindeki şartları göz önünde bulundurarak o hadisin içeriğini usul ve mantık süzgecinden geçirerek bir hükme varır.

Matemi Diri Tutmak

Allah Resulü'nün bizzat “*matemi diri tutun*” emri vardır, fakat matem nasıl diri tutulacağına dair detay belirtilmemiştir. Zira fitrî olarak her ırkın, milletin ve bölgenin kendine has matem biçimleri vardır. Zaman zaman televizyonda Afrika-lıların matem biçimini izlemiştirsinizdir. Cenazelerin etrafında zıplıyorlar. Uzaktan bakıldığında eğlence zannediliyor. Yine Uzak Doğu'nun veya Avrupa'nın kendi kültürlerine özgü matem biçimleri vardır. Bizler Anadolu insanıyız. Bizim de kendimize özgü matem biçimlerimiz vardır. Hatta ülkemizin her bölgesinin matem biçimleri bile farklılık arz etmektedir. Bizler bu matemi diri tutarken, diğer bölgelerde yaşayan Müslüman kardeşlerimizin ritüelleriyle yapmak zorunda değiliz. Bu bölge insanın neden hüznlendiğini ve nasıl matem tuttuğunu görüyoruz. İnsan bazen dramatik bir tiyatro veya bir film sahnesinden, bazen duygusal bir şiir veya ağıttan, bazen de duygusal bir konuşmadan etkilenebiliyor.

Bize emredildi ki; *“Bu matem diri tutun.”* Diri tutmanın gereği idrak etmek, yaşamak, anlatmak ve ulaştırmaktır. İçinde yaşadığımız toplumun matem biçimini esas alarak, bugüne kadar bu emri muhatap almamış kardeşlerimize mesajı ulaştırmanın yollarını aramak üzerimize düşen bir vecibe ve Nebevî bir sorumluluktur. Bugüne kadar bu tür programlara iştirak etmemiş/edememiş kardeşlerimize gerçekleri anlatmak gerekmektedir. Zira çevremizde bulunan ve Allah Resulü’ne gönülden inanmış Müslüman kardeşlerimize bu hadis-i şerifi doğru biçimde izah ettiğimizde nasıl içlerinin yandığını biliyoruz. Gerçekleri idrak ettikten sonra Peygamber Efendimize olan muhabbetleri ve ciğer paresi Hz. Hüseyin’e olan düşkünlüklerinden dolayı bu matem meclislerine iştirak etmenin gerekliliğine de inanmış olacaktırlar. Ancak bu şekilde toplum içerisinde matem meclisleri idrak edilip anlaşılabilir ve yayılma imkânı bulabilir.

Kerbela’yı Unutturmaya Çalışanlar

İmam Hüseyin (a.s) ve beraberinde bulunan yarenlerini katleden iktidar ve siyasi irade, o günden itibaren Kerbela’yı unutturmak için her türlü tahrifatı, yanlış bilgilendirmeyi sistematik bir şekilde uygulamış, hâlâ da büyük çaba sarf etmektedir. Onların bu günü unutturma çabaları Kerbela’nın ihya edilip diri tutulması gerektiğinin çok güçlü bir delilidir. Hangi inanca mensup olursa olsun, dünyanın dört bir yanında var olan insaf ve hür vicdan sahipleri için Kerbela’nın her sahnesinde; alınması gereken aşkın ibret, hikmet ve insaniyet dersleri bulunmaktadır.

Bize düşen matem-i Hüseyin’i idrak etmek, yaşamak ve anlatmak olacaktır.

Hiçbir şeye muvaffak olamasak bile Allah Resulü ve mutahhar Ehlibeyt'inin anıldığı bir mecliste bulunmamızda bile Rabbimizin rahmet lütuflarının haddi ve hesabı yoktur. Onların isimlerini anarak kederlerini paylaşmak, **üzerinde yaşadığımız şu topraklara Allah-u Teâla'nın lütuf ve rahmetini celp etmek için** yeterli bir sebep olacaktır.

7. Konuşma:

MELEKLER, YERİN VE GÖĞÜN AĞLAMASI

Âşûrâ, Zehra bahçesinin güllerinin solduğu, iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a), Zehra-i Betül, Aliyye'l-Murtaza, Hasan-ı Mücteba (a.s) ile birlikte tüm meleklerin, göklerin ve yerlerin ağladığı bir gündür. İnsan aklının alamayacağı olağan üstü bir durumdur meleklerin, göklerin ve yerin bir insan için ağlaması. Hâlbuki Kur'an-ı Kerim'de, Firavun ve hanedanının helak edilmesinden sonra; **“Onlar için gök ve yer ağlamadı.”**⁽¹⁾ buyurulmaktadır. Bu ayet-i kerimeye göre gök ve yerin ağlama kabiliyeti vardır; fakat Firavun ve hanedanı böyle bir şeye layık değildir. Ama gök ve yer ağlamıştır Yahya'ya (a.s), Hüseyin'e ve Kerbela şehitlerine. Ağlamak bu anlamda nebevi bir sünnettir. Rivayetlere göre, Peygamber Efendimiz bir gün hutbede İmam Hüseyin'in başına geleceklerden bahsedip ağlamış ve sahabe de iştirak ederek hep birlikte o mazlum şehide ağlamışlardı. Hatta Cebrail, Mikail ve melekler de ağlamıştı.

Neden ağlamayalım ki? Dünyanın dört bir yanında zulüm var. Her gün binlerce insan, hem de Müslüman coğrafyalarda çocuk, kadın, ihtiyar, genç demeden katlediliyor. Görsel ve yazılı medyada insanın vicdanını sızlatan video, resim veya makalelerle karşılaşılıyorsunuz. Hüzünlenip ağlamıyor musunuz? Yüreğiniz sızlamıyor mu? Keşke görmeseydim diyor-

1- Duhan, 29.

sunuz; çünkü elinizden bir şey gelmiyor. Onların derdini, acısını, çilesini ve ıstırabını paylaşamadığınız için feryat ediyorsunuz çaresizce.

Vahşet ve Zulüm

Şimdi Kerbela'ya bir bakalım. Muhatabımız herhangi biri değil, vahiy evinin sakini, Allah Resulü'nün torunu İmam Hüseyin'dir. Allah Resulü'nün "*Eti etim dendir ve kanı kanımdandır.*" buyurduğu, hidayet meşalesi ve kurtuluş gemisi, Allah'ı hatırlatan Ehlibeyt'in bir parçası İmam Hüseyin. Kerbela'da emsali ne geçmişte görülmüş ne de gelecekte görülebilecek bir vahşet ve zulme maruz bırakılmış Hüseyin. Kâfirlerden ve hayvanlardan bile esirgenmeyen suya mahrum bırakılan Hüseyin. Hem de kadın ve çocukların yanı sıra kundaktaki bebeklerde sudan mahrumdu. Hâlbuki Kerbela'ya ilk ulaştığı zaman, kendisini kuşatan ordunun askerlerine, komutanına ve komutanın atına kendi eliyle su vermişti. Hatta namaza durduğu zaman, komutanlarıyla beraber askerler de tabi olmuşlardı İmam Hüseyin'e.

Allah Resulü'nün bina ettiği İslam devletinin başına gasp yoluyla geçen halifenin emriyle, "*Ben Müslümanım!*" diyen yaklaşık otuz bin kişilik bir ordu vardı şimdi İmam Hüseyin'in karşısında. Bırakın savaş hukukunu ve kurallarını, insaf ve merhamet kavramlarının aciz kaldığı bir vahşet ile katledilmişti İmam Hüseyin, evladı ve ashabıyla birlikte. Geride bıraktığı her şey yağmalanıp esir edilmişti.

İnsaf ve vicdan sahibi hiçbir akıl, gönül ve göz yoktur ki, Kerbela'yı anladıktan/tanıdıktan sonra kan ağlayıp matem tutmasın. Hele "*Ben Müslümanım.*" diyen bir kimse, Allah Resulü'nün zayi edilmiş emaneti için nasıl feryat figan etmez? Ama maalesef tarihin her döneminde olduğu gibi o gün de

bazılarına göre İmam Hüseyin gitmekle hata yapmıştır. Dün Medine ve Mekke'den ayrılırken İmam Hüseyin'e söylenen sözler, bugün de aynen söylenmektedir. İnsanların İsrail zulmüne lanet okumaları gerekirken, Filistinli kardeşlerimizin yaptığı sözde hatalar için analizler yapılmaktadır. Emperyalistlerin yaptıkları karşısında durulması gerekirken, zulme uğrayan halkların sözde hatalarını eleştirmek yetiyor onlar için. Hüseyin'i zalimler karşısında yalnız bırakan zihniyet, bu gün İsrail yerine Filistinlileri eleştiriyor, yalnız bırakıyorlar.

Her Gün Âşura, Her Yer Kerbela

İmam Hüseyin yola çıktığında, onu yalnız bırakanlar; *“Ey Hüseyin! Gitme, gel ve Yezid'e biat et. Hem dünyanı hem de ahiretini kurtar.”* diyorlardı. İfadelere dikkatinizi çekmek istiyorum. İmam Hüseyin gibi birisi, Yezid'e biat etmek suretiyle sözde dünya ve ahiretini kurtaracaktı. Allah aşkına söyler misiniz, bu sözler korku ve cehaletten başka neyi ifade eder? Bu sözleri söyleyenlerin zihin haritasını ortaya koymak için belirtiyorum. Ya siz Hüseyin'in kim olduğunu gerçekten bilmiyor ve onu tanımıyorsunuz yahut Ömer b. Sad gibi onu çok iyi tanıdığınız hâlde, menfaatleriniz icabı karşısında yer alıyorsunuz. Zira başka türlü İmam Hüseyin gibi birisine nasihat etmeye kalkmanın izahı olabilir mi? Eğer siz ona nasihate cüret edebiliyorsanız, yaptığının fitne olduğunu söyleyerek katline de rahatlıkla hükmedebilirsiniz!

Yeryüzünde akan her damla gözyaşının arkasında insan vardır. Her damla kanın arkasında insanın azgınlığı vardır. Her feryat figanın arkasında, insanın terbiye edilmemiş ve serbest bırakılmış şehvi arzuları vardır. Dünyevi hırs ve şehvi isteklerinden kaynaklanmayan bir kavga yeryüzünde yaşanmamıştır ve bundan sonra da yaşanmayacaktır.

İmam Cafer-i Sadık, “Her gün Âşûrâ ve her yer Kerbela’dır.” buyurarak, Kerbela imtihanının evrenselliğini bu veciz cümle ile özetlemektedir. Allah-u Teâla mutlaka yarattığı kullarını sınamaktadır. Kur’an-ı Kerim’de bu manada birçok ayet mevcuttur. Fakat herkesin sınanması, kendi kapasitesiyle doğru orantılıdır. Çünkü Allah kimseye zulmetmez. Kerbela meydanında o gün İmam Hüseyin (a.s) başta olmak üzere herkes sınanmıştı. Bugün de Kerbela üzerinden tüm insanlık vicdanı sınanmaktadır.

Zeyneb-i Kübra’nın İmtihanı

Evet, bir imtihan meydanıdır Kerbela. Öyle bir imtihan ki, bazı yüzleri dünyada ve ahirette İmam Hüseyin (a.s) ile şeref lendiren ve aydınlatan, bazı yüzleri ise zelil kılıp karartan bir imtihan. Kerbela, İmam Hüseyin ve Zeyneb-i Kübra ile birlikte olanların kazandıkları imtihan mekânıdır. Zeyneb-i Kübra, İmam Hüseyin’in kız kardeşidir. Allah Resulü’nün ciğer paresi Fatıma’nın Ali’den olma kızı. Nice erkeğin taşıyamadığı ağır yükü taşıyan Zeyneb-i Kübra, çocuk yaşına rağmen dedesi Resulullah’ın vefatından sonra anne ve babasının çektiği tüm çilelere tanık olmuştur. Biricik annesinin genç yaşta vefat etmesinden sonra babası Ali’nin şahadetiyle son bulan yarısına şahit olmuş, tedavi etmeye çalışmış, babasının şahadetine tahammül edip ilahi takdir kapısında Rıza-i İlahi’den zerre kadar ayrılmamıştır. Kardeşi Hasan-ı Mücteba’nın zehirlenerek ciğerlerinin pare-pare parçalanarak şahadetine tanıklık ederek Takdir-i İlahi’ye teslim olmuş bir kadındır. Şimdi Kerbela’da sınanmaktadır Zeyneb-i Kübra. Kendi çocuklarını birer birer Hüseyin’e feda edip gözünün önünde parçalandıklarını görmektedir. Fakat Mevlası ve kardeşi Hüseyin’e hürmeten çocuklarının başına gidip ağlamaz bile.

Allah cümlemize hayırlı uzun ömürler versin. Çocuklarımızı gözümüzün önüne getirin, genç yaşlar ve elleri iş tutuyor artık. 18-20'li yaşlara gelip serpilmişler. Yolda yürürlerken onlara baktığımız zaman, gurur duyuyor, göğsümüz kabarıyor, umutlarımız yeşeriyor. Gecenin bir vaktinde *"Anne-Baba! Başım ağrıyor."* demesine tahammül edemeyip kucağımıza alıyor, hastane-hastane dolaşıyoruz. Hatta yatağında eceli ile ölse bile, yüreğimiz parçalanıp perişan oluyoruz. Bir de kendimizi Zeyneb-i Kübra'nın yerine koyalım. Susuzluktan dudakları çatlamış çocuklarımızın göz göre göre ölüme atıldıklarını, *"Hadi annecim! Allah'a ısmarladık."* dedikten kısa bir süre sonra çölün kumlarına düşüp tanınmaz hâle geldiklerini bir düşünün. Zeyneb-i Kübra kendi kurbanlarının başına gidip ağlamadı; ama kardeşi Hasan'ın evladı şehit edilince üzerine kapanıp ağladı. Kardeşi Hüseyin'in evladı şehit edilince üzerine kapanıp ağladı. Her bir evladı ve yeğeninini şehadetinde onun bir tek dayanağı vardı, kardeşi Hüseyin. Ve bir an geldi ki, o tek dayanağı *"Haydi bacı! Allah'a emanet ol!"* diyordu. Allah'ım! Bu nasıl bir veda zamanıydı. Sanki zaman durmuş ve tüm varlık âlemi bu vedaya tanıklık ediyordu. Her musibete katlanırken tek dayanağı ve Ehl-i Âbâ'nın yaşayan son halkası da koparılmak üzereydi. Artık Zeyneb'i daha büyük bir sorumluluk bekliyordu.

Peygamber hanedanı, sözde Müslümanların halifesi tarafından esir edilmişti. Bir tarafta geride kalanlar, kadın-çocuk demeden el ve ayakları zincirlenip çıplak develer üzerine bindirilmişler, diğer tarafta mızraklar üzerinde kesik başları ile şehitler. Hepsi bir arada cadde-cadde, sokak-sokak dolaştırılarak önce Kufe'ye ve sonra da Şam'a götürülüyorlar. Zeyneb-i Kübra artık Peygamber hanedanının muhafızıdır. Kufe valisi İbn Ziyad'ın sarayında Zeyneb'in başka bir özelliği ortaya çıkar. O özelliğinin tecellisi olan hutbeler, İbn Ziyad

ve avanesini sadece Kufe sarayına değil tarihin de derinliklerine gömer. Esirler saraya ulaştığı zaman, İbn Ziyad onlara hitaben; *“Allah’ın size ne yaptığını gördünüz mü?”* diyerek alay etmeye çalışır. Hz. Zeyneb ise ona hitaben; *“Ben Rabbinnden güzellikten başka bir şey görmedim.”* cevabıyla tüm çağlara izzet ve onur dersi vermektedir. Zalimin karşısında bu izzet ve onur abidesi olan duruş, örnek alınıp nesilden nesile aktarılması gerekmez mi?

Kerbela’dan Gerekli Dersler Alınsaydı...

Bugün Müslümanlar Kerbela’dan gerekli dersleri çıkarabilseydi, dünyanın dört bir yanındaki emperyalistler karşısında izzet ve onurdan yoksun kalmayacaklardı. Maalesef izzet ve onurdan yoksun olunduğu zaman, zalim değil de mazlum suçlu görülmeye başlanıyor. Aynen Kerbela’da İmam Hüseyin ve yarenlerinin suçlandığı gibi, bugün de mazlum halklar ve özgürlük mücadeleleri suçlanıp mahkûm ediliyor. İsrail’e karşı direnen Filistin halkı ve Hamas eleştirilip kınanıyor. Hatta yapılan bu eleştiriler sadece sözde kalmayıp, bir halk mücadelesiyle birlikte yalnızlığa, kendi kaderine terk ediliyor. Ne ilginçtir ki; Filistin adına kurulan birçok dernek daha Filistin davasının mahiyetine vakıf değil. Dün Kerbela’da Hz. Hüseyin hangi gerekçelerle yalnız bırakıldı ise bugün zulme maruz bırakılan halklar ve mücadeleler de aynı gerekçelerle yalnız bırakılıyor.

Bugün biz gerektiği yerde ve zamanda Hüseyinî bir tavır sergileyemiyorsak, en azından yeryüzünde gösterilen Hüseyinî tavırları yalnız bırakmamalıyız. Gücümüzün yettiği nispette bu çabayı göstermek zorundayız. Eğer gücümüz yetiyorsa elimizle, yetmiyorsa dilimizle desteğimizi izhar etmeliyiz. Eğer buna da imkân bulamazsak hiç olmazsa kalbimizle, za-

limlere olan nefretimizi ve mazlumlara olan duamızı eksik etmemeliyiz. Allah'ın lütfettiği izzet ve onurdan dünyada ve ahirette mahrum kalmamamız için bu çok önemlidir. Aksi takdirde zulme rıza göstermek gibi alçaltılmış bir amele bu-laşmış olur ve İmam Hüseyin'in davasına ihanet etmiş olu-ruz, Allah korusun.

Habil ve Kabil Kıssası

Bildiğiniz gibi Kur'an-ı Kerim'de Hz. Âdem'in iki evladından bahsedilir. Bu yeryüzünde Allah'a sunulan ilk kurbanın ve dökülen ilk kanın tarihi ve hikâyesidir. Maide Suresi'nin 27. ayetinde aktarılan bu hadiseye göre, Hz. Âdem'in iki oğlu, aralarında bir konuyu açıklığa kavuşturmak üzere Rableri-ne kurban sunmaya karar vermişlerdi. Çocuklardan birinin Habil, diğerinin Kabil olduğunu hadislerden öğreniyoruz. Habil'in sunmuş olduğu kurban kabul edilmiş, fakat Kabil'in sunmuş olduğu kurban kabul edilmemişti. Çünkü Allah, an-cak korkup sakınanlardan kabul edeceğini beyan ediyordu. Kendilerini kurban sunmaya sevk eden konu Habil'in kurba-nın kabulü ile açıklığa kavuşunca, kurbanı kabul edilmeyen Kabil, haset ve kıskançlığa sürüklenmişti. Sonunda Kabil, kardeşi Habil'i öldürmüştü. Bu olay, haset ve kıskançlığın insanı nasıl bir akıbete taşıdığının en canlı örneğidir. Kabil, kâfir birisi değildir. Zira Allah'a kurban sunmayı kabul etmiş-tir. Fakat birçok rivayette olduğu gibi haset ateşi, imanı yakıp tüketerek böyle vahim bir olaya zemin hazırlamıştır.

Kerbela ve Kur'an Kıssalarının Kıyamete Kadar Yol Göstericiliği

Kur'an-ı Kerim'de yer alan kıssalar ve anlatılan özel sahne-ler, insanı karanlıktan aydınlığa çıkarmak için sunulan canlı

örneklerdir. Her bir ayetin resmettiği mantık kıyamete kadar geçerli olacak nitelikte ve bugüne özel hikmetleri de içermektedir. Anlatılan her kıssanın sebepleri ve bir arka planı vardır ki; aynı çamurdan yoğrulan insana bugünü ve yarını için ibret olabilsin. Zira İmam Ali'nin (a.s) buyurduğu gibi; *geçmişten ibret alınmadığı zaman geleceğe ibret olmak kaçınılmaz olacaktır.*

Biz bugün; *“Kerbela niçin yaşandı? İslam ümmeti nasıl böyle bir fitneye maruz kaldı?”* diye sormak zorundayız. Çünkü geçmişte yaşananları bugün sorgulayıp aydınlatamazsak, yarın doğruyu görmemizi ve haklı tarafın yanında yer almamızı kim garanti edebilir? Nasıl doğruyu ve doğru gibi görünen yanlışları ayırt edebiliriz?

Allah-u Teâlâ yeryüzünü, yaşanılabilir dünya cenneti olabilecek nitelikte yaratmıştır. Bu, insanların amelleriyle orantılı olarak yaşayacağı bir dünya cenneti de olabilir yahut her coğrafyasında Kerbela sahnesinin yaşandığı cehennem de. Rabbimiz en kısa zamanda vaadini gerçekleştirerek, İmam-ı Zaman Hz. Mehdi'nin (a.f) zuhurunu çabuklaştırsın. Ümmetin birlik ve vahdetini acilen müyesser kılsın inşallah.

8. Konuşma:

KERBELA'YI UNUTTURMA ÇABALARI

Allah izin verirse bu derste, inandıklarını iddia ettikleri Peygamber'in evladını öldürecek kadar küstahlaşan bir kültür ve iktidardan bahsedeceğiz. Cürümlerini daha sonraki nesiller nezdinde örtbas edebilmek için boş durmadıkları, yaptıkları vahşeti önemsizleştirip basite indirmek için neler yaptıklarına dair tarihî bir gezintiye çıkacağız.

Âşura

İçinde doğduğumuz kültür açısından inananlar nezdinde önemli birçok olayın Kербela vakıası dâhil "Âşûrâ" günü cereyan ettiğini duyduk ve öğrendik. Dolayısıyla o günü bereketli bir gün olarak kabul edip bayram yaptık. Giyinip kuşanıp süslendik. Tatlılar yapıp ikram ettik. Fakat zaman içerisinde daha farklı şeyler duymaya başladık. Yanı başımızda komşu ülkede meydana gelen bir devrim sonrası, Âşûrâ gününde "Ah Huseyn, vah Huseyn" feryatları duymaya başladık. Bizler Müslümanlardık. Hz. Hüseyin, Peygamber Efendimizin torunu idi. Komşu ülkeden yükselen bu feryat figanlara bizim yüreğimiz duyarsız kalabilir miydi? İster istemez sorgulamaya, araştırıp incelemeye başladık. İlerleyen zaman içerisinde dünyanın dört bir yanından yükselen "Ah Huseyn, vah Huseyn" feryatlarına biz de iştirak etmek istedik. Bugün sizin de katılımlarınızla yapmaya çalıştığımız "Hüseyinî meclisler" için imkân bulduk. Zira biz gerçek nebevi inkılabın/devrimci-

liğin izdüşümünü müteselsilen Muhammed (s.a.a), İmam Ali (a.s) ve İmam Hüseyin'de (a.s) tecessüm ettiğini geç olsa da idrak ettik elhamdülillah. Rabbimiz bu meclisleri bizden kabul buyursun ve bizleri İmam Hüseyin'in şefaatine nail kılsın inşaallah.

Otoriteye Biat ve Dinde Zorlama

Gerçekten bu ümmet, Peygamber Efendimizin vefatından sonra enteresan bir süreç yaşamıştır. Bir taraftan Müslüman olduğunuzu söyleyip ümmetin halifesi olduğunuzu iddia edeceksiniz, diğer taraftan Peygamberinizin torununu katledeceksiniz. Ve bu cinayetiniz için bir gerekçeniz olmayacak. Bu ifadeleri özellikle ve dikkatle kullanıyorum. Zira o gün de ve bugün de, Yezit iktidarının İmam Hüseyin'i öldürmesine dair meşru bir gerekçe bulabilir misiniz? Doğrusunu isterseniz benim bulduğum tek gerekçe: *"Otoriteye itaat etmek, ümmetin birliğini gözetmek herkesten çok Hüseyin'e yakışırdı. Hüseyin kendisine yakışacak bir davranışı sergileyemedi. Sahabenin önde gelenlerinden İbn Abbas'ı ve Abdullah İbn Ömer'i dinlemeyip nasihatlerine kulak asmadı. Fitne çıkardı, Halife'ye itaat etmedi."* iddiasıdır.

Değerli kardeşlerim!

Ehlisünnet'in fıkıh kitaplarından *"Bir kimse halifeye zorla biate götürülebilir."* diye bir hüküm getirebilir misiniz? İslam otoritesi gücünü İslam'dan alır ve temel otorite Kur'an-ı Kerim'dir. Kur'an-ı Kerim'de yirmi dört peygamberin hayatı hikâye edilir. Siz bu peygamberlerin hayatlarını incelerken, elçi olarak gönderildikleri toplumlardan zorla biat aldıklarına dair bir ayet okudunuz mu? Peygamber Efendimizin (s.a.a) hayatını hepimiz az-çok biliyorsunuz. Onun insanlardan zorla biat aldığına dair bir rivayet duydunuz mu? Rabbimiz kitabında;

“Dinde zorlama yoktur. Gerçekten olgunluk taşkınlıktan ayrılmış, belli olmuştur. Öyleyse kim tağutu inkâr eder ve Allah’a inanırsa, kırılmayan en sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir.”⁽¹⁾ buyurmuyor mu? Peygamberlerin görevi tebliğ etmektir. Nuh (a.s) yaklaşık bin yıl insanları Allah’a kul olmaya davet etmiştir. Neticede kendisine inanan insanların sayısının ne kadar az olduğunu biliyorsunuz. Siz hiç Hz. Nuh’un kendisine inanmayıp karşı çıkanlara kılıç salladığını duydunuz mu? Yahut herhangi bir kaynaktan okudunuz mu? Hz. Musa’dan, Hz. İsa’dan veya diğer peygamberlerden bir örnek getirebilir misiniz?

İslam hukukunda asla böyle bir kaynak/şart yoktur. Biat, kabul etmek demektir ve İslam itikadının temel felsefesinde isteyerek kabulün bir anlamı vardır. İsteyerek kabul etmenin veya reddetmenin bir karşılığı vardır. Yine bildiğiniz gibi, Ammar b. Yasir ölüm tehdidi ile karşı karşıya geldiği zaman Peygamber’in risâletini inkâr ederek ölümden kurtuldu. Üzgün bir hâlde Allah Resulü’nün yanına gelerek; *“Ey Allah’ın Resulü! Ben böyle böyle yaptım.”* dedi. Allah Resulü; *“Kalbin o anda hangi hâl üzere idi?”* buyurdu. Ammar da; *“Ey Allah’ın Resulü! Senin sevginle doluydu.”* diye cevap verdi. Allah Resulü; *“Öyleyse korkma!”* buyurdu. Çünkü Ammar b. Yasir işkence altında inkârda bulunmuştu. *“İşkence veya baskı altında yapılan bir inkârdan nasıl sorumlu değilseniz, baskı altında/zorla bir kabulle de biat alamazsınız.”* Zira bu gönülden ve isteyerek bir kabul değildir. Bu durumda nasıl olur da insan baskı ile biate zorlanabilir?

İmam Hüseyin’in Kerbela’da emsali görülmemiş şekilde şehit edilmesinin yegâne sebebi biat etmemesi değildir. Öyleyse sebep ne olabilir? Bu soruyu zaman zaman birçok mecliste

söz konusu ediyoruz. Bu sorunun cevabını yine bu katliamı işleyen Yezid'in diliyle veriyoruz ki, bu cevap İbn Esir, İbn Kesir, Tarih-i Taberi ve Yakubi gibi birçok tarihî kaynaktan kayıt altına alınmıştır. İmam Hüseyin'in (a.s) mübarek başı Yezid'in huzuruna çıkarıldığında Yezid'in; *"Ah keşke! Bedir'de öldürülen atalarım bu günü görselerdi. Kendilerinin intikamını Mustafa'nın evlatlarından nasıl aldığımı görüp 'Ellerine sağlık Yezit!' deselerdi."* şeklindeki meşhur beyiti bahsedilen kaynaklarda yer almaktadır. Şimdi *"Hüseyin nasihatleri dinlemedi, otoriteye biat etmesi gerekirdi."* diyenlere soralım. İmam Hüseyin'e yapılan bu nasihatleri okuyan ve hata yaptığına kanaat getiren âlim, aydın ve entelektüel kalemler, bu satırları *(ki kaynaklarda aktardığımızdan çok daha fazlası mevcuttur)* hiç okumadılar mı acaba?

İmam Hüseyin nerede olursa olsun, ister Mekke'de ve ister Medine'de, zaten mevcut otorite onun katli için çoktan ferman vermişti. Zira ağabeyi İmam Hasan (a.s) ümmetin maslahatına binaen Muaviye ile anlaşma yapmadı mı? Anlaşma şartları içerisinde "Bizi biate zorlamayacaksın. Kendinden sonra oğlun Yezid'i veliaht atamayacaksın." ibareleri yer almıyor muydu? Evet! Tüm bunlara rağmen İmam Hüseyin'in (a.s) kendisi gibi ağabeyi, babası ve sekiz evladı da maalesef Müslümanların başında sözde halife olan kişiler tarafından tehdit algılanarak şehit edildiler.

Sizlerin de bildiği gibi bir tanesi hariç tüm tarikatlar kendi silsilelerini On İki İmam şeceresiyle İmam Ali'ye nispet ederler; Allah Resulü'nün pak ve tahir soyu olan Ehlibley'e (a.s) ve imamlara yani. Allah Resulü'nün bu on bir pak evladı maalesef yine ona inandığını iddia eden Müslümanlar tarafından öldürülmüştür. Ortada tarihin de tanıklık edip kayıt altına aldığı çok açık bir kasıt ve zulüm vardır.

Varsayalım, Yezit ümmetin halifesi idi. Hz. Hüseyin de ona biat etmemekle suç işlemiş oldu. Böyle bir durumda sadece suçu işlemiş olan kişinin cezalandırılması gerekmez mi? Maalesef geçmişte ve gelecekte eşi ve benzeri görülmemiş bir vahşetle İmam Hüseyin'i, yarenlerini ve evlatlarını katlettiler. Hem de hayvanlardan bile esirgenmeyen sudan mahrum edilen kundaktaki bebeğe varana kadar. Bırakın İslam hukukunu, herhangi bir insanî ve vicdanî uygulama böyle bir şeyi kabul edebilir mi? Gerçekten bu zulmün tarihte başka bir örneği yoktur.

Peygamber Sonrası Hilafet

Kur'an'a ve İslam'a sırtlarını dönen fakat onun getirdiği siyasi ve ekonomik tüm rantları devşiren bir hilafet yapısı ile Müslümanlar karşı karşıya kalmışlardı. Çünkü İslam sayesinde medeniyetle tanıştılar. Vahiy evinin gülü Hz. Fatıma (s.a) bu konuda şöyle buyuruyor:

“Siz benim babam Allah Resülü Muhammed'den (s.a.a) önce deve idrarı içiyor ve pisliğinin içinden arpa buğday ayıklamak suretiyle karnınızı doyuruyordunuz. Benim babam sayesinde medeniyetle tanıştınız. Benim babamla izzet buldunuz. Ne çabuk bunları unuttunuz da babamdan sonra benim babamın ehline böylesine eziyet etmeye cüret ettiniz?”

Kur'an'ın Tevili, Uydurma Hadisler ve Âşura'nın Unutturulması

Dolayısıyla mevcut otoriteler işlediği cinayetlerin doğuracağı olumsuz neticelerden iktidarlarını korumak için din ile oynadılar. Allah-u Teâla İsrail Oğullarının kendi kitaplarını nasıl tahrif ettiğine dair; “Onlar kelimeleri tepetaklak ettiler ve ke-

limelerin yerlerini değiştirdiler.” buyuruyor. Kur’an-ı Kerim son kitaptı ve Allah onun metnini koruma altına almıştı. Kitabın metni ile oynayamayacaklardı. Ama onun kelimelerinin içeriğini istedikleri gibi tepetaklak edebilirlerdi ve ettiler de. Kitabın ayetlerini istedikleri gibi tevil edip kendilerine dayanak olsun diye de Allah Resulü’nün ağzından hadisler uydurdular. Böylelikle işledikleri cinayet ve zulümlerini örtbas etmeye çalıştılar.

İmam Hüseyin ve yarenlerinin katledildiği “Âşûrâ” gününü unutturmak ve gerçek mecrasından saptırmak için birçok rivayet uydurdular. Hem de bu dinin Peygamberinin dilinden. Bu konuda ki ilk rivayete göre, Peygamber Efendimiz (s.a.a) Medine’ye gittiği zaman Yahudilerin Âşûrâ günü oruç tuttuğunu görür ve Yahudilere sorar, “*Siz neden bugün oruç tutuyorsunuz?*” Onlar da; “*Biz Musa’nın peygamberliğine inanan insanlarız. Allah Musa’yı ve İsrailoğulları’nı Muharrem’in onunda, Âşûrâ günü Firavun’un askerlerinden kurtardı ve Firavun’un askerlerini denizde boğdu. Dolayısıyla biz bugünü mübarek bilir ve oruç tutarız.*” dediler. Allah Resulü; “*Kardeşim Musa’ya ben sizden daha layık ve daha yakınım. Bundan sonra ben de oruç tutacağım, ey Müslümanlar siz de oruç tutun.*” buyurdu.

(*Sahih-i Buhari, c.1, s. 244; Sahih-i Müslim, c. 3, s. 150; Siretü’l-Halebiyye, c. 2, s. 132-133; Tarihu’l-Hamis, c. 1, s. 360*)

Ümmü’l-Müminin Aişe’ye dayandırılan ikinci rivayete göre, Cahiliye zamanında Kureyşliler Âşûrâ gününde oruç tutuyorlardı. Resulullah da onlar gibi o günü oruç tutuyordu. Medine’ye hicret ettikten sonra da kendisi tutmaya devam ettiği gibi bunu başkalarına da emretti. Fakat Ramazan orucu farz kılındığında “*Artık isteyen bugünün orucunu tutar, istemeyen terk eder.*” buyurdu.

(*Sahih-i Buhari*, c. 1, s. 244; *Sahih-i Müslim*, c. 3, s. 150; *Siretu'l-Halebiye*, c. 2, s. 132-133; *Tarihu'l-Hamis*, c. 1, s. 360)

Sahih-i Müslim, c. 3, s. 151'de yer alan üçüncü rivayete göre ise, Peygamber Efendimiz vefatından bir sene öncesine kadar Âşûrâ gününde oruç tutar. Yahudilerin de aynı gün oruç tuttuklarını öğrenince onlara muhalefet olsun diye “*Ben artık dokuzuncu gün oruç tutacağım.*” buyurur! Fakat ömrü kifayet etmez ve bir sonraki yıl gelmeden önce Rahmet-i Rahman'a kavuşur.

Bu rivayetleri birlikte değerlendirelim. Öncelikle Peygamber Efendimizin ilmi ile ilgili olarak bir hadise bakalım. Ebu'l-Kasım Taberani, “*Mucemu'l-Kebir*” kitabında Muaz b. Cebel'den şöyle rivayet ediyor: Peygamber Efendimiz bir gün üzgün olduğu hâlde yanımıza geldi ve “*Geçmiş ve geleceğin bütün ilmi verilmiş olan Muhammed'im ben!*” buyurdu. Bu ve bunun gibi birçok rivayete göre Peygamber Efendimiz (s.a.a), kendisinden önce gönderilen yüz yirmi dört bin peygamberin ilmiyle birlikte geleceğin ilmi de kendisine verilmiş olan bir peygamberdi. Fakat ne hikmetse yukarıda belirttiğimiz ilk rivayete göre Allah Resulü, Hz. Musa'nın (a.s) ashabının Âşûrâ günü oruç tuttuğunu bilmeyip, Medine'ye hicretinden sonra Yahudilerden görüp öğrenecek. Sonra bunu kendisi aynen Yahudilerin yaptığı gibi yapacak ve ümmeti için de emredek. Yani bunu bir ibadet olarak ihdas edecek. Böyle bir şey akla, mantığa ve şeriata uygun olabilir mi? Birçok uygulamada vahyin hikmeti gereği Ehlikitab'a muhalefet eden Allah Resulü için böyle bir şey söz konusu olabilir mi? Zira ibadetin kaynağı Allah-u Teâlâ'dır ve yalnızca O'nun öngördüğü biçimde ve O'nun için yapılıır. Dolayısıyla bu isnat, âlemlere rahmet vesilesi olan Peygamber Efendimiz için apaçık bir bühtandır.

İkinci rivayet ise ilkinden çok daha tutarsız ve delilsizdir. Zira kendilerini Hakk'a davet etmek için gönderilen Allah Resulü, Mekkeli müşriklerin Cahiliye adetlerini temel alarak oruç tutmuş olacak haşa. Üçüncü rivayet de gerçeklikten çok uzak ve tutarsızdır. Zira hadisin senedi açısından raviler içerisinde Muaviye b. Ebu Süfyan, Ebu Hüreyre ve Ebu Musa el-Eşari gibi kimselerin bulunmasını söz konusu etmeye bile gerek yoktur. Ayrıca dünyada yaşayan Yahudilerin, günümüzde veya geçmişte Âşûrâ gününde oruç tuttuklarına dair herhangi bir delil var mıdır? Kesinlikle yoktur. Zira artık iletişim çağında tüm detaylarıyla bu bilgilere ulaşmak mümkündür.

Âşura Kavramı Kerbela'dan Önce Var mıydı?

Acaba "Âşûrâ" kavramı tarih kaynaklarında, İmam Hüseyin'e (a.s) Kerbela'da yapılan emsalsiz zulümden önce de mevcut muydu? Bu konuda tarih kaynaklarında kısa bir seyir yapabiliriz. Meşhur lügatçi İbn Esir şöyle yazıyor:

"Âşûrâ İslami bir isimdir. Yani İslam'dan sonra kullanılmıştır."⁽¹⁾

Bir başka lügatçi olan İbn Hureys ise şöyle kaydetmektedir:

"Âşûrâ İslami bir isimdir ve Cahiliye zamanında tanınmıyordu."⁽²⁾

Meşhur filozof ve tarihçi Ebu Reyhan el-Biruni şöyle yazıyor:

"Âşûrâ günlerinde yeni elbiseler giyiyor, süsleniyor, sürmeleniyor ve bayram yapıyorlardı. Bugünde ziyafetler verip güzel yemekler ve tatlılar yapıp dağıtıyorlar. Bu on-

1- en-Nihaye, İbn Esir, c. 3, s. 240.

2- el-Cemeletu fi Lügati'l-Arap, c. 4, s. 212.

ların saltanatları sürecinde devam edip bir gelenek hâline dönüştü ve böylece onlardan sonra Ehlisünnet içerisinde devam etti. Ama Şiîler bugünde Hz. Hüseyin'in şehadeti münasebetiyle ağlılar yakıp ağlıyorlar.”⁽¹⁾

Meşhur tarihçi Makrizi şöyle yazıyor:

“Mısır'daki Ali taraftarı olan Fatımiler Âşûrâ günlerini yas ve hüznün günü olarak kabul bilip o günde pazarları tatil ediyorlardı. Onların devletini yıkıp yerlerine Eyyubi sultanları işbaşına geldiklerinde onların tam aksine Âşûrâ günlerini sevinç ve neşe günlerine dönüştürerek bugünde aile ve dostlarına ziyafetler vermeye, hamama gitmeye ve süslenmeye başladılar. Bu vesile ile esasında Şamlıların Haccac-ı Zalim'den itibaren başlayan adetlerini Şia'ya inat devam ettirmeyi amaçladılar. Biz kendimiz bizzat Eyyubilerin Âşûrâ günlerinde yaptıkları sevinç gösterilerinin kalıntılarını gözlerimizle gördük.”⁽²⁾

Tarihçi, bir taraftan kendinden önceki dönemlere ait araştırmalar yaparken diğer taraftan da yaşadığı zamana tanıklık eder. Bunları gerek çağdaşlarıyla ve gerekse kendinden sonraki kuşaklar için birer tarihî vesika olarak paylaşır. Makrizi de kendi şahit olduğu bir olguyu kendinden sonra gelenler için paylaşıyor ve “*Eyyubiler tarafından bugünün bayram olarak telakki edildiğini ben kendim müşahede ettim.*” diyor. Peki, Ümeyyeoğulları Allah Resulü'nün evladının katledildiği bugünü nasıl oldu da bayrama dönüştürebildi? Yukarıda belirttiğimiz gibi onun dilinden çeşitli rivayetler uydurarak bunu yaptılar. Bu sözde rivayetlerden birine göre Âşûrâ; “Âdem a.s ve Davud'un (a.s) tövbesinin kabul edildiği gün, Yunus'un (a.s) balığın karnından çıktığı gün, Nuh'un (a.s)

1- el-Kuna ve'l-Elkab, c. 1, s. 431, Asaru'l-Bakiyye'den naklen.

2- el-Hutat, c. 1, s. 490.

gemisinin selamete çıktığı gün, Musa'nın (a.s) *Firavun'un zulmünden kurtulduğu günmüş. Tüm bu olaylar, Muharrem ayının onuncu günü vuku bulmuş. Bu sebeple mukaddes ve bereketli günlermiş. Bugün bayram gibi kutlanmalıymış vs...*" Bu rivayet birçok hadis kaynağında "uydurma" veya "mevzu hadis" olarak geçmektedir. Hatta günümüz Diyanet İşleri Başkanlığı'nın çalışmalarında bile...

Âşûrâ günü hakkında uydurulan bu rivayetten çok daha önce Hz. Ali'nin (a.s) sır dostlarından olan Meysem-i Temmar'dan şöyle bir rivayet vardır:

"Allah'a yemin olsun ki bu ümmet kendi peygamberlerinin torununu Muharrem ayının onuncu günü öldürecekler ve Allah'ın düşmanları o günü bereket günü yapacaklar. Bu iş Allah'ın ilminde geçmiş kesin kazalardandır. Hz. Ali'nin bana öğrettiği ilim üzere ben bundan haberdarım. Hz. Ali bana bildirdi ki; 'tüm yaratıklar hatta çölün yırtıcı hayvanları, denizdeki balıklar ve gökte uçan kuşlar Peygamber'in torununa ağlayacaktır. Güneş, ay, yıldızlar, gök, yer, insan ve cinlerin mümin olanları, göklerdeki tüm melekler, cennetin koruyucusu olan Rıdvan meleği ve cehennemle görevli olan Malik, tüm koruyucu melekler, gök ve arşı koruyan meleklerin hepsi Hüseyin'e ağlayacaklar."

Sonra Meysem şöyle dedi:

"Allah'a ortak koşanlara, Yahudi, Hıristiyan ve Mecusilere Allah'ın laneti gerekli olduğu gibi Hz. Hüseyin'i öldürenlere de bu lanet gerekli olmuştur."

O esnada Meysem'in yanında bulunan Cibile şöyle dedi: "*Meysem'e halk Hz. Hüseyin'in şehadet gününü nasıl bereket günü olarak bileceklerdir?*" diye sordum. Meysem bu soruya karşılık ağlayarak Hz. Ali'den öğrendiği şu sözleri söyledi:

“Kendilerinin uydurduğu bir hadis gereğince. Âşûrâ gününün, Hz. Âdem’in tövbesinin kabul olduğu gün olduğunu söyleyecekler. Oysa Hz. Âdem’in tövbesi Zilhicce ayında kabul olmuştur. Yine onlar Âşûrâ gününde Yüce Allah’ın Hz. Davud’un tövbesini kabul ettiğini söyleyecekler. Oysa Davud’un tövbesi de Zilhicce ayında kabul olmuştur. Onlar bu günde Allah’ın Hz. Yunus’u balığın karnından kurtardığını söyleyecekler. Oysa Allah-u Teâla Hz. Yunus’u Zilkade ayında balığın karnından çıkarmıştır. Onlar Âşûrâ gününde Hz. Nuh’un gemisinin sahile yanaştığını söyleyecekler. Oysa bu Zilhicce ayının on sekizinci gününde vuku bulmuştur. Onlar bu günde İsrailoğulları’nın kurtulması için denizin Allah tarafından Hz. Musa’ya yarıldığını söyleyecekler. Oysa bu Rebiulevvel ayında gerçekleşmiştir.”⁽¹⁾

Emperyalizmin Tasallutu

Bu rivayetin sahibi olan Meyssem-i Temmar, bu bilgileri “İlim Şehrinin Kapısı” olan Hz. Ali b. Ebu Talib’ten (a.s) öğrendiğini söylüyor. Maalesef İslam ümmeti “Âşûrâ” konusunda çok ciddi bir şekilde ikiye bölünmüştür. Asırlardır bu bölünmüşlüğü zulmünü, acısını ve çilesini yaşıyoruz. Elhamdulillah henüz hayat nimeti üzereyiz ve bu konuda çok ciddi uğraş vermemiz gerekmektedir. Zira ümmetin içinde bulunduğu bu bölünmüşlük sebebiyle Müslümanlar zillet yaşıyorlar. Bugün maalesef Müslümanların yaşadığı coğrafyalarda uluslararası emperyalizmin ayak basmadığı bir yer kalmadı. Yaşadığımız bu coğrafya, yani ülkemiz Müslümanların kanlarının bedeliyle kazanılmış topraklar değil midir? Bu topraklarda şu

1- Şeyh Sadûk kendi senediyle *İlelü’ş-Şerayi* ve *Emali* kitaplarında Cibile-i Mekkiye’den nakletmiştir.

an kaç tane Amerikan üssü ve bu üslerde kaç tane Amerikan askeri var biliyor musunuz? Bu bir zillet değil midir?

Ülkemizin cumhurbaşkanı, başbakanı, bakanları iç ve dış siyasette arzu ettikleri şeyi istedikleri gibi yapamıyorlar. Hükümetimiz Çin'den füze almak istiyor. İzmir'de bulunan NATO üssü komutanı "*Buna izin vermeyiz.*" diyor ve biz Amerikalı bir komutanının tehdidine maruz kalıyoruz. Ülkemizin hükümeti istediği gibi karar alıp icra edemiyor. Bunu siyasete dökemiyor. Oysa Amerika ve İsrail'e karşı yöneticilerimizin ne kadar kin dolu olduğunu tahmin edebiliyoruz. Filistinli kardeşlerimizin yıllardır çektiği zulümlere karşı hiçbir şey yapamıyoruz. Amerika ve İsrail için Sünnî ve Şiî'nin hiçbir önemi yoktur. Hatta İslam ve Müslümanlar uluslararası emperyalizmin baş düşmanıdır. Fakat İslam ümmeti arasında asırlardır süregelen bu bölünmüşlük onların şevkini artırıyor. Çünkü İslam ümmeti üzerine kurdukları her bir komplonun temelinde bu bölünmüşlük yatıyor. Yoksa Amerika ve İsrail ne Şiî'yi sever ne de Sünnî'yi.

Siz Kerbela'da Kimin Yanında Olurdunuz?

Öyleyse gelin, ey Müslümanlar! Şiî ile Sünnî'yi ayrı düşüren tarihteki o Yezidî eli fark edelim ve o eli kıralım. Böyle olduğunda ortada ne Şiî kalır, ne de Sünnî kalır. Sadece Muhammedî ümmet bilinci oluşur. Biz Nebevi ümmeti tahakkuk ettirmek için bunları konuşmak zorundayız. Zira İmam Hüseyin'in (a.s), öldürüleceğini bile bile oraya gitmesi ve Kerbela'da yaşanan her şey bunun içindi. *İmam'ın yarenlerinden biri* henüz savaş başlamadan evvel Yezid'in ordusunun karşısına çıktı ve şöyle dedi: "*Ey insanlar! Durun, acele etmeyin, biraz düşünün... Bakın biz şu anda tek bir ümmetiz. Eğer Allah Resulü'nün evladı Hüseyin'in kanına ellerinizi bulaştırırsa-*

nız, ümmet bölünüp parçalanacaktır." Bugün ülkemizin neresinde olursa olsun insanlara gidip; "*Siz Kerbela meydanında olsaydınız kimin yanında olurdunuz?*" diye sorsanız, hepsinin "*Hz. Hüseyin*" diyeceğinden eminim.

Öyleyse gelin, Hz. Hüseyin'in evlatlarının ve yarenlerinin katillerinin komplolarından kendimizi koruyalım ve kurtaralım.

9. Konuşma:

KARBELA ÜZERİNDEN SÜNNETİN TAHRİFİ

İmam Hüseyin (a.s) için ağlamak, onun matemini tutmak Sünnî kaynaklarda da sabit olduğu üzere nebevi bir sünnettir. Sünnî birçok rivayet vardır ki İmam Hüseyin dünyaya geldiğinde Resulullah'ın (s.a.a) kucağına verirler, onun torunu olmuş, dede olmuştur. Sevinmesi, neşelenmesi gerekir; ama Resulullah ağlamaya başlar, etrafındakiler şaşırırlar/taaccup ederler ve *“Ey Allah'ın Resülü nur topu gibi bir torunun oldu, sevinmen gerekirken neden üzülüyorsun?”* Resulullah; *“Siz bu yavrumu kucağıma verir vermez, Cebrail geldi onun benim ümmetimin tarafından katledileceğini, katledileceği yeri, katledileceği günü haber verdi.”* der. Bunun üzerine etrafındakiler de başlar ağlamaya, tarihte eşine rastlanmayan bir olaydır ki bir dede kucağına torununu alsın ve ağlamaya başlasın. Resulullah'ın eşlerinden Ümmü Seleme'ye şişe içerisinde bir avuç toprak verir ve der ki: *“Bu toprak kızıla boyandığı zaman anlayın ki evladım Hüseyin katledilmiştir.”* Daha sonra değişik zamanlarda Resulullah İmam Hüseyin'i severken aynı zamanda ağlamıştır.

Hz. Resulullah'ın Sünneti

“Resulullah'ın sünneti, gerek Ehlisünnet gerek Ehl-i Şia'da onun sözleri, fiilleri, sukutu ve takriri” olarak tanımlanır. Bu tanım bizim izlememiz gereken bir yol/yöntemdir; zira Kur'an-ı

Kerim bunu bize emretmiştir. **“Onda sizin için güzel örnekler vardır.”** Bu ayet Resulullah’ı bütünsel anlamda takip etmemiz gerektiğini ihtar eder. Resulullah’ın ağladığı yerde ağlamak, neşelendiği yerde neşelenmek onun sünnetinin bir gereğidir. Bu hem nebevi sünnet hem tarihî bilincin diri tutulması olgusu ve hem de İslam ümmeti tarafından daima hatırlanması gereken bir olaydır.

Batılılar bu konuda bizden daha hassaslar. Hiç unutmuyorum Avusturya’nın başkenti Viyana’da gezerken tarihî bir binanın duvarında bir mermi kovanı görmüştüm, büyükçe bir mermi. “Bu ne?” dedim. Osmanlı kuşatması döneminde atılan mermilerden biri olduğu söylendi. Adamlar o binayı ve o bölgeyi koruma altına almışlar. Şimdi burada adam ileriki nesillere ne anlatıyor? Çocuklar tarih kitaplarında okuyacaklar, ama gözleri ile görmüş olmaları ayrı bir olgudur. Kahlenberg kalesine çıktık, bir kilise var, kiliseyi geziyorum, bir direğin dibinde eğreti bir sandalye duruyor. Sandalyenin etrafı zincirlerle korunmuş, kimse zarar vermesin diye. Bunun ne olduğunu sordum, bilmem kaç yılında bir papa gelmiş, orada konuşma yapmış. Adam o papanın zatına hürmeten konuşma yaptığı sandalyeyi koruma altına almış.

Sünnetin Tahrifi

Muharrem ayının onu yani Âşura günü, İslam Peygamberi’nin torunu suçsuz yere, vahşi bir şekilde evlatları ve yarenleriyle birlikte Kerbela’da katledilmiştir. Ehlisünnet kaynaklarında bu günde İslam ümmetinin hoşuna gidecek! 10 olay anlatılmaktadır. Âdem’in (a.s) tövbesinin kabul günü!, Musa’nın ve Yunus’un (a.s) kurtuluş günü! gibi... Çok önemli olayların o günde cem olduğu, o günde bir araya geldiği dolayısıyla o günü bayram olarak kabul etmenin güzelliği, ne kadar çok

alışveriş yapılırsa o yılın o kadar bereketli geçeceği aktarılmaktadır.

Peygamber'in evladını öldürüyorlar, daha sonra o günü unutturmak için Peygamber'in dilinden yalan hadis uyduruyorlar. Tarihle o kadar oynanmış, ilim o kadar alt üst edilmiş, hak ile batıl o kadar birbirine karıştırılmıştır ki, meclislerde o hadisin uydurma bir hadis olduğunu insanlara söyleyemiyorsunuz. Çok rahat bir şekilde "Şiîler işlerine gelen hadislere evet, işlerine gelmeyenlere uydurma diyorlar." demektedirler. Hangi toplulukta/mecliste kalkacaksınız da rical ilminden bahsedecek, hadisin senedinde ki isimlerin cerh ve tadilini yapacak, metin açısından uygunluğunu inceleyecek, senet açısından durumunu inceleyeceksiniz, bu çok müşkül bir durumdur. Onun için böyle yerlerde bu hadis uydurmadır demekten ziyade mantıki analizleri önemişiyorum. Var sayalım ki bu hadis sahih olsun, 10 olay Müslümanların sevinmesini gerektirecek o günde bir araya gelmiş olsun. Ama aynı günde şu bir gerçek ki Hz. Peygamber'in imametle muvazzaf torunu, diğer torunları ve sadakatın aşkın temsilcileri olan Hüseyin yarenleri de vahşice katledilmiştir. Hâl böyle olunca burada ciddi kasıt ve yanlışların olmadığını kim iddia edebilir?

Kasıt ve Yanılgılar

Birinci yanılgı; o güne dair mutlu(!) olayları aktaran bir kimse; "Maalesef o günde şu olay da olmuştur." diyerek İmam Hüseyin'den bahsedebilir; ama bahsetmiyorlar. Türkiye'deki İslamcıların çıkardıkları takvimleri ben her sene merak eder, incelerim. Geçen sene ya da bir evvelki sene Türkiye'de önde gelen İslamcılardan bir grubun çıkardığı takvimde 10 Muharrem'e tekabül eden güne baktım, bu sözünü ettiğimiz mutlu(!) olayları aktarıyor, ayrıca o gün itibariyle Titanik

Gemisi'nin batmasının yıl dönümüne rastlamış ve onu da yazmışlar; ama İmam Hüseyin'in (a.s) şehadeti yok, yazmamışlar. Böyle bir şey düşünebiliyor musunuz? İslamcısınız, yayınlar yapıyor, kitaplar yazıyor/basıyor, kürsülerde konuşuyor, tefsirler yapıyorsunuz, tefsir kasetleriniz elden ele yayılıyor, vakıflar kuruyorsunuz, İslami konularda televizyonlarda boy gösteriyorsunuz, takvim çıkarıyorsunuz; ama İmam Hüseyin yok. Dediğim gibi en azından bu uydurma hadisi aktarınız; ama peşinden bir cümlecikle de olsa "maalesef İmam Hüseyin de o gün katledilmiştir." deyiniz.

Oysa insan psikolojisi açısından olayı tahlil edecek olursak, düşünün ki A şahsı 1 Ocakta dünyaya gelmiş, her yıl 1 Ocak benim yaş günüm der ve kutlar. Kendisi için, annesi, babası, amcası, teyzesi için özel bir gündür. A şahsın yaş gününü kutlarlar. Yine bu A şahsı 1 Ocak'a tekabül eden bir zamanda evlenmiştir. 1 Ocak ikinci bir sevinç vesilesi olmuştur. Evlilik yıl dönümünü ve yaş gününü aynı gün kutlar olmuştur. İlk çocuğu 1 Ocak'ta doğmuştur ve yine o, ailesi için bir sürur/sevinç kaynağıdır. O tarih gelince doğum gününü, evlilik yıl dönümünü ve çocuğunun doğum gününü kutlar. Fakat yine A şahsının 2. ve 3. evladı 1 Ocakta elim bir kazada ölmüş olsun. O günden itibaren o insanın 1 Ocağı nasıl geçer? Acısı sevincini bastırır. Evet, o evlatlarının elim bir kazayla o gün ölmüş olması, her yıl dönümünde o evlatlarının acısını tazeleyer. Acılar sevinçlerden şiddetlidir. Doğmak gayri iradi bir şeydir, evlilik iradi bir şeydir ama rutinleşmiştir. Fakat bir evladın elim bir kazayla genç yaşta, hiç ummadığınız bir vakitte ölmüş olmasının acısı diğerlerinin hepsini zihnen unutturmasa da zevken unutturur, neşe itibari ile unutturur.

İnsan psikolojisi açısından bu doğru mudur, değil midir? O zaman gelin varsayalım ki, bu sözünü ettiğimiz hadisteki kastedilen 10 olay, 10 muharremde vuku bulmuştur. Tamam,

ama Peygamberimiz, rehberimiz, önderimiz Resulullah'ın namaz kılarken omzunda taşıdığı, secde ederken kucağından bırakmadığı, hutbe verirken dizlerine oturttuğu, düşmesinden endişelendiği, hastalandığında üzüldüğü torunu suçsuz yere, vahşice ve Peygamber'in adına tesis edildiği söylenen devlet başkanı ve askerleri tarafından öldürülmüş/katledilmiştir. Bu acıyı siz nasıl unutursunuz, bu acıyı nasıl dillendirmezsiniz? Bu acıyı dillendirmek yarayı yeniden kaşımaktır demeye diliniz nasıl varabilir?

Buradan **ikinci yanlış**ya geçiyorum. İmam Hüseyin'in ailesi ve yarenleri katlediliyor. Niye katlediliyor? Hz. Hüseyin öyle bir isim ki onların tüm yaptıkları, söyledikleri, sükûtları, kalkışları, yaşadıkları dönem açısından hak ve batılın duruşuna aynalık ediyor. Eğer İmam Hüseyin Bizans ordusu tarafından öldürülseydi veya Pers İmparatorluğu tarafından öldürülseydi bu kadar kayda değer olmazdı. Peygamber Efendimiz ne savaşlar görmüş, nice mücadeleler yapmıştır; Bedir, Uhud Savaşı'nı yaşamış, Uhud Savaşı'nda yaralanmıştır ki, bu tabiata uygun bir süreçtir. Karşısında müşrikler vardır, zaten hayat hak ve batıl mücadelesi değil midir? Ama İmam Hüseyin'in ki öyle değil. Hak ve batılın karıştırıldığı bir nokta var orada. **"Hak ile batılı karıştırmayın."** Allah'ın en çok şiddetle reddettiği olgulardan biridir. *Kerbela'da yaşananları eğer örter veya örtülmesine göz yumarsanız, batılın tavrını ve seyrini ileriki nesillere unutturmuş olursunuz.* İslam adına batıl, nasıl Müslümanların üzerine hâkim olmuş; batıl İslam'ı nasıl istismar etmiştir? *Kerbela'yı geçmiş bir olay diye, Peygamber'in torunu öldürülmüştür o kadar diye geçiştirirseniz, İslam adına hükmeden bu adamların İslam ile alakasının olmadığını, onların yapıp ettiklerinin İslam'dan beri olduğunu asla ve kat'a ispat edemezsiniz.*

Burada çok soru sorulabilir. Hz. Hüseyin nasıl öldürülmüştür? Yezid o iktidarı nasıl elde etmiş, onu iktidara kim getir-

miştir? *İmam Hüseyin Kerbela'da buyuruyor ki: "Ben ceddım Resulullah'ın sünnetini ihya etmek için kıyam ettim."* Bu söz apaçık bir şekilde o gün ki iktidarın ve o gün ki İslam âleminin duruşunun, Allah Resulü'nün sünnetinin dışında bir yere konumlandığını ispat eder mi? Evet, eder. Allah Resulü'nün sünneti terk edilmiş, onun sünnetinin dışında bir yol izlenmiştir. İmam Hüseyin ise öldürülmüş olan Allah Resulü'nün sünnetini ihya etmek için ölüme razı olmuştur. *O, "Öleceğim ben, kanımı akıtacağım, evlatlarımla, akrabalarımla, arkadaşlarımla öleceğim, yeter ki tarihe not düşülsün. Allah Resulü'nün yolunu/sünnetini bu adamlar terk ettiler."* demiştir.

Sünneti Tahrif, Yezid'le Mi Başladı?

Şimdi içinde yaşadığımız topraklarda, bölge ve dünyada son 30 yıldır cereyan eden olaylar neticesinde Yezid Allah Resulü'nün sünnetini terk etmiştir diyebilirler, bizim yanı-mızda yer alabilirler, Allah Yezid'e lanet etsin de diyebilirler. Hatta ve hatta biraz daha ileri gidip Allah onun babasına da lanet etsin diyebilirler. Fakat tarihe baktığımızda, o yaşanan zamana gittiğimizde Allah Resulü'nün sünnetinin Yezid tarafından terk edilmediği, Yezid tarafından öldürülmediği gerçeği ile karşılaşırız. Zaten siyasal ve sosyolojik bir tahlil ile Yezid gibi bir insanın İslam ümmetinin başına gelmesi bir aylık, altı aylık, bir yıllık bir mesele olamaz. Böylesine melun birisi eğer İslam ümmetinin başına gelmişse bunun geriye doğru bir müsaitleştirme ameliyesinin olması gerekir. O geriye doğru müsaitleştirme olmasaydı Yezid oraya gelemezdi.

Bu ameliyeyi analiz ederken geriye doğru gidiyor ve III. Hali-fe'nin seçilme sürecinde İmam Ali'nin (a.s) dilinden şu cümleleri duyuyoruz. Abdurrahman b. Avf, işaretarelerden sonra Halife Ömer'in vasiyeti olan 6 kişilik listeden halife adayını

ikiye indirmiştir. Birisi Osman b. Affan'dır, birisi de Ali b. Ebu Talib'dir. Önce Ali İbn Ebu Talib'e gider der ki: "Eğer seni halife seçersem senden önceki iki halifenin ve Allah Resulü'nün sünnetini takip edeceğine söz veriyor musun?" Hz. Ali diyor ki: "Benden önceki iki halifenin sünnetine hayır, ama Allah Resulü'nün sünnetine, evet." Bunun üzerine Abdurrahman b. Avf gider Osman İbn Affan'ın elini tutar ve ona biat ederek halife seçer. Çünkü Osman b. Affan kendisinden önceki iki halifenin ve Allah Resulü'nün sünnetini takip edeceğini taahhüt etmiştir.

Hz. Ali, neden kendisinden önceki iki halifenin sünnetini reddeder? Eğer iki halife Allah Resulü'nün sünneti üzere devam ettiler ise itiraza gerek yoktur. Öyle ise ilk iki halife döneminde Allah Resulü'nün sünneti terk edilmiştir. Hz. Ali'nin tavrıyla biz bunu rahatlıkla anlıyoruz. Burada bir soru sorulabilir. Madem Allah Resulü'nün sünneti terk edilmiştir, Hüseyin'in Kerbela'da yaptığını Ali niye Medine'de yapmadı? Sünnetin terkinin merhaleleri vardır. Resulullah (s.a.a) yeni vefat etmiştir. İlk iki halife İslam'ın saygınlığını korumuştur. Niye korumuştur, ayrı bir tahlil meselesidir. Fakat korumuşlardır. İslam, Kur'an, Allah Resulü, ezan ve namaz azizdir. Helal, haram yerli yerindedir. Yanlış yorumlar, yanlış icraatlar olabilir, onlar önemli değildir. Fakat Yezid'e geldiğinde İslam ayaklar altına alınmıştır. Kur'an'a hakaret edilmiştir, Allah Resulü'ne hakaret edilmiştir. İmam Hüseyin, Yezid'den önce Yezid'in babası Muaviye'nin hilafetinde de kaç sene yaşamıştır. İmam'dır gene, İmam Hasan'ın şahadetinden sonra Muaviye halifedir. İmam Hüseyin'e imamet geçmiştir; ama İmam kıyam etmemiştir. Muaviye'ye kadar İslam'ın zahiri korunmuştur. İslam'ın zahirine hürmet gösterilmiştir. Yezid artık son darbeyi vurabileceğim aşamaya geldik demiş ve bütün hayâ perdesini kaldırmıştır. İçki içmiş, eğlenceye dalmış,

namazın saygınlığını yok etmiş, Kur'an'ın saygınlığını yok etmiştir. Hatta bazı rivayetlerde Kur'an'ı mızrakladığını söylerler. İbn Hişam'ın tarihinden okumuşumdur, şiirleri vardır. Küfrü müstelzim şiirler yazmıştır. "Getir, ey saki şarabı, eğer Muhammed'in dininde haramsa İsa Mesih'in dini ile içerim."

İslam'ın saygınlığı kalmamıştır artık. Eğer İmam Hüseyin orada müdahale etmeseydi, İslam topyekûn tarihe gömül-müş olacaktı. Fakat benim çok önemsedğim ve dikkati çek-mek istediğim nokta, Allah Resulü'nün vefatından hemen sonra Resulullah'ın sünnetinin terk edilmesidir. Nerde terk edilmiştir? İlk noktası nedir? Dönüyoruz bu sefer *İmam Cafer'e; "Ceddim Hüseyin, Kerbela'da değil; Sakife'de şehit edilmiş-tir."* demektedir. Kerbela ile Sakife arasında 60 küsur yıl var-dır. İmam Cafer (a.s) demek istiyor ki: "*Sakife olmasaydı İmam Hüseyin şehit edilmiş olmazdı, Kerbela yaşanmış olmazdı.*" Daha doğrusu, "Sakife olmasaydı"nın önüne Allah Resulü'nün ve-fatından hemen sonra İslam ümmetini üzen hadiseler olarak aklınıza ne geliyorsa sıralayabilirsiniz. Cemel ve Sıffin de ol-mazdı. Mısırdaki Müslümanlar isyan ederek Medine'ye de gelmezdi. Osman b. Affan'ın, Ömer b. Hattab'ın hunharca öl-dürülmeleri söz konusu olmazdı ve Kerbela da olmazdı. İşte bütün bunların merkezi, Sakife'dir.

Dolayısıyla Resulullah'ın (s.a.a) vefatından itibaren olup bi-tenlerin iyi anlaşılması gerekiyor ki hak ve batıl birbirinden ayırt edilebilsin. *Resulullah (s.a.a) hayattayken, İmam Ali'ye diyor ki: "Ey Ali, ben küfür ve şirk ile savaştım, sen nifak ile savaşacaksın."* Nifak perdesi Allah Resulü'nün vefatından sonra öylesine kalın/kalınlaştırılmış ki Müslümanların çoğu tarafından gerçekler görülüyor. Zaman ilerledikçe yapılan-larla nifak perdesi yavaş yavaş incelmeye, yırtılmaya başlıyor ve nihayet Kerbela'da İmam Hüseyin'e atılan kılıç darbesiyle perde yırtılarak yere iniyor. Kerbela bu açıdan çok önemlidir.

Psikolojik Savaş

Bunları konuşmak, dünü konuşmak değildir. Bunları konuşmak İslam ümmetinin içerisinde ihtilafı körüklemek, çatışma çıkarmak değildir. Bilhassa bunları konuşmak “İslam ümmeti ve İslam dini nerede, hangi noktada evrildi, hangi noktada ana mecrasından saptırıldı”yı bulmak/tespit etmek neticesini doğurur ki, bu gün o noktadan itibaren tekrar hak din Muhammedî İslam’a sahip çıkılabilmeyen yolu bulunmuş, imkânı yakalanmış olsun. İmam Cafer (a.s) bu espriye binaen “*Kerbela matemini diri tutun.*” diye emreder. Bu psikolojik bir savaştır, Kerbela’yı unutturmayın. Öbürü 10 Muharrem Âşura’yı bayrama çevirmek için uğraşmıyor mu? Sen de diri tutacaksın, onun emellerini suya düşüreceksin. Hz. Zeyneb’in Şam sarayındaki hıçkırıkları, ağlaması, feryat figanı ve hutbesi Yezid’in Kerbela’daki fizikî galibiyetini tepe taklak etmiştir. Bir hutbesiyle Yezid’i perişan etmiş, bir hıçkırığıyla mağlup etmiştir. Ciddi bir psikolojik savaş vardır. Öylesine ağlıyor ki diğerleri de, saray erkânı da ağlamaya başlıyor. Yezid lanetlik, Zeynep ve diğerlerinin bu feryat figanını ve duruşunu bastırmak için İmam Hüseyin’in kesik başını önlerine koyup şoke ediyor ve o günden itibaren ağlayamaz oluyorlar.

Psikolojik savaş var ve bu savaş günümüzde hâlâ devam ediyor. Bu günkü sözüm ona İslamcı(!) televizyonlar, dergiler, gazeteler, takvimler Titanik’ten söz ederken kasten İmam Hüseyin’den söz etmeyerek kendilerini ele veriyorlar. Çünkü bunlar Kerbela’yı çok iyi biliyorlar, Hüseyin’i biliyorlar, biliyorlar ki ben bu günü takvimde diri tutarsam, bu günün nesli soracak, hangi birine cevap vereyim ben, Yezid şöyleydi de Yezid böyleydi de, yok aslında gerisi şuydu buydu, hangi birine izah edeceğim diyor. Benim bir kurulu düzenim var, benim bir dinim var. Ben o dinle tarihler boyu hükümdarlık yapmışım, 600 yıllık imparatorluk yönetmişim ve bu

günlerde yine heveslenmişim, Amerika, İngiltere bana izin vermiş, Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırlarının tekrar bana verilme ihtimali var. "Ben nasıl olurda bu imkânları elimden çıkarırım." diyorlar. Bilinçli yapılıyor bunlar. Takviminde Titanik'ten bahsedip İmam Hüseyin'den bahsetmeyen ekolün televizyonu para sevdasına düşünce, Âşura törenlerini naklen yayınlıyor! Musa Hoca'nın törenlerini yayınladılar, şaşırmıştım. Fakat daha sonra sorduğumda, sen de 7 bin lira verirsen, senin programını da yayınladılar, demişti.

Allah'ın Tuzağı

"Onların bir tuzağı varsa, Allah'ın da bir tuzağı var." Şöyle hafızanızı bir yoklayın, 30 sene önce Türkiye'de Kerbela diye bir gündem var mıydı? Yoktu, hiçbir şey bilmiyorduk biz. Ben İsa Polat Türkiye Cumhuriyeti vatandaşım; annem, babam Allah rahmet eylesin Müslüman insanlardı. Bana namazı öğreten, Kur'an'ı öğreten onlardı; minnettarım onlara. Hüseyin diye bir mesele yoktu aslında, Hasan Hüseyin vardı. Ben mahallede top oynarken babam kulağımdan çeker, beni eve alırdı. Oğlum derdi, kâfirler Hasan Hüseyin'in başını kesip top oynamışlar, top oynamak günahtır. Kâfirler yapmış bunu, kâfirler deyince Yezid akla gelmiyor, halife akla gelmiyor. Benim Hasan Hüseyin hakkında bildiğim buydu.

İkinci bir bildiğim daha vardı. Kekliklerin tırnakları ve gagaları kırmızıdır. Hasan Hüseyin efendimiz gitmiş bir ağaca saklanmış, bu keklik tutmuş ihbar etmiş düşmanlara. Kâfirler de gelmiş Hasan Hüseyin'i orda bulmuşlar ve öldürmüşler. Keklik de onun kanına parmaklarını banmış, gagasıyla içmiş, öyle kırmızı kalmış. Müslüman bir aile bu, benim aldığım kültür bu. Ama şurası bir gerçektir ki dün gündemimizde Kerbela yoktu. Hüseyin'i biz tanımıyorduk, Peygamber'in torunudur, o kadar. Kerbela'yı, Yezid'i bilmiyorduk. Yezid'i biz halife

biliyorduk ki hatta tarih kitaplarını alın okuyun Muaviye'yi, hatta Yezid'i "Zillullah" (Allah'ın gölgesi) olarak, "Seyfullah" (Allah'ın kılıcı) olarak biliyorduk!

İmam Cafer ve İmamlarımız diyor ki: "*Kerbela günününün matemini diri tutun, ağlayın; toplumlara bunu yayın.*" Bu, bir emirdir."

Özü Kaybetmemek

Şimdi mevzunun başka bir boyutunu irdelemek istiyorum. **Birincisi**; her milletin kendi kültürüne göre matem biçimleri vardır. Bizim ülkemizdeki matem biçimi de bölgelere göre farklıdır. Güney Doğu'daki matem ile Ege'deki matem biçimleri, Doğu Anadolu'daki matem ile Akdeniz'deki matem biçimlerinde farklılıklar vardır. Ana tema olarak hepsinin ortak noktası matem olsa da bölgelere göre özel farklılıklar arz eder.

İkincisi; kontrol dışı kalındığı zaman özden kayan, öze aykırı matem biçimleri geliştirme riski de vardır. Biz İran, Pakistan, Hindistan, Afganistan gibi yörelerde matemlerdeki kan akıtma ve zincir vurmaları, daha sonra Rehberimizin haram içti-hadıyla anlıyoruz ki, mektebin tasvip etmediği bir olguymuş. Bunlar bölgesel kültürler ve kontrol dışı gelişen taşkınlıklar olarak tarihte yer aldılar.

Toplumların kendilerinin geliştirdiği ve daha sonra dinsel-leştirdikleri olguları ortadan kaldırmak çok zordur. Şu anki Rehber'in (Allah ömrünü uzun etsin) haramdır fetvasını yayınladığı dönemde ben İran'daydım. Gazeteler, televizyonlar, kürsülerde mollalar telaşa kapıldılar. Eyvah dediler. Eğer bu millet Rehber'in fetvasına riayet etmez de gene zincir vurur, kan dökerse İslam İnkılâbı gider; çünkü Rehber'in otoritesi sarsılmış olacaktır. Onun için mollalar, gazete ve televizyonlar el ele verdiler, Rehber'in emrine riayet edelim diye. Azer-

baycan bölgesindeydim, hoca kürsüde konuşuyor, cemaat olumlu manada slogan atarak kararı tasdik ediyordu.

Bunları şunun için anlattım, toplumların kontrol dışı kendilerince ihdas edip dinîleştirdikleri olguları/alışkanlıkları temizlemek çok zordur. O kadar zor ki yukarıdaki fetva, devrimi alt üst edebilirdi. Devrimi ayakta tutan direk veliyy-i fakih-tir. Veliyy-i fakihin otoritesi sarsıldığı andan itibaren devrimi korumanız mümkün değil. Rehber bu riske rağmen ilan etti. Elhamdülillah halk teyit etti/teslim oldu.

Haram olmayan ritüellere gelelim; biz Erzurumluyuz, Malatyalıyız, Çankırılıyız, Kastamonuluyuz, bizim matemlerimizde sine dövme geleneği yoktur. Bu, mektebin bir emri değildir. Mektebin emri, matemî diri tutmaktır. Ben şiir okurum, tiyatro sahnelerim, ağıtlar yakarım, matemî diri tutarım; ama illa da sine vurmak zorunda değilim. Eğer içinde bulunduğumuz kültür, matemî bir ritüeli olarak sineyi paylaşmıyorsa bu durumda ben sineyi dinî bir vecibemiş gibi vurgulamak suretiyle mektebime ilgi gösteren insanların ilgisini geri tepmenin müsebbibi olmamalıyım. Ama bir şart var, matemî diri tutacaksınız. Nasıl becerebiliyorsanız, nasıl yapabiliyorsanız öyle yerine getirin. Nasıl ki Gadir-i Hum bayramı öldürülmüş, unutturulmuş bir bayramdır, Ehlibeyt İmamları emretmiştir bu bayramı ihya edin, çocuklarınıza hediye alın, evinizde bayram havası oluşturun, mümkünse iş yerlerine gitmeyin, iş yerlerini açmayın. Aynen öyle bu Muharrem ayının 10. günü de matem günümüzdür. Evinizde çoluğunuzla çocuğunuzla, etrafınızla, elinizden ne geliyorsa, ne kadarını becerebiliyorsanız, mesela bir şiir okuyun, ağlayın, açın bilgisayarınızdan o vahşi olayın sahnelerinden birini okuyun, seyredin. Gözlerinizden yaş aktı akmadı kendinizi suçlamaya kalkmayın, hüzünlenmeniz, onu diri tutmanız, İmamlar'ın emrine riayet açısından yeterlidir.

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Vesile-i Furkan Kerbela

Sosyolojik açıdan söylüyorum, çok önemsiyorum, eğer bu matemler İmam'ın emriyle diri tutulmasaydı devrim olmazdı. Devrim, bu diri tutulan matemler üzerinden gerçekleşti. İran'da Hüseyniye denilen müesseseler var. Her yıl muharrem ayında dinden uzaklaşmış bile kalkar Hüseyniyelere gider, İmam Hüseyin için gözyaşı döker, ağlarlar. Üstatlar da bu günleri fırsat bilerek, hem matem ihya etme emrine riayet etme hem de İmam Hüseyin'e hürmeten o güne kadar camiye gelmemiş, yüzü cami görmemiş millete hak ve hakikatleri iki üç cümle ile de olsa ulaştırmaya/anlatmaya, onları kazanmaya gayret ederler. Bütün bu becerilerin matematiksel toplamı ve sonucu devrimi doğurmuştur. Bu günde bizlere bu acı olayı yaşatan canilere Allah lanet etsin, onların İslam ümmeti üzerindeki tasallutlarını kırsın, İslam ümmetinin hak ve batılı ayırt edebilmesi için Kerbela'yı vesile-i furkan kılsın inşallah.

10. Konuşma:

KERBELA; YEZİD'İN İNTİKAMI

Kerbela'yı, İmam Hüseyin'i (a.s) ve onun kıyamını anmayı ve anlamayı hedefliyoruz. Rabbimizden yardım diliyoruz.

İntikam

Kerbela vakiasının normal bir savaş biçiminde cereyan etmediğini, gerekçelerini birkaç madde ile izah ederek sonunda Yezid b. Muaviye'nin dilinden vakanın ne olduğunu aktarmış ve demiştik ki: *"Bu bir intikamdı."* Bir tarafın bir tarafa karşı kını varmış. Yıllarca o kını beslemiş. Uygun bir zaman, uygun bir mekân gözetmiş ve intikamını almış. Ve bunu kendisi bizzat döktürdüğü mısralarıyla ifade etmiştir. *"İşte bugün Bedir'in intikamını aldım. Ah keşke, atalarım hayatta olsaydı da nasıl intikamlarını aldığımı görseydi ve aferin Yezit deselerdi."*

Tersyüz Edilen Kerbela

Aslında o kadar esef/üzüntü/kaygı verici bir olguyla yüz yüzeyiz ki, ümmet adına esef verici, hakperestlik adına üzüntü verici, Kur'an'dan besleniyoruz iddiasına binaen, Resullullah'ın (s.a.a) hadislerini okuyoruz, onun sünnetine tabiyiz ifadelerine binaen kaygı vericidir. Tarih boyu yüzlerce Kur'an tefsiri, binlerce hadis tefsiri yazılmış, okunmuş, okutulmuş, kurra, hafızlar, müçtehitler yetiştirilmiş olmasına binaen esef vericidir. Az önce aktardığımız ifadeler Kerbela'nın ne oldu-

ğunu, İmam Hüseyin'in başına gelenin ne olduğunu, İmam Hüseyin'in başına gelenin İslam'ın başına gelen olduğunu çok rahatlıkla izah ediyor ve anlatıyor olmasına rağmen, tarih boyu kendisini son Peygamber'in ümmetliğine nispet verenler bu olguyu örtbas etmek istemişlerdir. Örtbas edemeyeceklerini hissettikleri yerde İmam Hüseyin'in kıyamının kıymetini ve değerini sulandırmak çabasına/gayretine girmişlerdir.

Bu çabalardan sadece birine işaret etmek istiyorum. Hemen hemen herkes duymuştur: *"İmam Hüseyin'i Kûfeli Şiîler öldürdüler. Kûfeli Şiîler İmam Hüseyin'i çağırdılar. O da sahabenin önde gelenlerinin bütün ikazlarına rağmen, engellemek istemelerine rağmen hiçbir sahabenin nasihatine kulak asmadan, dinlemeden, Kufelilerin vefasızlığını bilmesine rağmen"* ki nasihat eden sahabelerden birisi İmam Hüseyin'in önüne çıkıp demişti ki: *"Ey Hüseyin! Nereye gidiyorsun? Dur gitme! Zira gittiğin yer Kûfe. Seni çağıranlar Kûfeliler. O Kûfe'nin ve o Kûfelilerin babanın başına neler getirdiklerini, abin Hasan'ın başına neler getirdiklerini, vefasızlıklarını sen bilmez misin? Vallahi gidersen ölürsün... Gitme!"* Bütün bu uyarılara rağmen giden İmam Hüseyin'i, tabir caizse o günün iktidarı veya imamet çizgisine muhalif olan düşünce öldürmemiş, bilakis imamete tabi olan ve Ali Şia'sı olan Kûfeliler öldürmüşlerdir!

Doğrusunu isterseniz ileri sürdüklerinin toplum nezdinde de karşılık bulduğunu zaman zaman hissediyor, idrak ediyoruz. Dolayısıyla irdelemek istedim.

Yezid'in Hüseyin'i Biate Zorlama Nedeni

İmam Hüseyin (a.s) ve Ehlibeyt'i Medine'de yaşamaktadır. Babalarının şehadetinden sonra Kûfe'de durmamış, Medine'de ikamet etmişlerdir. Muaviye vefat etmeden önce oğlu Yezid'i veliaht tayin etmiştir. Yezit başa gelir gelmez Medine valisine

mektup yazarak, "İmam Hüseyin'in ya biatini ya başını istemiştir." En başta buranın çok iyi anlaşılması gerekiyor.

İmam Hüseyin'in burada iki seçeneği vardır ya biat edecek ya da öldürülecektir. Biat etmesi, Muaviye'nin İslam tarihi içerisinde ilk defa ihdas ettiği, daha önce İslam tarihi içerisinde vuku bulmamış veliahtlık düzenini, saltanat düzenini onaylamak anlamına gelecektir. *Bırakın Yezid'in fıskını-fücurunu, Allah Resulü'nün sünnetini ayaklar altına almasını, Allah'ın ahkâmını terk edişini, siyasi düzen açısından o güne kadar İslam tarihinde vuku bulmamış bir olgunun -İslam literatürüne göre konuşacak olursak- idare biçimi ve siyaset bilimi açısından bir bidatin nasıl oturtulmak istendiği söz konusudur. Bunun Yezit de bilincindedir. Yezid'in İmam Hüseyin'i biate zorlamasının asıl sebebi de budur zaten.* Yoksa Muaviye iktidarda iken İmam Hüseyin yine imamdı. Fakat Muaviye, İmam Hüseyin'i biate zorlamıyordu. Hatta oğlu Yezid'e vasiyetinde de demişti ki: "*Hüseyin'i icbar etme! Hüseyin'i zorlama!*" Zira tarihçiler kayıt altına almışlardır ki Muaviye Yezid'e nispetle daha politik davranabilen, toplum psikolojisini daha iyi bilen birisi idi. Yezit, iktidara gelir gelmez güç sarhoşluğuna kapıldı ve rahatsız olmamak için huzursuzluk çıkarabilir ihtimaline karşın Hüseyin'in biatini istedi. Böylece; 1) Onu rahatsız eden bertaraf edecek, 2) Yerinin meşruiyetini tescil edecektir.

Bir kere içine doğduğumuz kültürün ilim ehli şunu bilebilseydi/tespit edebilseydi, Yezid bile tarihe delil düşmüş ve yapıp ettikleri de tarihe delil olmuştur ki "*İmam Hüseyin, hakkın somut temsilcisidir.*" Eğer Yezid buna inanmasaydı, onu biate zorlamazdı. Zira hakkın merkezinde duran Hüseyin biat etmediği müddetçe Yezit rahat edemez, meşru olamazdı.

Yezid bunun idrakinde olur da İmam Hüseyin bunun idrakinde olmaz mı? "*Eğer ben Yezid'e biat edersem, ceddım Resulullah'ın dininin Fatıha'sı okunur.*" ifadesi bunun bir gerekçesidir. Eğer

İmam Hüseyin Yezid'e biat etseydi Resulullah'ın dininin Fatiha'sı okunacaktı. Resulullah'ın o pak dini İslam, dini kendi iktidarları, heva ve hevesleri, şehvetleri, çıkarları için alet gören iktidarın bastonu durumuna düşecekti. Ve o günden itibaren İslam dini bu iktidarperestlerin, güçperestlerin bir aracı olacak, yani asırlar sonra Avrupa'da "din bir afyondur, din güç sahiplerinin kendilerine itaat etmesi için toplumlari uyuşturdukları bir afyondur." diyen Marks'ın olgusuna/tezi-ne destek vermiş olacaktı. *Ve gerçekten de eğer Kerbela kıyamı ve İmam Hüseyin'in şehadeti olmasaydı, cedit Resulullah'ın getirdiği İslam'ın, Hüseyin'i katleden iktidarın telaffuz ve temsil ettikleri İslam'dan beri olduğunu anlayamayacaktık.*

Sırf bu yüzden İmam Hüseyin biat etmemelidir/etmemiştir. Olaya bu zaviyeden bakacak olursak "*Hüseyin'in kıyamı Lâ İlâhe İllallah'ın somut tecellisidir.*" Eğer İmam Hüseyin Yezid'e biat etseydi "**Fe-men yekfur bi't-tağut**" (her kim de tağutu reddederse) ilkesi yani "*Lâ İlâhe İllallah*" bulanırdı. Çünkü meşru yolla iktidar sahibi olmayan bir insanın iktidarına gayri meşru iktidar denir. Gayri meşru iktidara meşruiyetin merkezinde olan bir kişi biat ederse Allah-u Teâlâ'nın "**Fe-men yekfur bi't-tağut**" ayetine muhalefet edilmiş olur. İmam Hüseyin gibi birisinden bir ayete muhalefet beklenmez zaten. İmam tek başına ve ölümü pahasına da olsa asla biat etmeyecektir/etmemiştir.

Geriye Kalan, Ölüm

Geriye ne kalıyor? Ölüm. Ve İmam Medine'yi terk eder...

Az önce söylediğimiz olgunun yanılığ kısmına gelmek istiyorum. Henüz Kûfelilerden mektup gelmemiştir. Kufeliler henüz olaydan haberdar değildirler. O günkü kitle iletişim araçları bugünkü gibi değildi. Şam'da vuku bulan bir olay

Medine'de bir ay sonra, Kûfe'de bilmem ne kadar sonra duyuluyordu. Kûfelilerin henüz Yezid'in Medine valisine mektup yazarak "Ya İmam Hüseyin'den biat al ya da İmam Hüseyin'in başını." talebinden haberleri yoktur.

İmam Hüseyin, hac için yola çıkar. Recep ayıdır. Hac dönemi ne kadar İmam Hüseyin Mekke'de Müslümanları irşad eder, durumun vahametini anlatır, hutbeleri etkilidir. Yezit, ajanlarıyla takip etmektedir ve Hüseyin'in Mekke'de katledilmesine karar verir. Yezid'in gönderdiği müfrezenin geleceğini İmam Hüseyin (a.s) haber alınca, Allah'ın haremının ihtiramı/saygısı ihlal edilmesin diye Mekke'yi terk etmek zorunda kalır.

Kûfelilerin Daveti ve Döneklikleri

Ve bu süreç içerisinde Kûfelilerden mektuplar gelmeye başlar. 20 bini aşkın mektup gelir. Kûfe ve Kûfeliler olgusu İmam Hüseyin'in Mekke'yi terk etmeden on, on beş gün öncesine tekabül eder.

Şimdi İmam Hüseyin, üçüncü bir seçenek ile yüz yüze gelmiştir. Medine'den çıkarken iki olgu vardı. "Ya biat edeceğim ya öleceğim..." Asla biat etmeyeceğine göre geriye tek bir seçim kalmıştır, o da şehadettir. Fakat Mekke'de üçüncü bir durumla daha yüz yüze gelmiştir. 20 bin Müslüman diyor ki: "*Gel ey İmam. Biz sana biat ediyoruz. Biatimizi sana arz ederiz. Gel, ceddin Resulullah'ın (s.a.a) sünneti üzerine imametini icra eyle.*" İmam mükelleftir, imamdır, sorumludur. 20 bin Müslümandan sana "gel" diye mektup geliyorsa ve bunu tarih kaydediyorsa sen orada şöyle bir yorumda ve tefsirde bulunamazsın, "*Ben bunların kim olduğunu biliyorum. Bunlar vefasız insanlardır. Bunlar döneklerdir. Gitmeme gerek yok.*" diyemezsiniz. Tarihçiler ve âlimlerimiz bunu tahlil ederken diyorlar ki: "Eğer bu-

günkü söylendiği gibi olsaydı yani, İmam Hüseyin kendisini ikaz eden sahabelerin nasihatine riayet edip Kûfe'ye gitmeseydi, Yezid'in İslam tarihindeki mezaliminin bütün faturası İmam Hüseyin'e kesilecekti. Eğer İmam Hüseyin o gün 20 bin Müslümanın davetine icabet etmeseydi, İslam ümmeti bu duruma düşmezdi töhmeti altına alınacaktı."

İmam Hüseyin, Kûfelilerin kim olduğunu biliyordu. Bırakın Kûfelilerin kim olduğunu bilmesini, şehadeti haber verilmişti. Dedesi Resulullah şehadetinden haberdardı, babası Ali b. Ebu Talip şehadetinden haberdardı, kendisi de şehit edileceği günü ve şehit edileceği yeri biliyordu. Fakat o bir mükellefti. 20 bin Müslüman mektup yazmıştır. Öyleyse yönü neredir? Kûfe'dir! Kûfe'ye doğru yola düşer. Çünkü mükelleftir, çünkü davet edilmiştir.

Ve nihayet Neyneva çölüne gelmeden önce Kûfe'den gelenlerden İmam'ın elçilerinin, dostlarının şehit edildiğini ve Kûfelilerin çoğunun döndüğünü haber alır. Ferezdak adlı o günün meşhur şairi ile yolda karşılaşır ve der ki: "*Ey Ferezdak! Kûfe'den haber ver bana...*" Ferezdak der ki: "*Kûfelilerin kalpleri senden yana, kılıçları sana karşı.*" Öyleyse Kûfe'ye gitmenin bir gereği yoktur artık, davetin doğurduğu sorumluluk üzerinden kalkmıştır. Gene iki yol kalmıştır Hüseyin'in önünde. Ne kalmıştır? Biat etmeyecekti...

Kerbela, savaştan ziyade, bir yiğidin, bir müminin tek başına tağuta karşı kıyam etmesi demektir. Tek başına kıyam vardır burada... Ve 72 yareni. O, 72 kişiden, şehadetlerinden bir gün önce, Tasua akşamı üzerlerindeki sorumluluğu/biati kaldırdı. Niye? Dedi ki: "*Bunlar beni istiyorlar. Bunların sizinle bir alıp veremedikleri yok. Ben sizin imamınızım. Siz bana biatlisiniz. Biat mükellefiyeti doğurur. Ben üzerinizdeki biatimi*

kaldırdım. Gidin!" Eğer o yiğitler gitselerdi İmam Hüseyin tek başınaydı orada. Ve nitekim şehadetine bakın, yeğenleri öldürülmüş, oğulları öldürülmüş, kendisine sadakat gösteren sahabesi öldürülmüş... Tek başına... Mümkündür ki artık karşı tarafın iradesini gördünüz, gidin biat edin. Tek kalmışsınız... 30 bin kişiye karşı tek kişinin öleceği garantidir. Hiçbir güç, hiçbir beşerî güç 30 bin kişi ile savaşılamaz. Ölüme bile bile gitmektir? Niye gitmektir? Hüseyin'e bir yol kalmıştır. *"Ya biat edeceğim, ceddin Resulullah'ın dini muharref dinler zümresine katılacak ya ben burada şehid olacağım, pâk dedemin pâk dininin necis ellerden beri olduğunu gökyüzüne ve yeryüzüne kanımla yazacağım..."* Tarihin sayfalarından pek çok şey zamanla silinebilir. Ama İmam Hüseyin'in gökyüzüne ve yeryüzüne kanıyla yazdığını, hiçbir tarihî olgunun silmesi mümkün değildir.

Kerbela Mucizesi

Gelin bir mantık yürütelim ve şu son yaşadığımız 30 yıla bir bakalım; İmam Hüseyin ve Kerbela olgusu geçen sene ne kadar anılıyordu? Bu sene ne kadar anılıyor. Sadece kendi ülkemiz açısından söylüyorum bunu. 10 sene önce ne kadar anılıyordu? 20 sene önce ne kadar anılıyordu? 30 sene önce ne kadar anılıyordu? Şimdi bu analizi yapıp geriye doğru baktığımızda anılma oranı çok ciddi anlamda düşüyor değil mi? Bakışı bugüne doğru çevirdiğimizde, bugüne baktığımızda çok ciddi manada bir ivme kazanıyor. Kerbela vakiasının sıradan bir vakıa olmadığını, mucizevi ilahi bir olgu olduğunu buradan bile çözümlememiz mümkündür ki, asırlar ilerledikçe tazeliğini ön plana çıkarıyor. Mesajını daha geniş kitlelere ulaştırıyor.

Kerbela Emanetleri

Kerbela olayı bir savaş değildir... Bir müminin kıyamıdır. İnsan olarak bir kere düşünmek lazım... Ali'nin oğlu Hüseyin bir insandır; eşi, çocukları, yeğenleri, kız kardeşi vardır. Bugün yaşadığımız dünyada çok görürüm, bir insana bir şeyi zorla yaptırmak istediğiniz zaman direniş gösterir; o zaman onu çocuklarıyla, eşiyle, ev halkıyla tehdit edersiniz. Ve bunlar cidden çok etkili yöntemlerdir. Bu dünyada zalimler boyun eğdiremediği nice insanlara evlatlarının, eşlerinin tehdidiyle boyun eğdirmişlerdir. İmam Hüseyin Kerbela meydanında abisinin emanetlerini, kendi emaneti olan evlatlarını birer birer vermiştir; kendi kardeşlerini ve kendisine sadakat gösteren dostlarını birer birer vermiştir. İnsan olarak düşünün, orada bir tereddüt anı mümkün olabilir. Geriye, savunmasız silahsız kadınlar kalmıştır ve bu çok ciddi bir tehdit unsurudur. Karşı tarafın vahşiliği bütün bir çıplaklığıyla zahir olmuştur. Onlar kadınlara hürmet göstermezler. Nitekim savaş esnasında bir ara kadınların olduğu çadırlara da saldırmışlardır. Burada teslim olabilirsiniz. Burada bir maslahat güdebilirsiniz. Satır aralarında İmam Hüseyin'in siyaset bilmediğinden bahsederler. Aşkın siyaseti yoktur. Kulluğun siyaseti yoktur. Nitekim İslam siyasetinin tezahür ettiği müşahhas/mücessem beden, Allah Resulü'nün bedenidir.

Resulullah'ın Elinin Tersine İttiği Teklifleri Bugün Kabul Eden Müslümanlar

Allah Resulü'nün bedeninde bugünkü anlaşılan siyaset anlaşılmamıştır ki, bu noktayı rahmetli Seyyid Kutup yıllar önce "*Yoldaki İşaretler*" isimli eserinde çok güzel tafsilatlı açıklamıştır. Biliyorsunuz, müşrikler Resulullah'ı risalet ilanından sonra vazgeçirmek için ellerinden geleni yaptılar. Kadın teklif

ettiler, hastaysan doktor getirelim dediler, mal verelim, mülk verelim; yeter ki bizim putlarımızı diline dolama, dokunma... Hatta bir gün senin ilahına ibadet edelim, bir gün sen bizim ilahımıza ibadet et dediler. Yok! Daha sonra işkenceye tabi tutular. Amcasına elçi gönderdiler, dediler ki git yeğenini vazgeçir, bak şunları-şunları yaparız. O mucize ifadeyi hepiniz hatırlıyorsunuz:

“Sağ elime güneşi, sol elime ayı verseniz ben bu yoldan/davamdan dönecek/vazgeçecek değilim.”

Zira bu irade, Allah'ın iradesidir. Seyyid Kutup burayı tahlil ederken diyor ki: “Eğer beşeri bir siyasetçi olsaydı, onun siyasetini Allah belirlemiyor olsaydı, kendi belirlediği siyasette kendi iradesiyle olaya hâkim olan birisi olsaydı, teklifleri kabul edebilirdi.” Yani mümkündür, onların ilahlarını dilime dolamamaya söz vereyim, onların putlarına dokunmayayım, bana dokunmasınlar ben yaşayayım. Yaşadığım bu süreç içerisinde yavaş yavaş tebligatta bulunurum. Etrafımı güçlendirdiğim anda ben bu adamlara haddini bildiririm. Çok mümkün bir şey değil midir bu? Mümkün bir şeydir. Fakat İslam kendisini anlatacağı, kabul ettireceği süreç içerisinde siyasi hilelere dayanamaz, onları dayanak yapamaz. İmam Hüseyin İslam'ın bir parçasıdır. Asla ve kat'a o anda inanan bir mümine, hele ki inanan bir mümini bırakın Allah'ın yeryüzündeki hücceti, hakkın merkezi, hakkın mihverisi olan birisi evladının kaybı karşısında, çocuklarının kaybı karşısında, dostlarının kaybı karşısında eğilip teslim olamaz. Onun için dedi ki:

“Heyhat, minne'z-zilleh/Zillet bizden uzaktır.”

Kûfelilerin davetinden dolayı İmam Hüseyin yola çıkmış değildir! İmam'ın şehadeti Kûfelilerin ihanetine binaen olmuş bir şey de değildir. Ha, şu olabilir; eğer Kûfeliler ihanet etmeselerdi, İmam'ın yola çıkışının hedeflerinden ikincisi tahak-

kuk ederdi. Hedeflerinden biri nedir? Hakkı ikame etmek... Bu ne ile tahakkuk eder? Toplumun sana itibarı ile... Kûfeliler sana itibar eder, güç kazanırsan batıl iktidarı tepelersiniz. Böyle bir imkân olabilirdi. Kûfelilerin böyle bir vebali olabilir. Ama İmam Hüseyin onlara dayanarak, onlara güvenerek yola çıkmış birisi değildir. Zaten ta başından itibaren şehadeti hakkında bilgilendirilmiş birisidir İmam.

Kerbela'nın En Küçük Şahidi, Şehit Ali Asgar

“Kerbela bir savaş değil, bir intikamdı.” gerçeğini tekrar remede bilmek için son bir sahneyi paylaşmak istiyorum. Yiğitler birer birer savaşır ve şehit düşerler. Usulsüz, insanlık dışı bir savaş, bir çatışma vardır. Sudan mahrum bırakılmışlardır. Bütün yiğitler susuz savaşmaktadırlar. Fakat hepsi Tasua gecesi söz vermişlerdir. Biz ölürüz; ama seni terk etmeyiz. Dolayısıyla susuzluk onlar için aşkın/muteal erler için dayanılabilir bir şeydir. Fakat kundaktaki bir bebek için susuzluk dayanılabilir bir şey değildir. İçeriden feryat figan yükselmektedir. Çocuk (İmam Hüseyin'in kundaktaki oğlu Ali Asgar) susuzluktan çırpınmaktadır. Denizden çıkarılmış balık gibidir. İmam Hüseyin, karşısındakilerin durumunu bilmektedir. Karşıdakilerin kundaktaki bir bebeğe acımayacaklarının da bilincindedir. Fakat dedik ya, gökyüzüne ve yeryüzüne kanla tarih yazıyor. Çıkarır çocuğu gösterir, der ki: *“Sizin işiniz benimle, şu masum çocuğun ne suçu var; kendiniz buna biraz su içirin...”* Ve cevaben bir ok gelir, kundaktaki bebeğin gırtlığına saplanır. İmam Hüseyin kanı avuçlarına alır ve gökyüzüne serper... *Allah'ım, sabır gönder...*

Şimdi İmam burada Allah'ı neye şahit tutmuştur? Karşı tarafın bu savaşta haklı olabileceği hiçbir taraf yoktur. Mesela bugünkü bir tarihçi diyebilir ki, Yezid ve guruğu Şam ehlini

İmam Hüseyin'in aleyhine örgütlemişlerdi, kötölemişlerdi. İmam Hüseyin'i Şamlılar tanımıyorlardı, Kûfeliler tanımıyorlardı. Mücrim birisi olduklarını zannediyorlardı. Allah için o meydana gittiler, Hüseyin ve yarenlerini öldürdüler. Mümkün değildir böyle bir şey. Her şeyi halletmiş olsalar bile, susuz, kundakta bir çocuğun öldürülmesinin izahını hiç kimse yapamaz. Ne bugüne kadar kimse yapabilmiştir ne de bugünden sonra hiç kimse yapamaz ve yapamayacaktır. O kundaktaki bebek Allah'ın yeryüzündeki hüccetinin hücceti olma şanına ulaşmıştır. Ta bebekken...

Hepiniz Allah'a emanet olun...

11. Konuşma:

HAKK'IN TESBİTİ VE TESLİMİ

Özgür Ruhlu İnsanların Mefkûresi Kerbela

Kerbela, Âşura ve orada olup bitenleri irdelemek Şia'lara mahsus bir olgu olmamalı, Şia refleksinin bir gereği olarak algılanmamalıdır. Evvel emirde ben Müslümanım diyen herkesin üzerine bir borçtur Kerbela'da olup bitenleri doğru okumak. Ne ilginçtir ki ümmeti olmakla şeref duyuyoruz dedikleri Peygamber'in ümmete emaneti ve hüccetidir İmam Hüseyin. Müslüman olarak herkesin irdelemesine değer ki İmam Hüseyin ve yarenleri, ne Bizans ne Pers ne de herhangi bir küfür veya şirk ordusu tarafından değil, kendisini Allah Resulü'nün halifesi(!) hatta zaman zaman "zillullah!" (Allah'ın yeryüzündeki gölgesi!) olarak adlandıran Yezit tarafından öldürülmüşlerdir. Şu kurduğumuz cümlelerde bile ilmen tefrik edilmesi gereken yerler kendisini hissettirmektedir.

Dün yaşanmış sıradan bir olay olma hüviyetinden uzak ve her gün irdelenmeye değer bir vakıa olduğu, Kerbela'dan çıkan/çıkarılması gereken sonuçlar itibarıyla çok önemlidir. Hatta bırakın ben Müslümanım diyen insanları, itikad ve ideolojileri ne olursa olsun adalet aşığı özgür ruhlu insanların da incelemeye değer bulacakları bir mefkûredir Kerbela. Zira birbirinin kanını akıtmış iki cephenin de Müslüman ve haklı olabileceğine dair Kerbela katillerinin formatladığı din anlayışının kökleşebilmesi için o dinin temel kaynağı olan kitabı da o formata göre tefsir etmeleri gereki-

yordu. Dolayısı ile ben Müslümanım diyen insanın “Kitabı nasıl okuyacağım ve okumalıyım?” problemi söz konusudur.

Ölen de Öldüren de Haklı!

Eğer öldüren taraf yani İmam Hüseyin’i katleden/başını kesen taraf da Müslüman ve haklıydı, İmam Hüseyin de Müslüman ve haklıydı denilirse o zaman “Allah bu kitabı niye indirdi?” sorusu ile karşılaşırız. Zira Allah (cc) “Bu kitabı hakkı batıldan ayırt eden bir mizan” olarak indirdiğini söylüyor.

Bir yerde ölen ve öldüren varken, ölen de öldüren de haklı gibi zorlama bir tevil yapıp, bu zorlama tevil için Kur’an’dan yardım dilemeye kalktığınızda ister istemez Kur’an’ın tahrifine yol açmış olursunuz. Nitekim tarih boyunca “Öldüren de haklıdır, ölen de haklıdır, tarihte iki Müslüman kardeş birbiri ile kavga etmiştir, o kavgayı bugüne taşımanın ve o yarayı tekrar kaşımının bir anlamı yoktur!” türü cümleler kurmak, zahiren Müslümanlar arasındaki vahdeti tahakkuk ettirmeye dönük niyetler olarak görünüyor olabilir. Oysa konu derinlemesine irdelendiğinde “Müslümanları bir arada tutması gereken Kur’an tahrif edilince özlenen vahdetin mümkün olmayacağı gerçeğiyle karşılaşırız.”

İki Mümin Topluluk Birbiri İle Savaşırsa

İki Müslüman topluluk birbirini öldürmüştür, ikisi de hak üzeredir diye güya Kur’an’a yönelerek! Kur’an’dan yorum getirdiler. Hucurat Suresi’ndeki “Eğer iki mümin topluluk birbiri ile savaşırsa” diye başlayan ayetin devamını okumadan, iki mümin topluluk birbiri ile savaşabilir, niye savaşmasın diye tefsire başlayıp, bakın Allah Teâla da Kur’an’ı keriminde iki mümin topluluğun birbiriyle savaşabileceğini söylüyor dediler. Oysa aynı Kur’an; “İki hak olmaz, hak tektir... Doğru

birdir... Batılın çok rengi, çok çeşidi olabilir; ama asla ve asla vücudu hakikiyesi açısından hakkın zatının gereği hak, yani doğru iki tane olamaz..." buyurmaktadır.

Eğer kendilerinin hak/doğru olduğunu iddia eden iki mümin topluluk birbiri ile savaşıyorsa burada bir problem vardır ve ayet-i kerimenin devamı o problemi irdelemek üzere der ki: **"Onların arasını bulun."** İki mümin topluluk savaşamaz, varsayın ki bunlar bir gaflete düştüler ve savaştılar, o zaman orada bir yanlış vardır, bu yanlışın giderilmesi için de ayetin devamında *"Onların aralarını bulun."* buyruluyor. Onların arasını bulmak için el koyduktan sonra **"Bir taraf saldırıya devam ederse, bu sefer saldırıya devam edenlerle Allah'ın emrine dönünceye kadar savaşın."** emri gelmekte ve böylece cephe tekleşmektedir. Ayet-i kerimede beş cümle içerisinde Müslümanların hata veya gaflet ile cepheleşebileceği ihtimaline işaret edilir ve ayetin devamında derhal cephe tek'e indirilir. İlelebet iki mümin topluluğun birbiri ile savaşması ve ikisinin birden haklılığı Kur'an mantığına göre mümkün değildir. Aralarını bulmak için el konulduğundan itibaren birisi saldırıya devam ederse bu defa saldıran taifeyi/tarafı öldürün emri gelmektedir.

Ayette irdelenmeye değer çok önemli bir husus söz konusudur. Arayı bulmak için kim el koyacak? Allah, arabuluculuğu kime emrediyor? İki Müslüman taraf birbiri ile savaşırken ki, her bir taraf kendisinin haklılığını iddia edecektir, bu durumda hangi güç/kudret/makam/el gidip onlara vaziyet edecek/araya girecek ki onlar savaşmasınlar? Eğer itaat etmezlerse el koyan gücün eli nasıl bir el olmalı ki onun el koymasına rağmen savaşa devam eden tarafı öldürmek caiz olsun? Kur'an-ı Kerim'in emrine çok dikkat etmemiz lazımdır. O el kimin elidir? Nasıl bir eldir ki, o elin hilafına saldırıya devam eden taifenin kanı helal olacaktır! Allah **"Artık onları öldürün."** emri

ile onların canını helal kılmaktadır. Ne zamandan sonra helal kılıyor? “Emre muhatap olan makam gidip olaya el koyduğunda, sözü dinlenmezse!” Ayetin devamında o elin keyfiyeti anlatılıyor: **“Ta ki onlar Allah’ın emrine gelinceye kadar.”** Yani o el koyan, el koymasına rağmen bir taraf saldırmaya devam ederse, o saldıran tarafın canını Allah helal kılıyor, ne zamana kadar? Allah’ın emrine teslim oluncaya kadar. Düşünün ki Ahmet ile Oktay kavga ederken siz gittiniz, Mehmet olarak müdahale ettiniz. -Ahmetciğim yapma! Ahmet seni dinledi; ama Oktay vurmaya devam ediyor. Siz Oktay’ın canını helal kılabilir misiniz? Mehmed’in keyfiyeti/rolü ne ki ona muhalefet edenin canı helal olsun? Eğer Mehmet, Oktay kendisine muhalefet etti diye canını mubah kılıyorsa, Ahmet ile kavgalarına niye karışıyor ki? Zaten onlar birbirlerinin canını mubah kılmışlardı.

“Onların aralarını bulun.” emrine muhatap el öyle bir el olacak ki, ona muhalefet eden Allah’ın emrine karşı çıkacağı için katli vacip olsun. Onun emrine yani “Allah’ın emrine dönüncüye kadar ona vurulacak, onunla savaşılacak.” Bu ayet tek başına, yeryüzünde sözü Allah’ın sözü, emri Allah’ın emri olacak bir otoriteye ihtiyaç olduğunu ispat eder. *“Onların aralarını bulun.”* emrinin muhatabı, Allah’ın seçtiği *“Sözü benim sözüm, emri benim emrimdir.”* diye işaret ettiği/vasfettiği kimsedir ancak.

Kerbela’da iki cephe vardır, birisi sözde İslam devletinin hali-fesi! Diğeri ise İslam’ın nazil olduğu evin evladı. Kim bulacak bunların arasını? Öyle birisini gösterin ki o gün orada bulunsun, İmam Hüseyin’le Yezid’in arasına girip desin ki: “Durdurun bu nizayı/çatışmayı/savaşı.” Buna rağmen bir taraf saldırmaya devam etsin ve Allah’ın emrinden çıkmış olsun. Yani o el öyle bir el olsun ki Allah’ın emrinin belirlediği/zuhur ettiği/tecelligahı olsun. Böyle birini bulabilir misiniz? Bulamazsınız.

Zira Kербela'da Allah'ın eline, emrinin tecelligahına savaş açılmıştır. Kербela'da Allah'ın dini, Allah'ın nuru söndürülme istenmiştir. Özgür ruhlu insanlar olayı bu zaviyeden değerlendirdiğinde, konunun Sünnîlikle Şîlîlikle hatta bir adım ileri atın İslam'la alakasının olmadığını görecektir. Net olarak bir tarafta mutlak bir mazlumiyet, mutlak bir hak, diğer tarafta ise, Allah'a isyan, mutlak bir batıl vardır.

Kербela, Mutlak Hak-Mutlak Batıl Savaşı

“Hakkı batılla karıştırmayın, eğer biliyorsanız hakkı tebliğ edin.” ayeti mucibince iki Müslümanın birbiri ile savaşına cevaz verdiğinizde hakla batıl karışmış olur. Kербela'da mutlak hak ile mutlak batıl savaşmıştır. O mutlak batıl dediğimiz şey, hakkın üzerine çullanmış, hakkı istismar ederek gücünü/meşruiyetini haktan, İslam'dan almıştır. Allah-u Teâlâ, ayet-i kerimede hak ile batılı örneklendirirken batılı, nehrin sürüklediği, üstünde toparlayıp götürdüğü çer-çöpe ve taşlara çarparak ilerlemesi neticesinde oluşan kabarmış köpüğe benzetir. Baktığınız zaman nehrin üstündeki kabarmış köpükleri görürsünüz; oysa onların hepsi gelip geçicidir, kısa zamanda yok olurlar. Asıl olan, altındaki kalıcı o temiz berrak sudur.

Batıl, hakkın üstüne çullanarak hakkın üstünden iş görmektedir, hak yalnızlığa terk edilmiştir. Hakk'ın yalnızlığı mümkündür; ama hakkın batıla teslim olması mümkün değildir. Allah ayet-i kerimede fizikî mağlubiyeti ve fizikî galibiyeti, nöbetleşerek bazen size, bazen onlara geçer diye açıklamaktadır. Allah fizikî mağlubiyet veya galibiyete Kur'an-ı Kerim'inde itibar etmemektedir. Allah'ın itibar ettiği tek şey, ölümünüz pahasına da olsa hak üzere olmanızdır. Eğer hak üzereyseniz ister mağlup olun ister öldürülmüş olun gerçek galip olan sizsiniz.

Kerbela’da bir facia vardır, iki taraf Müslüman olduğunu söylemektedir; iki taraf birbirine ayetlerle, hadislerle mukabelede bulunmakta ve neticede bir taraf mağlup edilmektedir. Olay iki Müslüman kardeşin kavgası olarak lanse ediliyor/anlatılıyor/algılanıyor. “İki Müslümanın birbiriyle savaşması normaldir(!) Kur’an-ı Kerim’de de zaten bu manada ayetler vardır!” diyen iktidar sahipleri, Kur’an-ı Kerim’i tahrif ederek, tahrifatın bugüne kadar gelmesini sağlamıştır. Fakat son otuz-otuzbeş yıldır Allah’a hamdolsun tarihin sayfaları tersine dönmeye başlamış, Kur’an’ı tahrif edenlerin sesi titremiş, çirkin yüzü halklar tarafından görülmeye ve hakkın gür sedası yeniden duyulmaya başlamıştır.

İki Önemli Problem

Burada üzerinde durulması ve izahı/aydınlatılması gereken iki önemli problem/konu vardır.

Birincisi; eğer iki Müslüman arasındaki kavgayı iki kardeş kavgası olarak algılar, irdelemeye değer bulmazsanız, Kur’an’ı tahrif etmek zorunda kalırsınız. Tarih boyunca kendi işledikleri cinayetleri örtbas etmek isteyenler, Kur’an’ı tahrif etmek suretiyle bugünkü ben Müslümanım diyen kardeşimin kucağına “metni sabit, manası muharref Kur’an’ı” bırakmışlardır! Biz bugün ben Müslümanım diyen kardeşimizi, kucağındaki tefsiri tahrif edilmiş Kur’an’dan, metni ve tefsiri sabit Kur’an’a ulaştırmaya çalışıyoruz. Bu işin Şîlîlikle, Sünnîlikle, Alevîlikle, Bektaşîlikle alakası yoktur, ben Müslümanım diyen herkesin ortak problemidir bu mesele.

İkinci probleme gelince; her ne kadar savaşanların itikadi kimlikleri belli olup, iki taraf da Müslümanım dese, bireysel anlamda yapıp ettikleri/amelleri açısından ayrı birer gerçek kimlikleri daha vardır. İçinde yaşadığımız toplumda şöyle

denilir: Falan insan Müslümandır, iyi insandır, falan da Müslümandır fakat kötü insandır. Müslüman olduğu hâlde kötü insan dediğimiz birçok insan yok mudur? Bu ayrımı neye göre yaptık? İkisinin de sıfatları aynıdır, ikisi de Müslümandır, ancak birine iyi, birine kötü dedik. Temel ölçümüz nedir? Yaptıkları icraatları, amelleridir. Şimdi tarihte savaşıp birbirinin kanını akıtmış insanların yaptıklarını inceleyip tetkik etmeyecek miyiz? Hele ki bir tarafta akan kan Allah Resulü'nün torununun kanı ise! Katleden, kan akıtan Müslümandır diye sükût mu edilmelidir? Allah'ın bize verdiği dil susmalı mıdır? Ben de Müslümanım diyenin amellerine/hayatta yapıp ettiklerine bir bakmamız gerekmez mi?

Ehlibeyt Efsanesi

Bu ikinci bölümde, tarafların yapıp ettiklerini, ideolojik yapılarını ve İslam'dan ne anladıklarını kendi ifadelerine dayanmak sureti ile bir analiz yapacağız.

Yeni adresimiz İbn Ziyad'ın sarayı ve esir edilen Ehlibeyt ailesidir. Muhatabımız bir tarafta Hz. Zeyneb, diğer tarafta Yezid'in valisi İbn Ziyad'dır.

— İbn Ziyad: “Sizi rezil rüsva eden(!), sizi öldüren ve efsanenizin de asılsız olduğunu ortaya çıkaran Allah'a hamdolsun!”

Evet, ifade aynen böyledir, tekrar okuyalım lütfen!

— “Sizi rezil rüsva eden(!), sizi öldüren ve efsanenizin de asılsız olduğunu ortaya çıkaran Allah'a hamdolsun!”

Burada en dikkat çekici olan ifade nedir? “Efsanenizin asılsız olduğunu ortaya çıkaran Allah'a hamdolsun!” Bunu kim söylüyor? Ehlibeyt'i katleden, hanımlarını esir alan Yezid'in valisi İbn Ziyad söylüyor. Sizi rezil eden, yani Allah Ehlibeyt'i

rezil etmiş! Yani bu adam fizikî mağlubiyeti, rezillik olarak görüyor. Fizikî galibiyeti, izzet olarak görüyor.

Buraları çok önemsemiyorum, gelin sorgulayalım; hani demiştik ki: “Kerbela bir üniversitedir, hem de dünyadaki en kalabalık üniversite.” Bu üniversitenin misyonu/görevi çerçevesinde bir tahlil yapalım. Ehlibeyt’in efsanesi nedir? Ehlibeyt nasıl bir efsaneden söz etmiştir ki İbn Ziyad o efsanenin boşa çıkarıldığını, hem de Allah tarafından boşa çıkarıldığını söylüyor. Bu efsane ne olabilir? Şöyle geriye doğru kaynaklara bakıp Ehlibeyt’in dilinden sadır olan cümlelere biraz dikkat edelim.

İmam Hüseyin (as) buyuruyor ki: “Ben ceddin Resulullah’ın öldürülmüş olan sünnetini ihya etmek için kıyam ettim. Ben sizin karınıza ceddin Resulullah’ın dinini ihya için geldim.” İmam Hüseyin, cediti Resulullah’ın dinini ihya etmek için oraya geldiğini söylüyor, acaba efsane bu mudur?

Daha geriye doğru gidelim. “Bu işe biz sizden daha layık iken, ben bu işe daha layık iken, soysuz oğlu soysuz birine mi biat edeceğim? Hey hat böyle bir zillet bizden uzaktır.” Acaba İmam’ın efsanesi bu olabilir mi? “Bu işe daha layık benim” sözü olabilir mi?

Daha da geriye doğru gidelim. **İmam Ali’nin (a.s),** “Sakın durmayın! Vurun! Ben Kur’an-ı Natık’ım/konuşan Kur’an’ım.” dediği sahneyi hatırlayalım ki, Sıffin Savaşı’nda kullanmıştı bu cümleyi. Tam mağlup olmak üzere iken Muaviye’nin ordusu Kur’an sayfalarını mızraklarının ucuna takmışlardı ve İmam Ali’nin askerleri kılıçlarını indirmişlerdi, “Biz Kur’an’a karşı kılıç sallamayız.” diye. İmam Ali orada bu veciz ve dehşetengiz ifadeyi kullanmıştı: “Ben konuşan Kur’an’ım.” Acaba efsane bu mudur?

Daha da geriye gidelim. Ehlibley'tin Şahı, Allah Resulü'ne (s.a.a) kadar gidelim. *"Ben Allah'ın elçisiyim, ben Allah'ın peygamberiyim; ben size neyi helal kıldıysam onu helal, neyi haram kıldıysam onu haram bilin; muhakkak ki Allah'tan başka ilah yoktur, taptağınız bütün putlar batıldır, onların kendilerine zararları ve faydaları yoktur."* biçimindeki risaletin ilanı mıdır efsane olan?

Buraları irdelemeye çalışalım. Acaba burada mağrur bir edayla "Sizin efsanenizi boşa çıkaran Allah'a hamdolsun!" diyen İbn Ziyad efsaneyle neyi kastetti? Efsane ne idi? Burayı anlamak için Yezid İbn Muaviye'nin sözlerine bakalım. Bakalım efsane ne imiş de halifeden Kufe'deki valisine kadar söz birliği edip güya karşı tarafı mağlup etmişler de Allah'a hamd ediyorlar!

İbn Abdurabbih şöyle yazıyor:

"Müslim b. Ukbe, Hüseyin ve yarenlerinin kesik başlarını Yezid b. Muaviye'ye gönderdi. Bu başları Yezid'in önüne attıklarında Yezid, İbn Zibari'nin Uhud Savaşı'nda okuduğu şu beyitlere benzetme yaparak "Keşke Bedir Savaşı'nda öldürülen ailemin büyükleri mızraklar ucunda Hazreç kabilesinin iniltisini görselerdi, haykırıp sevinçten gözyaşı dökerler, sonra da ellerine sağlık ey Yezid derlerdi."

O sırada orada bulunan Resulullah'ın ashabından yaşlı biri Yezid'e dönerek, *"Ey müminlerin emîri, İslam'dan çıktın."* dedi. Yezid, *"Evet, Allah'tan mağfiret diliyoruz."* şeklinde cevap verdi, ardından o sahabe, *"Vallahi senin bulunduğu yerde kalmayacağım."* diyerek Yezid'in meclisini terk ederek dışarı çıktı.⁽¹⁾

İbn Kesir'in naklettiği rivayette birinci beyitten sonra şu şiirler geçmiştir:

1- İbn Kesir, c. 8, s. 237.

“Savaşçılar Kuba’da, Medine’de mevzilenince biz onların büyüklerinden iki kat öldürdük, böylece Bedr’in hesabında onlarla ödeştik. Haşimoğulları saltanat ile oynamıştır. Oysa ne bir melek gelmiş ne de bir vahiy inmiştir.”⁽¹⁾

Evet, buradan yakalayabilir miyiz Ehlîbeyt’in efsanesinin ne olduğunu? İbn Ziyad’a göre Ehlîbeyt’in efsanesi, “*Biz vahiy eviyiz, biz vahyin çocuklarıyız.*” sözüydü. Ehlîbeyt’in Şahı Allah Resulü’nün diline dönecek olursak “*Ben sizin için gönderilmiş Allah’ın elçisiyim.*” sözü, İbn Ziyad ve Yezid’e göre bir efsanedir! Ne Allah vardır! Ne vahiy vardır! Ne de kitap indirilmiştir! Abdullah oğlu Muhammed, Arap toplumu üzerinde saltanat sahibi olmak istemiş, bu arzusunu tahakkuk ettirmek için de peygamberlik gibi(!) vahiy gibi(!) Kur’an gibi şeyler uydurmuştur! O bir zamanlar muktedir olmuş, dönemin müşriklerinin önde gelenlerini öldürmüş sonra da devlet sahibi olmuş, daha sonra karşı taraf atağa geçmiş, Peygamber’in devletinin üstüne çullanmış ve Peygamber’in evlatlarından intikamını almış, “Sizin efsanenizi boşa çıkaran Allah’a hamdolsun!” diyerek Allah’ın adıyla hamdetmiştir! Ve o tarihten sonrası için İslam’ın kendileri adına rantabl/kârlı bir din olduğunu, o dini terk etmeyeceklerini ve siyasi iktidarları için vazgeçilmez/gerekli bir malzeme olmasından dolayı onu inkâr da etmeyeceklerini ortaya koymuşlardır.

Mesnevi’den Bir Hikâye

Şimdi Şiîliği, Sünnîliği bir kenara bırakalım ve mevzunun üçüncü bölümüne geçelim. Allah rahmet eylesin Mevlana’nın Mesnevi’sinde bir hikâye vardır. Tacirin birinin evinde bir papağanı vardır, Hindistan’a ticaret için gidecek, yolculuk yapar-

1- İbn Kesir, c. 8, s. 238.

caktır. Papağanların ana yurdunun Hindistan olduğu söylenir. Tacir, kafesindeki papağana der ki: Senin memleketine gidiyorum, mümkündür ki orada senin soydaşlarını görürüm, söyleyecek bir şeyin var mı? Papağan der ki: Çok selamımı söyle. Tacir Hindistan'a gelir. Bir parkta otururken ağaçların dallarında papağanları görür ve evimde bir papağan vardır, bakımı da çok iyidir, çok güzel bakıyorum, güzel şeyler yediriyorum, size çok selamı var der demez ağaç dallarındaki bütün papağanlar cansız bedenler ile yere düşerler. Tacir üzülür, şaşırır, ne oldu bunlara yahu keşke söylemez olsaydım, bu kadar papağan ölüverdi, bir anlam da veremez, döner evine gelir. Papağanın karşısına geçer der ki: Senin soydaşlarını gördüm, selamını söyledim. Papağan der ki: Peki onlar ne dediler? Sorma, hepsi ölüverdi der demez papağan kafeste yığılır kalır, ölür. Tacir, iyice şaşırır; mahzun, üzgün kafesin kapağını açar, papağanı alır, candan dışarı fırlatır. Fırlatır fırlatmaz papağan uçar, karşı dama konar. Tüccar der ki: Yahu nedir bu olup bitenler? -Papağan: Çok teşekkür ederim, sayende özgürlüğüme kavuştum. Sen benim selamımı söylediğinde benim soydaşlarım bana nasıl kurtulacağımı öğrettiler, bu kafesten ancak ölererek kurtulabilirdim ve bu yola başvurarak özgürlüğümü kazandım diyor.

Kerbela; Resulullah Dininin Özgürleştirilmesidir

Şimdi Yezid zannediyor ki Ehlibeyt'ten intikam aldı ve onları öldürdü! Oysa *İmam Hüseyin diyor ki: "Ben ceddim Resulullah'ın dinini ihya etmek için kıyam ettim."* O günün iktidarı, Allah Resulü'nün getirdiği muazzez dini kendi keyfi kafeslerinin içine koymuşlardı. O gün ben Müslümanım diyenler bu işe aldırış etmiyorlardı, iktidara gelenlerin küfrü zahir değildi, küfrü müstelzim sözleri apaçık bir şekilde söylemiyorlardı,

henüz veliahtlık ihdas edilmemişti. Muaviye, ölümünden sonra oğlu Yezid'i veliaht olarak atayınca İslam ile yeniden oynanmış, veliahtlık ihdas edilmiş, alenen günah işleyen, namaz kılmayan, içki içen, eğlence düşkününü bir adam İslam devletinin başına gelmişti. Ve bu insan küfrü gerektiren sözleri de az önce okuduğumuz gibi rahatlıkla telaffuz ediyordu.

Artık İslam'ın o iktidar düşkünlerinin kafesinden azat olması gerekiyordu. İslam'ın sırtından ganimetler kazanılıyor olsa da orası önemli değildi, Resulullah'ın dininin o kafeste kalması yakışık almazdı. İmam Hüseyin ve yarenleri "*Ceddim Resulullah'ın dini, o dini istismar eden zalimlerin İslam adına telaffuz ettikleri dinden beridir.*" mesajını tarihe kazımak için kendi bedenlerini ve kanlarını feda etmişlerdi. Resulullah'ın dinini özgürleştirmişlerdi. Ben Mevlana'nın o hikâyesinin altına şu notu düşüyorum âcizane. Tacir, o kafesin içerisine çarşıdan aldığı "plastik bir papağan koydu, gerçek papağan değil."

İmam Hüseyin ve yarenleri Kerbela'da şehadetleriyle Resulullah'ın dininin o günkü iktidarın telaffuz ettiği İslam'dan beri olduğunu ilan edince, gücü ellerinde bulunduranlar o günden beri iktidar kafesinde sun'i İslam'ı beslemekte, sun'i İslam ile avunmaktadırlar. *Gerçek İslam Kerbela'da kafesten kurtulmuştur. Artık hak ehli insanlar "özgürce uçan o papağanı seyreder ve onun arkasından giderler, her ne kadar azınlık olsalar da."*

Âşura günü birer birer yiğitler meydana gidiyorlar bila bedel, ücretsiz, karşılıksız. Bekledikleri tek bir karşılık var; o da Allah'ın yeryüzündeki hüccetinin övgüsüne mazhar olmak. Meydanda yiğitçe savaşıyorlar ve pak şehid bedenler yere düşüyor. Ehlibeyt ailesinden başka sağ kalan bir erkek kalmamıştır. Artık Allah Resulü'nün evinin erkekleri meydana çıkmak zorundadır. İlk, Ali Ekber çıkar meydana. Fiziği, duruşu, sesi, yürüyüşü, gezişi ile Allah Resulü'ne en çok benze-

yen. Allah Resulü'nü özleyenlerin ona bakmakla özlemlerini giderdikleri delikanlı yiğit Ali Ekber gelir, Allah'ın hücceti İmam Hüseyin'den izin ister: *"Baba, artık sıra bizim, izin ver meydana gideyim."* İmam Hüseyin: *"Git oğlum."* der; gider yiğitçe savaşı ve bir müddet sonra geri döner: *"Baba, çok susuzum, dayanacak hâlim yok, takatim kalmadı."* der. Babanın da çaresi yoktur, baba da öyledir zaten, oğluna verecek bir yudum suyu yoktur. *"Oğlum dön ve savaşa devam et, biraz sonra ceddin Resulullah tarafından sulanacaksın."* Ali Ekber tekrar döner ve bir müddet sonra Allah-u Ekber nidası ile yere düşer: *"Baba, baba"* diye bağırır, *"İşte Resulullah, sana selam söylüyor."* der ve muazzez ruhunu teslim eder.

Bunu Ehlisünnet kaynaklarından aktarıyor ve Ehlisünnet refleksi ile burayı kısaca irdeleyelim istiyorum. İmam Hüseyin, *"Git, biraz sonra ceddin Resulullah seni sulayacak, onun elinden su içeceksin."* diyor. Biraz sonra Ali Ekber'in feryadını duyuyorsunuz, *"Baba, işte Resulullah, sana selam söylüyor."* Bu sahne bir Şîî kitabından aktarılsa Şîîler uydurdu derler; ama öyle değil, bütün Sünnî kaynakları bu sahneyi aktarırlar. Şimdi bunu okurken Şîî veya Sünnî bir Müslüman şu refleksi vermez mi? Şehid olmak üzere olan Allah Resulü'nün evladıdır, ruhunu teslim etmek üzereyken Allah Resulü ona gelmiş ve Allah Resulü oradan İmam Hüseyin'e selam söylemektedir. Bu insan hak peresttir, hak cephenin şehidi, neferidir değil mi? Bu insan hak cephede ve hakperest olursa onu öldürenler hangi cepheden olur?

Selam hakka tabi olanların üzerine olsun.

12. Konuşma:

KONUŞAN/CANLI KUR'AN'IN KATLI

Resulullah (s.a.a) Veda Haccı hutbesinde şöyle buyurmuştur:

“Size iki şeyi emanet ediyorum: Birincisi, Allah'ın kitabı Kur'an; ikincisi, benim Ehlibeyt'im. Bunların ikisi Kevser havuzunun başında bana ulaşıncaya kadar birbirinden ayrılmazlar.”

Birkaç gün sonra ise Gadir-i Hum denilen yerde bu emane-tini Allah'ın emri ile daha da zahir ve somut bir tablo hâline getirmiş, “*Ben kimin Mevlasıysam Ali de onun Mevlasıdır.*” bu-yurmuştur. Bu emri ile Hz. Ali (a.s) için çadır kurulmuş ve Müslümanlar o gün imam Ali'ye biat etmişlerdir.

Kur'an'ın Müslüman Tasnifi

Burada birkaç noktaya işaret etmek istiyorum. Hz. Resulullah hayattayken Kur'an-ı Kerim'in tasnifi çerçevesinde Müslümanları tanımlamamız mümkündür. Kur'an-ı Kerim'den ayak izleriyle gidiyoruz. Birileri var ki, Allah ve Resulüne yakinen tam bir teslimiyetle iman etmiş olan Müslümanlar. Birileri var ki, Allah ve Resulüne iman etmişler; fakat imanları zayıftır. Ayet-i kerime, “**Hariçten gelecek olan her türlü sese kulakları açıktır.**” diyor. Yani ufak bir sarsıntıda karşı cepheye geçebilirler. Birileri var ki bir takım çıkarlarından dolayı Müslüman olmuşlardır. Yine bir grup daha var ki, aslen İslam'a düşmandırlar; fakat İslam'ın gücünden ve şevketinden korkmuş Müslüman görünmüşlerdir.

Ebu Süfyan'ın Torunu Yezid

Şimdi bu tasniflere dikkat edecek olursak, Resulullah'a kalben iman etmiş insanların sayısı çok aza düşecektir. Kerbela katili Yezid, Ebu Süfyan'ın torunudur. Ebu Süfyan, Resulullah'a Mekke'yi dar eden ve Resulullah ile birlikte inananları Mekke'yi terke zorlayan insandır. Daha sonra Bedir, Uhud, Hendek savaşların da Resulullah'ın karşısına çıkmış savaşmıştır. Ve nihayet Resulullah Mekke'yi fethetmiş, galip ve baskın bir güç olmuştur. Ebu Süfyan, Resulullah'ın çadırına gelir. Kapıda bir sahabe onu tehdit eder, *"Bak içeri girince Müslüman ol, içerden çıktığında Müslüman olmazsan senin kelleni uçururum."* Bu şartlarda Müslüman olmuş bir adamdır.

Şimdi öncelikle Ebu Süfyan'ın Müslüman oluş serüvenini göz önünde bulunduralım. Kerbela'da yaşananlardan sonra Resulullah'ın hanedanı esir edilmiş ve Yezid *"İşte bu gün Bedir'in intikamını aldım."* diyerek, sözde zaferini ilan etmiştir. Ebu Süfyan'ın Müslüman olduğunu duyurduğu zaman ile torunu Yezid'in, *"Bugün Bedir'in intikamını aldım."* sözü arasında yaklaşık 53 sene vardır. Bu 53 sene zarfında neler yaşanmış ki, Müslümanların başına bütünsel bir ifadeyle *"İslam'a inanmadığını izhar eden bir insan"* halife olarak gelebilmiştir. Bugün ki âlimlerimiz, entelektüellerimiz, araştırmacılarımız ve akademisyenlerimiz bu önemli detayı gözden geçiriyorlar. Yezid'i bir şamar oğlanı olarak ele alıyor ve *"Allah, Yezid'in belasını versin."* diyorlar.

Tamam da! Sizler, okuyup araştıran insanlarsınız. Bu 53 sene de hiçbir şey olmadan mı Yezid gelip ümmetin başına oturdu. Böyle bir şey mümkün mü? Yani Yezid'in ümmetin başına halife olarak gelmesinin bir geçmişi, sosyolojik ve ilmî açıdan bir evveliyatının olması gerekmez mi?

Konuşan/Canlı Kur'an'ın Katli

Resulullah, risâletini ilan ettiği günden itibaren hak ve batılın savaşı başlamıştır. Bu savaşlarda hak peyderpey galip gelmiş, batıl zail olmuştur. Bu mağlubiyetleri defterine not tutan İslam düşmanları, İslam'ın kalesinin içine girmek suretiyle savaşlarına devam etme kararı almıştır. Resulullah'ın Veda Hutbesi'nde *"Size iki şeyi emanet ediyorum; Kur'an'ı ve Ehlibeyt'imi."* cümlesinin üstünde çok ciddi durmamız lazımdır ki, Resulullah vefat eder etmez bu iki emanetten ikincisi yani Ehlibeyt terk edilmiştir. Ehlibeyt'e Resulullah'ın şehri Medine dar edilmiştir. Yani canlı/yaşayan Kur'an terk edilmiştir. *Canlı Kur'an'ı yok eden, terk edenler, Kur'an'a sarıldıklarını, Kur'an'ı muhafaza ediyormuş gibi göstererek toplum üzerindeki hâkimiyetlerini devam ettirmeye çalışmışlardır.* Ancak Sıffin Savaşı'nda bunu iddia edenler Kur'an'ı istismar etmişlerdir.

Tarihin nasıl ilerlediğini anlamak için bir tablo çizelim. Önce canlı Kur'an terk ediliyor, aradan 30-40 sene geçiyor. Sıffin'de bir savaş oluyor ve bu savaşta mağlup olmak üzere olan, toplumu kandıran, biz Kur'an'a bağlıyız diyen Muaviye ordusu mızrakların ucuna Kur'an sayfalarını takıyorlar. Ve Muaviye, o bağlı kaldığını iddia ettiği Kur'an'ı mızrakların ucuna takarak, *"Hadi gelin, bunun hakemliğine gidelim."* diyor. İmam Ali'nin (a.s) ordusunda bölünme oluyor, *"Biz Kur'an'a karşı savaşamayız."* diyorlar. Aslında Muaviye ordusu yenilmek üzeredir. İmam Ali, *"Saldırın; zira ben canlı Kur'an'ım, benimle beraber o Kur'an iş görür ve bir kitap olur. Benim tahkimim dışında Kur'an ancak bir istismar aracı olur, bu kitabın istismarına izin vermeyin."* demesine rağmen dinlemiyorlar. İmam Ali'nin küfrüne hükmediyorlar ve onlardan bir grup da nihayet İmam Ali'yi şehit ediyor. Allah'ın laneti katilin ve katillerinin üzerine olsun.

İslam Ümmetinin Üç Hatası

Şimdi üçüncü bir sürece geliyoruz. Canlı Kur'an Ehlibeyti yok eden iktidar, artık öylesine kök salmış, öylesine güçlenmiş, öylesine örgütlenmiştir ki, Kur'an'ın kitabı kısmına hürmet edilmesine de ihtiyaç duymaz olmuşlar artık, Kur'an'ı öldürme aşamasına gelmişler. Fakat *Allah'ın Resulü iki emanet bırakmıştı, "Kitabı, yani iki kapak arasındaki Kur'an ve canlı Kur'an Ehlibeyt."* Kerbela'da *Kur'an'ın öldürüleceği yerde canlı Kur'an kendisini siper etmiş, kitabı Kur'an'ın yok edilmesine mani olmuştur. Eğer Kerbela'da İmam Hüseyin ve yarenleri kendilerini feda etmeselerdi bu gün ne İslam'dan söz edebilirdik ne de Kur'an'dan.* Buranın çok iyi anlaşılması lazımdır. Şimdi bu aktardığım resmi tersine çevirdiğimiz zaman görüyoruz ki, İslam ümmeti üç yerde önlerine gelen imkânı idrak edemedi, tersine isyan etti, yok etmeye çalıştı. İlahi rahmet ve lütfâ karşı takındığı tavır yüzünden bugün içine düşmüş olduğu zilleti hak etti.

Birinci imkân; Allah'ın Resulü'nün vefatı ile doğan o zifiri matem ve hüznün gününde ümmetin önüne gelmişti. İmam Ali'nin velayeti yeni bir ufuk, yeni bir müjde ve yeni bir imkândı. Ümmet ona sırtını çevirmek suretiyle birinci ve korkunç cinayetini işlemiş oldu.

İkinci imkân; Sıffin'de doğdu. Sıffin'de o birincilerin açmış olduğu çığır üzerinden güçlenen/gelişme bulan, devlet gücüne ulaşan, ordular sahibi olan Şam merkezli Kisra, canlı Kur'an tarafından tepelenmek üzereydi. Fakat Müslümanların cehaletinden istifade ederek Kur'an'ı istismar etti ve bu imkânı da İslam ümmetinin elinden alarak yok etti. Hâlbuki o gün İslam ümmeti tekrar risâlet döneminin izzetine kavuşma imkânı bulmuştu.

Üçüncü imkân; Yezid'in tahta çıkışıyla beraber, canlı Kur'an'ın da Medine'den yola çıkışıdır. Medine'den Mekke'ye, Mekke'den Kufe'ye doğru yola çıktı; fakat Yezid'in askerleri izin vermedi, Kerbela'da kaldı. Kufe'den 20.000 mektup gelmişti. Eğer bu 20.000 mektubun sahipleri mal, kadın, çocuk velhasıl dünya sevgisini ve kendi canlarının sevgisini putlaştırmış olmasalardı, İslam ümmeti tekrar şahlanıp Resulullah dönemindeki şevketine, izzetine kavuşma imkânına sahip olacaktı. Fakat bu 20.000 kişinin çoğu Kerbela'da İmam Hüseyin'e karşı kılıç salladılar. Çünkü bir tarafta güç/iktidar/dünyalık vardı, bir tarafta hak. İmam Hüseyin'e karşı kılıç sallayanların hepsi biliyordu ki hak Hüseyin'dir. Fakat buldukları tarafta kalabalık/güç vardı. Hak karşısındaki güce karşı koyarsak yenilme riskimiz var diye düşündüler. Yenilme riski akıllarına geldiği zaman eşleri, çocukları, malları, mülkleri, varlıkları yani dünyalıkları gözlerinin önünden film şeridi gibi geçti ve dünyayı tercih ettiler. Kerbela'da hak olduğunu bile bile Hz. Hüseyin ve 70 yarenini katlettiler.

Dünya Sevgisi

Siz göz göre göre hakka karşı çıkarsanız artık gerisini toparlayamazsınız, korkunç bir cinayete imza atarsınız. Mesele Ömer b. Sa'd, Rey valiliği ile bu işe sevdalandı, beşeri bir şeydir, yanlış yaptı diyelim. Rey valiliğini tercih etti, İmam Hüseyin'e karşı kılıç salladı. İnsani bir hatadır. Fakat bu hata artık orada kalmıyor. İmam Hüseyin'in na'sının üzerine geliyor, İmam Hüseyin şehit edilmiş, başı gövdesinden ayrılmış, hızını alamıyor ve atlılara emrediyor ki, "Atlarınızı koşturun üzerinde." Yahu bunu niye yapıyorsun. Mertçe bir savaşa, siz bir cephe, o taraf bir cephe! Mağlup etmişsiniz, daha ne diye mübarek naşının üzerinde at koşturuyorsunuz? Hakka rağmen tercih eş, çocuk, mülk, para... Bunların hepsinin

cem-i olan dünya sevgisi. Dünya sevgisini tercih ederseniz ötesini tutamıyorsunuz, rezil oldukça rezil oluyorsunuz, aşağılandıkça aşağılanıyorsunuz. İnsani özelliklerinizden hiçbir şey kalmaz oluyor.

Şu tabloya bakın, Resulullah'ın torunu İmam Hüseyin'i katlettiler. Peygamber'in hanedanını esir olarak sokaklarda yürüttüler. Biliyor musunuz bunu yapanların hepsi namaz kılıyordu! Hâla Resulullah diyorlar. Çıkıp camide hutbeler veriyorlar. "Allah'a hamdolsun ki Allah Hüseyin'i öldürdü!" diyorlar. Din Müslüman dini, amel Müslüman ameli, fakat korkunç bir cinayete imza atıyorlar. *Dünya sevgisi Hakk'a rağmen öylesine korkunç bir olgu ki, oraya düştüğünüzün farkına bile varamıyorsunuz. Dolayısıyla İmam Hüseyin'in katillerinin durumuna düşme riski bu gün hepimiz için söz konusudur. Allah göstermesin, eğer eşimiz bize Allah'tan daha sevgiliyse, eğer para Allah'tan daha sevgiliyse, eğer dünya Allah'tan daha sevgiliyse hepimiz korkalım ki Peygamber evladının katili olabiliriz.*

Vahim Bir Sahne

Ehlibeyt esirleri Şam sarayına götürülürken, onların halifeye isyan eden din karşıtı insanlar olduğuna inandırılan ve Kur'an diline de sahip bir şeyh geldi ve İmam Seccad'a, "Niçin İslam halifesine karşı isyan ediyorsun?" diye küstahlaştı. İmam dedi ki: "Sen hiç Kur'an okuyor musun?" Şeyh, "Okuyorum." dedi. "Meveddet ayetini okudun mu?" dedi İmam. "Evet okudum." dedi şeyh. İmam, "Vallahi orada sevilmesi emredilenler biziz." dedi. Tathir ayetini okudu İmam, "Sen bu ayeti okudun mu?" dedi? "Evet, okudum." dedi şeyh. "Vallahi orada tathir edilenler/temiz kılınanlar biziz." dedi İmam. Şeyh bilmiyor muydu bunları? Tabi ki biliyordu, ama

iktidarın sözcüleri, iktidarın propagandası Peygamber Efendimizin ailesini mücrim olarak sunmuştu. Bu şeyh de onları mücrim biliyordu. Ta ki İmam Seccad'ın (a.s) ağzından Tathir ve Meveddet ayetlerinin açıklamasını işitince adamın aklı başına geliyor.

Ahdi Yenilemek ve Günümüzde Hakk'ın Adı

Ahdimizi yenilemek için önce Kerbela'ya uğramak istiyoruz. Hz. Zeynep 40. gün Kerbela'ya ulaşınca Ağabey'i Hüseyin'in kabrine kapanır ve der ki: *"Ağabey ben ahdimi yenilemeye geldim."* Eğer biz de hak ile ahdimizi yenileyeceksek, hak cephenin yanında yer almak zorundayız.

Hak bu gün mevcuttur. İmam Hüseyin Peygamber evladıydı ve Allah'ın emriyle ümmetin imamı, hücceti olan Hak'tı. Onun bedeni öldü, o Hak hâla yaşıyor. O Hakk'ın adı Muhammed'dir, o Hakk'ın adı hâlâ Hüseyin'dir, o Hakk'ın adı İmam Mehdi'dir, o Hakk'ın adı İmam Mehdi'nin hücceti Rehber Ali Hamaneî'dir.

Vesselam...

13. Konuşma:

KERBELA'YI ANLAMAK

Saadet Asrı ve Hüzün

Mekkeli müşrikler anavatanını Resulullah'a (s.a.a) dar ettiler. Resulullah Mekke'yi terk etmek zorunda kaldı. Medine kucak açtı iki cihan serverine. Ve Medine de peyderpey İslam güç buldu, devlet oldu. Kana kana içtiler o çatı altındaki insanlar İslam'ın adalet suyundan. Ve o nefesin ve ruhun hâkim olduğu günlere tarih "**Saadet Asrı**" dedi. O gün de savaş vardı meydanlarda. Hep galip çıktı Peygamber ve yarenleri. Savaşlarda karşı taraftan esirler düştü. Peygamber'in Rabbi emretti: "**Yediğinizden yedinin, içtiğinizden içirin esirlerinize ve onlara kötü muamele etmeyin.**" O risâlet çatısı altında savaş esirleri de İslam'ın nurundan, adaletinden doya doya nasiplendiler. Ve sonunda Peygamber, Rabbine doğru kanat çırpı.

Saadet asrı yavaş yavaş tonunu yeşilden kızıla doğru değiştirmeye başladı. 52 yıl gibi kısa bir süre geçti. Gene bir savaş olmuştu Neyneva çölünde. Oradan da artık esirler geliyordu. Fakat bu sefer esir olanlar Peygamber hanedanı Zeyneb, Peygamber torunu Rukayye, Peygamber torununun biricik ve küçücük bir kızı ve diğerleri. Şam sokaklarında askerlerin zafer naraları arasında Peygamber Ehlibeyt'inin acı çığlıkları yankılanıyordu. Esirlerin ellerinde ve ayaklarında zincirler, hem de eğersiz hayvan üstünde aç ve susuz olarak Neyneva çölünden Şam'a zorla getiriliyorlardı.

Zeynebî Duruş

Şam'da bir güç, bir iktidar vardır. Ve bu iktidarın sahibi İslam ümmetinin halifesi! Ne yazıktır ki Hz. Muhammed'in Ehlibeyt'inin esir olarak gelişini kutlamaktadır sarayında. Ve şiir okumaktadır;

"İşte bugün Bedir'in intikamını aldım.

Ah! Keşke atalarım hayatta olsaydı da,

Nasıl onların intikamı aldığımı görselerdi..."

Mısralarını terennüm ederken, mağlup ettiğini zannettiği kabile saraydan içeri girer. Zeyneb, bir kadın!.. Evladını kaybeden kadının hâlini siz düşünün... Abisini kaybeden bir kadının hâlini siz düşünün... Zeyneb, abisinin, üç çocuğunun, yeğenlerinin ve bütün sevdiklerinin gözünün önünde hunharca katledilişine şahit olmuştur. Onların yalnızlıklarını, acılarını ve susuzluklarını iliklerine kadar yaşamıştır. Ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi, cediti Resulullah'ın adına tesis edildiği söylenen devletin halifesi(!) tarafından esir edilmiştir.

Ölenlere mi ağlayasınız, Ceddiniz Resulullah'ın devletinin nasıl talan edildiğine mi üzülesiniz. Buna hangi yürek dayanabilir ki? Hele bu bir hanımefendi ise... *Hz. Zeyneb* bütün bu baskıların altında, saraydan içeri dimdik girer. Ve Yezid'i görünce şöyle der:

"Yazıklar olsun sana ey Yezid! Elinden geleni, ardına bırakma. Biz Ehlibeyt için ne yapacaksan yap! Bizim senden korkumuz yoktur. Bizim Allah'tan başka hiç kimseden korkumuz yoktur. Fakat şunu iyi bil ki asla bizim adımızı unutturamayacaksın."

Konuşmamın omurgasını Hz. Zeyneb'in bu ifadesi oluşturmaktadır. Vakit uzamasın diye derinlemesine tahlile girmeye

yeceğim. Sadece bir yeri aralamak/irdelemek istiyorum ve sizin yüce akıllarınıza armağan etmek istiyorum.

Şimdi bir tarafta iktidar/güç var, sözde galip, muzaffer, ümmet-i Muhammed'in halifesi! Hatta kendisi için zaman zaman "Zillullah" yani "Allah'ın yeryüzündeki gölgesi" dediler. Allah'ın yeryüzündeki son elçisinin kucağında büyümüş ve yetişmiş mutahhar aile karşısında zafer kazanmış! Yetinmeyip sağ olanlarını esir olarak huzuruna almış. Ve o esirlerden bir hanım diyor ki: *"Ne yaparsan yap, bizim adımızı unutturamayacaksın."*

Mevzumuzun adına başından beri, "Kerbela'yı anlamak için anlamak" demiştik. "Anlamak" açısından bu sahne çok önemlidir. Hiçbir şey bilmesek dahi Yezid ve onun varislerinin hâkim olduğu tarihte, Ehlibeyt'in makamı ve mazlumiyeti ne kadar örtülmüş olursa olsun, biz onu anlamaktan ne kadar uzak bırakılmış olursak olalım, Hz. Zeyneb'in bu ifadesini bütün tarih kitapları kaydetmiştir. Biz Hz. Zeyneb'in ifadesinden şunu anlıyoruz ki: *"İslam devleti halifesinin! Neyneva çölündeki operasyonunun hedefi, Ehlibeyt'in adlarının unutturulmasıdır. İşte bu, Kerbela savaşının asıl hedefidir."*

Günümüz hukuk dilinde bir ifade vardır. Birisi, başka birisi hakkında bir şey söyler ve söylenen taraf, eğer resmî bir teklif yayınlamaz veya hilafına bir şey söylemezse onun sübutuna/gerçekliğine hükmedilir. Tarih kitaplarının kaydettiğine göre, *"Ey Yezid! Elinden geleni yap, fakat sen bizim adımızı unutturamayacaksın."* ifadesi karşısında Yezid'in herhangi bir teklifi veya herhangi bir cevabı olmamıştır.

Hz. Peygamber'in Öptüğü Dudaklar

O feryat figan Şam sokaklarını sarmıştır. Yezid'in sarayında feryat figan kopmaktadır. Bu feryat figanı bastırabilmek için

Yezid, psikolojik şok yöntemini kullanır. Daha önce arz ettiğim gibi, Asr-ı Saadet'te de esirler vardı. Esirler gelirdi. Esir olmalarına karşın, saygın idiler. Müslümanlar, onlara yediklerinden yedirir ve içtiklerinden de içirirlerdi. Asla onlara işkence etmezlerdi. Yezid'in sarayına esirlerle beraber Neyneva çölünde toprağa düşmüş bir baş getirilir. Allah Resulü'nün reyhanesi İmam Hüseyin'in (a.s) mübarek başı, feryat figan eden Ehlibeyt esirlerinin önüne konulur. Ve o günden itibaren hıçkırıklarını kalplerine gömerler, sesleri çıkmaz olur. Ve Yezid elindeki çubuk ile o mübarek başın dudaklarına vurur. Ve o mecliste bulunan ve Ehlikitap'tan olan yaşlı birisi çıkar ve der ki: *"Ey Yezid! Şam'ın bilmem hangi dağında Hz. İsa'nın (a.s) atının yuları düşmüştür diye bir rivayete binaen biz orayı kutlarız. Gider, hep ziyaret ederiz. Siz nasıl bir ümmetsiniz? Peygamberinizin evladını öldürüyorsunuz. O da yetmiyormuş gibi, başını huzurunuzda getiriyorsunuz. O da yetmiyormuş gibi, elinizdeki çubukla o Peygamber'in öptüğü dudaklarla alay edebiliyorsunuz?"* O yaşlı adam derhal infaz ettirilir. Kerbela şehitlerinden biri de, o gün sarayda verilmiştir ve o kişi Ehlikitap'tandır.

Gerçekleri Sorgulama

Dolayısıyla, akıl ehli için arz etmek istediğim şey şudur ki: Bütün bu olup bitenleri, Yezid'i şamar oğlanı olarak ortaya atıp izah etmek, ilmî zevkten yoksun ve uzak bir olgudur. Her akıl ehli şunu ciddiyet ve samimiyet ile sorgulamalıdır. *"52 yılda ne oldu ki, Peygamber'in çatısını çatığı devletin başına Peygamber'in Ehlibeyt'ini katleden bir insan halife olarak geldi. Ve o halifenin emri altında asker olan, savaş esnasında mola vererek namaz kılan, hatta secdeye belki alınları nasır tutmuş olan Müslümanlar tarafından, İmam Hüseyin katledildi?"*

Armağanımı kabul buyurun... Aklınızla sorgulayın... Allah'a emanet olun...

14. Konuşma:

İKİ EMANET; KUR'AN VE EHLİBEYT (İmam Hüseyin'i -a.s- İyi Tanımak)

Bilindiği üzere tarih, hicrî 61. yıl, Muharrem ayının onuncu günü "Âşûrâ"yı İmam Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin emsali görülmemiş bir zulümle katledilerek şehit edilişleri olarak kaydetmiştir. Bu vahim hadiseyi daha iyi anlayabilmek için tarihî kaynakları araştırırken, aşılması gereken birçok engel ile karşı karşıya gelmeniz kaçınılmazdır. Zira bu hadisenin tüm detaylarıyla anlaşılması için uğraş verenlerin yanı sıra unutulması için ciddi çaba sarf edildiğine de şahit olursunuz. Kerbela ve Âşûrâ bu yüzden asırlardır önemini korumakta, konuşulmakta ve kıyamete kadar da unutulmayacak bir hadisedir.

Muaviye ve Yezid'in İktidarı, Ümmetin Savaş, Kan ve Gözyaşı

Kerbela hadisesi, ümmetin halifesi diye anılan Yezit b. Muaviye'nin iktidarı döneminde cereyan etmiştir. Yezit, babası Muaviye tarafından veliaht olarak atanmıştır. Bilindiği üzere Peygamber Efendimizin vefatından sonra ilk dört halife, farklılıklar olsa da nispeten seçim yoluyla gelmişlerdir. Fakat ilk defa Muaviye mütegalibe/güç kullanma/zorba yolla iktidar olmuştur. Yani Muaviye insanların biat ettikleri meşru bir halife (*İmam Ali*) ile savaşa girmiş, daha sonra o halife şehit edilince, insanlar oğlu İmam Hasan'a yönelmişlerdir. Fakat

Şam'da bulunan Muaviye, asla iktidarı kaptırmak istememiştir. İnsanlar arasında kan akması kaçınılmaz olmuştur. Yanındaki insanlar tarafından da yalnız bırakılan İmam Hasan (a.s), bu kanı engellemek için Muaviye ile birkaç maddelik anlaşma yapmak zorunda kalmıştır. Anlaşmaya en önemli madde/şart olarak İmam Hasan şunu koymuştur: *"Bizi kendine biate zorlamayacaksın ve kendinden sonra da oğlun Yezid'i veliaht olarak atamayacaksın."*

Muaviye'nin bu şartları kabul etmesinden sonra İmam Hasan çekilir. Fakat Şam yönetimi için çekilmek yetmez; zira Ehlibeyt'in varlığı risk olarak görülür. Neticede İmam Hasan'ı zehirleyerek şehit ederler. Dolayısıyla Muaviye mütegalibe/güç kullanma/zorba yolla ümmetin başına gelmiştir. Daha sonra bu itikat kitaplarına girmiş ve hilafetin tahakkuk biçimi olarak şûra (seçim) ve istihlaf'ın (atama) yanı sıra mütegalibe (güç kullanma/zorba) yolu da caiz görülmüştür. Maalesef bu anlayış ile ümmet içerisinde savaş, kan ve gözyaşı hiçbir zaman eksik olmamıştır. Zira tarihin de çok açık bir şekilde kaydettiği bu süreç Cemel, Siffin, Nehrevan ile başlayıp sonrasında Kerbela ile devam ederek günümüze kadar uzanmıştır.

Hüseyin'i Öldürmenin Bedeli

Ehlibeyt (a.s) hakkında Peygamber Efendimizden (s.a.a) gelen birçok hadisi okumuş veya duymuşsunuzdur. Bu hususta önemli hadislerden biri de, *"Benim Ehlibeyt'im Nuh'un gemisi gibidir. Ona binen kurtulur, binmeyen helak olur."* hadisidir. Gerçekten bu enteresan bir hadis-i şeriftir. Peygamber Efendimizin vefatından sonra tarihi okuduğumuzda görüyoruz ki; bırakın o kurtuluş gemisine binmeyi, Müslümanlar o gemiyi sürekli olarak taşlamış ve geminin batması için ellerinden

geleni yapmışlardır. Sanki Allah Resulü *“Benden sonra Ehlibeyt’ime dikkat edin, onlara göz açtırmayın ve fırsat vermeyin.”* buyurmuş gibi!...

İslam literatüründe necat/kurtuluş ve helak, dünyevi ve uhrevi karşılığı olan somut/nesnel/gerçek olgulardır, soyut olgular değildir. Dünyada helak olma ile ilgili olarak Allah Resulü bir hadisinde şöyle buyuruyor:

“Benim evladım Hüseyin’i, benim ümmetim öldürecek. Allah onu öldürenlerin kalpleriyle dilleri arasına nifak koyar ve onları birbirlerine düşürür.”

Yani bu, İmam Hüseyin’i öldürmenin karşılığında bir bedeldir ve dünyevi bir helâktir aslında. Birçok ayette Rabbimiz, **“Allah asla kullarına zulmetmez. Onlar ancak kendilerine zulmettiler.”** buyuruyor. Hadiste yer alan *“Allah onların kalpleriyle dilleri arasına nifak koyar.”* ifadesi, yapılan bir amelin neticesine göre ortaya çıkan bir karşılıktır. Yoksa haşa Allah (c.c) durup dururken kulların dilleriyle kalpleri arasına nifak koymaz. Haşa! Önce nifak koyacak ve sonra da onu mahşerde hesaba çekecek! Allah böyle bir şeyden beridir, münezzektir. Allah adil-i mutlaktır.

Allah Resulü, bir bedelden söz ediyor. Hüseyin’i öldürmenin hem dünyada ve hem de ahirette, bireysel ve toplumsal bir bedeli vardır. Dünyadaki bedeli Kur’an’ın diliyle şudur: **“Onlar mücrimlerdir, müfsitlerdir, fâsiklardır, münafıklardır ama kendilerini Müslüman zannederler.”** Bu nifakın bireysel tezahürüdür ve kişi kendini Müslüman zannettiği hâlde nifaka düşer. Ayrıca toplumsal anlamda da bir bedelden bahsediyor Allah Resulü ve şöyle buyuruyor: *“Onlar arasında ihtilaf zuhurer, paramparça olup birbirlerine düşerler ve zalimler onlara musallat olur.”*

Uydurma Hadisler ve Çelişki

Bu rivayetleri sizlere *Tarih-i Taberi*'den ve *İbn Kesir*'den aktarıyorum. İlgi duyan tüm kardeşlerimiz bakabilirler. İbn Kesir, Muaviye'nin faziletlerini anlatırken şöyle yazıyor:

Hz. Muaviye'yi Allah Resulü vahiy kâtibi olarak atadı. Daha sonra ashap içerisinde bazıları Allah Resulü'ne "*Sen Muaviye'yi neden vahiy kâtibi olarak atadın?*" diye sordular. Allah Resulü onlara cevaben "*Vallahi benim irademde değil, Allah öyle istedi.*" diyor.

Yani Muaviye, Allah'ın emriyle atanmış bir vahiy kâtibi oluyor!

İbn Kesir'de yer alan başka bir hadiste yine Allah Resulü; "*Muaviye ümmetimin en âlimidir. Mevcudat içerisinde üç tane sadık insan vardır. Birisi Cebrail, birisi benim, birisi de Muaviye'dir.*" buyuruyor. Bu hadise göre varlık âleminde üç tane sadık, doğrulayıcı ve hayırlı olan var. Biri Cebrail, biri Muhammed (s.a.a), biri de Muaviye b. Ebu Süfyan...

Bu kaynakları, taassuptan uzak olarak okuyup kendisini bir yere ait görmeyen bir insan en azından şöyle bir neticeyle karşı karşıya kalır: "*Haşa! Bu Peygamber herhâlde ne dediğini bilmiyor. Bir taraftan Ehlibeyt'ini öne çekip, onlara düşmanlık edenlerin Allah'a düşmanlık edip savaş açtıklarını, onları ancak münafıkların sevmeyeceğini ve düşmanlık edeceğini söylüyor. Diğer taraftan da Ehlibeyt'e savaş açanları, vahiy ile bildirilen varlık âlemi içerisindeki üç hayırlıdan biri olarak lanse ediyor.*"

Hatta daha ilginç bir rivayeti sizlerle paylaşmak istiyorum. Yine *İbn Kesir*'de yer alan bir hadiste:

Râvi bir kilisede uyumaktadır. Uyandığı zaman önünden bir aslanın geçtiğini görür ve hemen silahına sarılır. Aslan

ona: *“Dur, acele etme! Senin efendin Muaviye'ye ulaştırman üzere bir haber getirdim. Dinle de ondan sonra karar ver.”* der. Râvi aslana: *“Sen kimsin?”* diye sorunca aslan: *“Beni Allah gönderdi, git Muaviye'ye söyle. Allah buyurdu ki: O cennetlik-tir.”* der.

Enteresan bir hadis değil mi? Siz bir taraftan Muaviye'nin cennetlik olduğunu Allah ile tescil edeceksiniz, diğer taraftan da Hasan ve Hüseyin için *“Cennet Gençlerinin Efendileri”* diyeceksiniz. Hem de bu iki rivayet aynı kitapta yer alacak!

Allah aşkına söyler misiniz? Bu rivayetleri okuyan insanlar nasıl karar verecekler? Ne yapıp ne edecekler ve bu rivayetlerin içerisinden nasıl çıkacaklar? Haşa! Peygamber ne dediğini bilmeyen birisi gibi, bir gün öyle, bir gün de böyle mi söyledi? Yoksa bu işte ciddi bir problem mi var? Acaba Müslümanların tarihinde ciddi bir evrilme/tersyüz edilme süreci mi yaşandı? Bu süreçte İslam ümmeti içerisinde acaba hedeflenen ne idi? Bu evrilmenin kültürel ayağı olarak acaba hadis mi uydurulup yazdırıldı? Bu ve bunun gibi sorular uzayıp gider doğrusu. Fakat hadis tarihini okuyup araştıranlar iyi bilirler ki, maalesef Emevîler döneminde çok yoğun biçimde hadis uydurulmuştur.

Tarih açısından baktığımızda Hz. Ali de bir sahabedir, Muaviye de. Kaynaklarda Hz. Ali hakkında da fazilet rivayetleri vardır, Muaviye hakkında da. Peygamber Efendimizin *“Benim ahabım gökteki yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız beni bulursunuz.”* buyurduğunu yazıyor yine aynı kaynaklar. Ve gün geliyor, bu fazilet sahibi olanlar bir yerde savaşıyorlar. Yıldızlar savaşı yani... Gidiyorsunuz Cemel'e ve Sıffin'e, her iki tarafta da binlerce yıldız var ve yıldızlar birbirlerini öldürüyorlar. Acaba biz birbiriyle savaşan bu yıldızlardan hangisine uyarsak selamet sahiline çıkarız? Eğer biz birbiriyle sa-

vaşanları Peygamber Efendimizin diliyle yıldızlaştırırsak(!) günümüz Müslümanlarının birbiriyle savaşmasının zemini de oluşmaz mı?

Peygamber'e ve Ehlibeyt'e İtaat

Muhterem kardeşlerim! Cehalet korkunç bir karanlıktır. Hem bu dünyamızı ve hem de -Allah göstermesin- yakinen iman ettiğimizi söylediğimiz ahiretimizi harap eder. Zalimler dinin anlaşılmasını zorlaştırdılar. Hâlbuki Allah-u Teâlâ birçok ayet-i kerimede: **“Onlar belki öğüt alıp düşünürler diye, Biz onu senin dilinle kolaylaştırdık.”**⁽¹⁾ buyuruyor.

Allah bu dinin anlaşılmasını kolaylaştırmıştı. Bu kolaylaştırmayı da birtakım disiplinler bina ederek sağladı. Öncelikle kendisine itaatin somut tecellisi olması için **“Peygamber'e itaat edin.”**⁽²⁾ buyurarak birinci disiplini ikame etmiş oldu.

İkinci olarak, Peygamberin diliyle **“Benden sonra sizin itaat edeceğiniz ilahî emanetçi, benim Ehlibeyt'imdir. Onlar hakkında size Allah'ı hatırlatırım.”** buyurarak, ikinci bir disiplin ikame etti. Zira Allah'ın elçisinin olmadığı durumda bu dinin kolaylaştırılması fiili, Ehlibeyt'e itaat etmek suretiyle tahakkuk edecekti.

Fakat ümmet kalkıp da Ehlibeyt'e itaat etmek yerine onların canlarına kast edince, bu disiplinler ve dolayısıyla dinin kolaylaştırılması fonksiyonu yitirilmiş oldu. Hatta bununla da kalmayarak Ehlibeyt'in canına kast edenlere sahabilik payesi verilince, bırakın dinin kolaylaştırılmasını, doğru ve yanlış olanı tanıyabilmek bile neredeyse imkânsız hâle geldi.

1- Duhan, 58.

2- Nisa, 59.

Bu yanlış düzeltmek için adım atanlara da *“Dün olmuş bir olayı kaşımının bir anlamı yoktur; hatta bugüne taşımak bir fitne meselesidir ve ümmet arasında ihtilaf çıkarmaktır.”* şeklinde suçlamalar yapılarak, bilerek veya bilmeyerek gerçeklerin üstü örtülmeye çalışılıyor.

Tüm bu yaşananların neticesinde maalesef ümmet bugün birbirinin kanını caiz görür hâle gelmiştir. Nitekim bu çerçevede etrafınızda gelişen olayları görüyor ve duyuyorsunuz. Allah (c.c) bütün İslam coğrafyalarını ve ülkemizi her türlü şer tuzaklarından muhafaza eylesin.

Müslümanlar birbirlerinin kanını akıtıyorlar. Suriye, Irak, Pakistan, Mısır, Tunus ve daha birçok halkı Müslüman olan ülkeler... Daha da vahim olan bir durumdur ki, Müslüman kanını helal bilenler sınırimıza komşu oldular. Ülkemiz, sınır kapısını tedbir olarak kapatmak istediğinde ise tehdit edildi. Öyle ki, *“Türkiye’ye birçok intihar eylemcisi gönderdik, büyük şehirlerde intihar eylemleri yapacaklar!”* açıklaması yapıldıktan sonra sınır kapıları tekrar açıldı. Bugün yaşanan tüm yanlışların dünden gelen izdüşümleri var maalesef. Eğer biz dünü çözümleyerek kalpleri tatmin edecek bir hakikati ikame edemezsek, bu hataları bundan sonra da yapmaya devam ederiz.

Kerbela Laboratuvarı

Bu sebeple Kerbela, ümmetin içine düşmüş olduğu fitne ve ihtilafı ortadan kaldırabilmek için büyük bir velinimet ve önemli bir laboratuvardır. Bugünün hocalarının, akademisyenlerinin, aydınlarının ve entelektüellerinin bu laboratuvara girmeleri gerekmektedir. Zira bu laboratuvar dünün, bugünün ve yarının aydınlatılması için doğru bir projektör görevi ifa edecektir.

Bazen “Kerbela’yı yeniden gündeme getirmek fitne çıkarmaktır.” diyenler oluyor. Sanki ortada suhulet var, sanki ortada selamet var, sanki ortada asr-ı saadet var da Kerbela’yı dillendirirseniz fitne çıkacaktır. İmam Hüseyin’in katili Yezid’i, onun babası Muaviye’yi cennete gönderebilmek için Peygamber Efendimizin dilinden hadis uydurulmasına göz yumanları nereye koyacağız? Bu göz yummalar fitne olmayacak, ama Peygamber’i bu iftirallardan tenzih etmek fitne olacak? Peygamberimiz böyle bir çelişkiden beridir. Peygamber Efendimiz, böyle bir tutarsızlıktan beridir.

Kerbela İki Müslüman Cephe Mi?

Asla ve kat’a Kerbela’da iki Müslüman cephe savaşmamıştır. İki Müslüman cephe savaşamaz. Öyleyse kim savaşmıştır? Arkadaşlar Kur’an-ı Kerim’de (zikredilen) birçok olayı niye unutuyoruz? Niye olaya hep müşrikler ve müminler olarak bakıyoruz. Kur’an-ı Kerim bize hayatı resmederken müşrikler ve müminler olarak mı resmetti? Kur’an-ı Kerim’deki çatışma sahnelerinde sadece müşrikler ve müminler mi var? Allah rızası için oturun bir matematik çalışması yapın. Müşrikler hakkında gelen ayet sayısı mı çoktur? Münafıklar hakkında gelen ayet sayısı mı çoktur? Hiç böyle bir çalışma yaptınız mı veya biliyor musunuz? Müşrikler ve kâfirler hakkında gelen ayetlerin en az üç katıdır münafıklar hakkında gelen ayetler.

Münafık ne demektir? “İnanmadığı hâlde inandım diyen insandır.” Müslüman kardeşim; müşrik İslam’a karşı savaşır mı? Savaşır! Savaştı da savaşır da! Nasıl savaşır? (der ki) “Peygamber yalancıdır. Peygamber kendisine bir kraliyet kurmak istedi, peygamberlik diye bir şey öne sürmek istedi. Kur’an’ı da kendisi yazdı uydurdu.” Müşrik böyle dedi, değil mi? O bir

yalancıdır dediler ve savaştılar. Kâfir de gene böyledir. Bunlar "Allah da yoktur, Peygamber de yoktur, Kur'an da yoktur, ahirette yoktur, zaman bizi öğütüyor." dedi de öyle savaştı.

Münafık İslam'la Nasıl Savaşır?

Peki! Münafık aslen kâfir olduğuna göre münafık İslam'la savaş istemeyecek mi? Münafık nasıl savaşacak? Peygamber yoktur diyerek savaşabilir mi? Peygamber, Kur'an'ı kendisi uydurdu diyerek savaşabilir mi? Yok, hayır, "Bu ayet şöyle diyor." diyerek savaşacak. Ayeti alacak diyecek ki: "**Her kim yüzünde fitne çıkarırsa onu yakalayın, el ve ayaklarını çaprazlama kesin ve sonra onları öldürün.**" (ayetini tevil ederek) Hüseyin, Halife Yezid'e biat ve itaat etmediği müddetçe ümmet içerisinde fitne çıkaran bir insandır. Allah-u Teâla da ayet-i kerimede fitne çıkaranları öldürün dedi. Nitekim Yezid'in kadısı Kadı Şureyh bu ayete istinat ederek Hüseyin'in öldürülebilir fetvasını verdi. Münafık, Kur'an-ı Kerim'i inkâr ederek savaşmaz, Kur'an-ı Kerim'i tevil ederek savaşır.

İki Emanet; Kur'an ve Ehlibeyt

Onun için olsa gerek ki gelin daha geriye, daha duru bir yere, Veda Haccı'na gidelim. Veda Haccı'nda Allah Resulü ümmete neyi emanet etti? Bütün kitaplarda vardır:

"Size iki ağır emanet bırakıyorum: Birisi, Allah'ın kitabı Kur'an; ikincisi, benim itretim Ehlibeyt'imdir."

Bu arada zihinlerinize gelen bir soruyu da bertaraf etmek isterim. "Ehlibeyt'im" yerine "sünnetim" şeklinde bir rivayet de gelir. Sünnetim diye gelen rivayet (haber-i ahad) tek rivayettir. "Ehlibeyt'im" diye gelen rivayet (mütevâtir) çok sahihtir. Ehli-sünnet ve'l-Cemaat hadis usulünce de Ehli Şia'nın hadis

usulünce de müttefekun aleyh mütevatir bir rivayet varken haber-i ahad ile amel edilmez.

“Size iki ağır emanet bırakıyorum: Birisi Allah’ın kitabı Kur’an, ikincisi benim itretim Ehlibeyt’imdir.” rivayetini de irdelemek zorundayız. Allah Resulü niye sadece Kur’an-ı Kerim’i emanet bırakmadı da Ehlibeyt’ini de ona ekledi? Hatta rivayetin devamı da çok önemlidir.

“Bunların ikisi ta Kevser havuzunun başında” (ebediyet âlemine işaret ediyor/cennete işaret ediyor) Kevser havuzunun başında bana ulaşıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar.”

Ehlibeyt ve Kur’an, Peygamber’in dilince bir bütündür. Birbirlerinden ayrılmazlar. Dolayısıyla **“Yeryüzünde fitne çıkarırları yakalayın, el ve ayaklarını çaprazlama kesin ve onları öldürün.”** hükm-ü ilahisini nesnel, gerçek âleme, gerçekte bir bireye uyarılama hakkı ancak Ehlibeyt’e aittir. Çünkü Allah Resulü kendisinden sonra Kur’an-ı Kerim’i istedikleri gibi tevîl edip çıkarları için onu bir üs, bir basamak olarak kullanabilmelerinin önünü tıkamak için Ehlibeyt’i ikinci emanet olarak öngörmüştür.

Hatta burayı ben çok önemsemiş ve birçok kürsüde defalarca söylemişimdir. Allah-u Teâlâ’nın **“Muhakkak ki bu zikri biz indirdik, koruyucusu da biziz.”** İlahi fermanını, az önceki okuduğumuz hadis çerçevesinde bir daha değerlendirmek zorundayız. Allah-u Teâlâ Kur’an-ı Kerim için **“Ben indirdim, ben koruyacağım.”** diye vaat etti ve Allah vaadinden dönmez. Bu korumayı biz hep metin açısından anladık. Elbette Kur’an’ın metni korunmuştur ve bu onun mucizelerinden biridir. Ama realiteye baktığımız zaman, Kur’an metninin korunmuş olmasının pratik bir faydasını tarih boyunca görebildik mi? Kur’an’ın metninin mahfuz/korunmuş olmasına

rağmen bir yığın Kur'an anlayışı ortaya çıktı mı? Suudların anladığı Kur'an ile Türklerin anladığı Kur'an, Farsların anladığı Kur'an'la Afganların anladığı Kur'an aynı mıdır? Metin aynıdır. Ben diyorum ki: *Allah-u Teâlâ'nın vadi olan metninin korunmasının yanı sıra açılımının korunmasını da Allah garanti altına aldı. Ve o garanti ise Ehlibeyt'tir.* Münafıklar İslam'ın metni sabit, metni mahfuz ayetlerini istedikleri gibi evirsinler çevirsinler, tahrif etsinler. Ehlibeyt'in (a.s) nuru baki kaldığı sürece hedeflerine ulaşamayacaklar Allah'ın izni ile...

Ümmet, Peygamber Efendimizin vefatından sonra -ki Peygamber Efendimiz bir başka hadisinde *"Benim Ehlibeyt'imden ne bir adım öne geçin ne de bir adım geride kalın, yoksa helak olursunuz."* buyurmuştur. "Onların önüne geçmeyeceksiniz, onlardan çok geride kalmayacaksınız, onları takip edeceksiniz." diyor. Şimdi İslam ümmetini inceliyorsunuz... İslam ümmetinin bir kısmı "Kur'an bize yeter." dedi ve Ehlibeyt'i terk etti. Bir kısmı da Ehlibeyt'i aldığını söyledi ve Kur'an-ı Kerim'i terk etti. Yahu Müslümanlar artık yeter! Allah Resulü'nün ta o günkü haberiyle biz gördük ki ne Kur'an tek başına ne de Ehlibeyt tek başına Allah Resulü'nün bize önerdiği bir şey değildir. İkisini birlikte bize emanet etti. Sadece Kur'an'ı tuttuğunu söyleyen ümmet, felah bulmadı. Tarih kanla doldu. Sadece Ehlibeyt'i aldığını söyleyen ümmet felah bulmadı. Kur'an'dan uzaklaştı, namazdan uzaklaştı, oruçtan uzaklaştı, helalden uzaklaştı, haramdan uzaklaştı.

Ehlibeyt'i Doğru Okumak

Gelin artık Allah'ın Peygamber Efendimizle beraber İslam ümmetine kazandırmış olduğu o şevketi, o izzeti yeni baştan ihya etmek için bu iki emaneti yeni baştan bir arada değerlendirme yoluna girelim. Ehlibeyt'in önüne geçmeyelim.

Kur'an onları nasıl vafettiyse öyle vafedelim. Kur'an'ın vafettiğinden öte onların vasıfları yoktur. Haşa ve kella, Ali peygamber değildir, Ali Allah değildir. Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyuruyor:

“Ey Ali! Benim ümmetim içerisinde senin durumun İsrailoğulları arasındaki İsa'nın durumu gibidir. Zira bir kısmı İsa'nın hakkında ifrata gitti, Allah'ın oğlu dedi. Bir kısmı ise onu öldürmeye kalktılar.”

Bazıları, -haşa ve kella- Ali'ye Allah dediler. Ehlibeyt Mektebi'ni mahkûm etmek isteyen Yezidî zihniyet, Ali'ye Allah diyenleri öne çekerek, gazetelerinde söz konusu ederek, Ali'nin velayetine inandıklarını söyleyenlerin hepsini Ali'ye Allah diyenler cümlesinden mahkûm etmeye kalktılar. Ali'ye Allah diyen kâfirdir. Ali'ye peygamber diyen kâfirdir. Gerçeği inkâr edendir. Ama Ali'nin Allah'ın velisi oluşunu, Peygamber'den sonra emanet ehli oluşunu, Peygamber'den sonra velayetin Allah'ın emri ve Peygamber'in tebliği ile Ali'ye geçtiğini inkâr eden de İslam binasını tepetaklak eden birisidir. Ali'ye Allah diyen nasıl kendi dünyasını ve ahiretini helak ederse Ali'nin velayetini inkâr eden de kendisini ve İslam ümmetini perişanlığa sevk eder.

Kerbela-Âşura; Namaz, Namaz, Namaz...

Dolayısıyla Kerbela üzerinde, Âşura üzerinde çok düşünmemiz lazımdır. Ali'ye, Ehlibeyt'e muhabbet beslediği hâlde camiyi terk eden, namazı terk edenlere Kerbela sahnesinden bir ders aktarmak istiyorum. Savaş son hızıyla devam etmektedir. İmam'ın askerlerinin çoğu artık şehit olmuş, yalnız kendi Ehlibeyt'i kalmıştır. Ehlibeyt'in dışında Sumame b. Said güneşe bakar. İmam Hüseyin'in dikkatini çeker ve “Niye güneşe bakıyorsun?” der. “Ey İmam! Öğlen namazının vakti geldi.”

der, "hatırlatmak istedim." Sumame, "Vallahi, ben ölmeden senin ölmene izin vermem." der İmam Hüseyin'e... "Savaş çemberi daralıyor ve sana doğru geliyor ey İmam, ama ben senin arkanda bir vakit daha namaz kılmak arzusundayım." Namaz ve savaş meydanı. Sumame biliyor ki yarım saat sonra ölecek. Gidip tek başına da kılabilir. Yok, hayır, namazın bir lezzeti vardır, Hüseyin'in arkasında namazın ayrı bir lezzeti vardır. Hele ki İmam Hüseyin gibi bir imamın arkasında kılmanın ayrı bir lezzeti vardır. Burada Sumame'nin bize bir örnekliliği vardır.

Fakat İmam Hüseyin'in bize bir örnekliliğinden bahsetmek istiyorum namaz hakkında aynı sahnede. İmam Hüseyin pekâlâ gidip çadırında namazını kılabilirdi. Yok, hayır, düşman ordusunun karşısında açıkta namaz kıldı. Önüne nöbetçiler koydu. Karşı taraf namazdaki İmam Hüseyin'i ok yağmurluna tuttu. İmam Hüseyin'in önündeki canlarıyla kalkanlık görevi yapan yarenleri şehit düştü. Bu nedir? İmam Hüseyin tarihe not düşüyor. "Ey biz Ehlibeyt'i seviyoruz diyenler, ben yarenimin ölümü pahasına, ben ölüm pahasına ölüm/savaş meydanında namazı ikameden sorumluyum. Bizim bu savaşımız, döktüğümüz bu kan, namaz içindir. Feda ettiğimiz bu başlarımız namaz içindir. Zira Allah-u Teâla ayet-i kerimde buyurur ki: **"Onları iktidar ettiğimiz zaman onlar namazı ayakta tutarlar."** Namaz kılmak ayrı bir şeydir, namazı ayakta tutmak ayrı bir şeydir.

İmam Hüseyin, ümmetin bölündüğünü, parçalandığını, bir kısmının Kur'an'a sıkıca sarıldığını/temessük ettiğini, bir kısmının Ehlibeyt'e sıkıca sarılıp/temessük edip Kur'an'ı terk ettiğini dolayısıyla yanlışa düşeceklerini biliyor ve ta kıyamete kadar ümmetin zihnine silinmesi mümkün olmayacak bir resim kazıyor Kербela'da. "Ölüm/savaş meydanında namaz, yarenimi feda etmek pahasına namaz." diye haykırıyor.

Ben o namazı gider çadırdaki da kııldım. Ama yok, hayır, önce namaz. “Müslüman dostum; biz bugün boydan boya halılı evlerdeyiz, alttan ısıtmalı camilerdeyiz ve biz namaz vaktinde diyoruz ki işim var.” Âlimlerimizden biri diyor ki: “İşinize deyin ki namaz var, namazınıza işim var demeyin.” İmam Hüseyin’in hatırına namaz vakitlerinde İmam Hüseyin’i hatırlayın, namazı vaktinde kılın, namazı sarkıtmayın. Sumame diyor ki: “Öğlen namazının vakti girdi ey İmam.’ İmam Hüseyin de diyor ki: “Allah senden razı olsun hatırlattığın için, tam fazilet vaktidir, geciktirmeyelim.” İki saat sonra da, üç saat sonra da kılabilirler. Yok, hayır, fazilet vakti, ölüm pahasına fazilet vaktinde namaz.

Ehlibeyt’siz Kur’an!

Ey Ehlibeyt’i sevdiğini söyleyenler, ey Ehlibeyt’e sarıldığını/temessük ettiğini söyleyenler namazsız bir din, diyanet mümkün müdür? Kur’an’sız Ehlibeyt mümkün müdür? Ey Kur’an’a sarıldığını söyleyenler, Ehlibeyt’siz Kur’an mümkün müdür? *Ehlibeyt’siz Kur’an her zalimin zulmünü icra için bir üs olarak kullanılmaya müsaittir.* Zira Allah-u Teâla Kur’an-ı Kerim’i tanımlarken buyurur ki: **“Bu kitap kiminin imanını arttırır, kiminin küfrünü arttırır.”** Bu kitabı Ehlibeyt’ten soyutlayarak tefsir eder ve kendinizce bir içtihat geliştirirseniz küfrünüzü arttırır. Ehlibeyt’i Kur’an’dan ayırmayın, Kur’an’ı Ehlibeyt’ten ayırmayın. Eğer bu dünyada izzete sahibi olmak, ahirette de izzetlilerin mekânı olan, o mekânın şahları Hasan ve Hüseyin’in olduğu cennete konuk olarak gitmek istiyorsak, Kur’an ve Ehlibeyt’i birlikte değerlendirmek zorundayız.

Allah’a emanet olun!